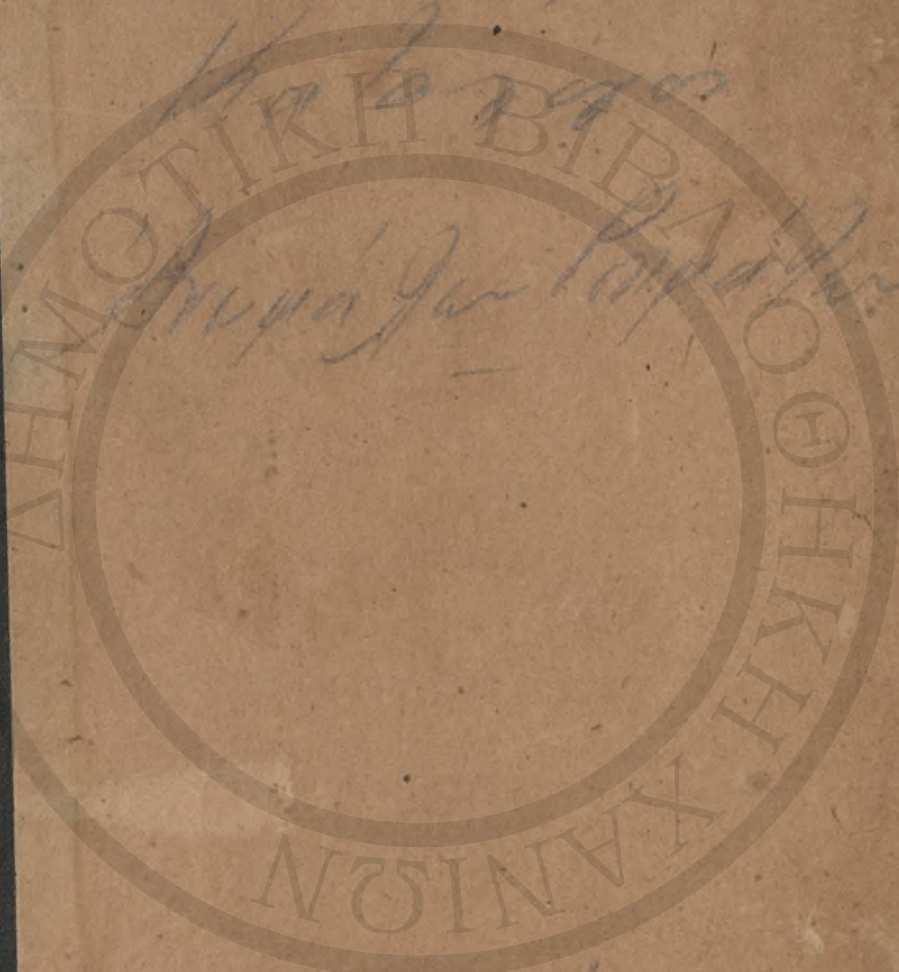

F. Asadun

W. B. ...

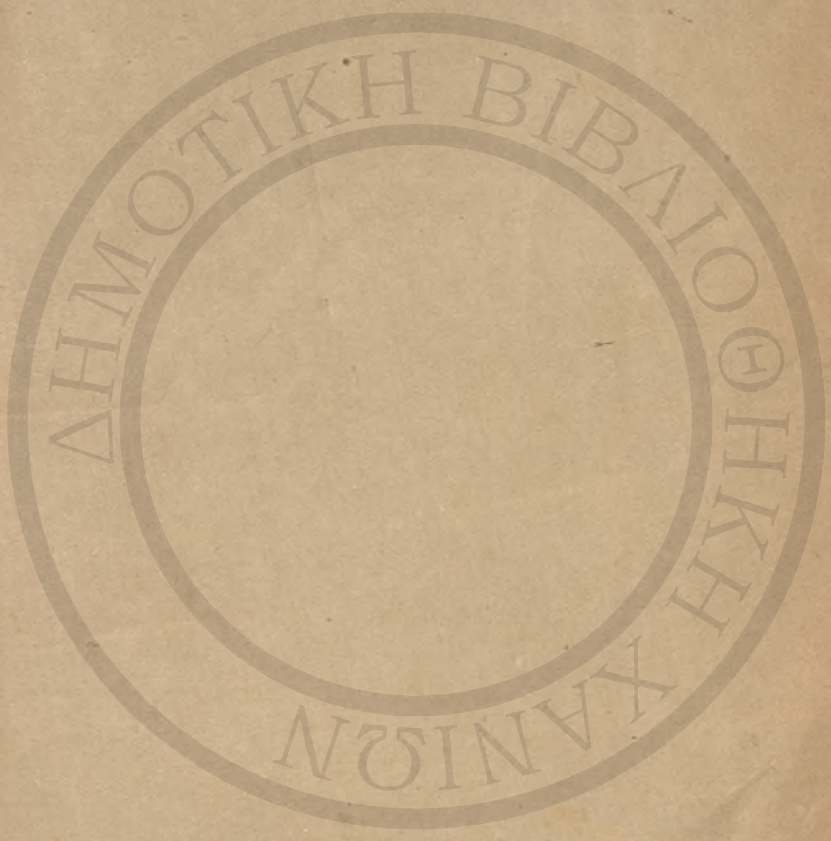
Dr. ...

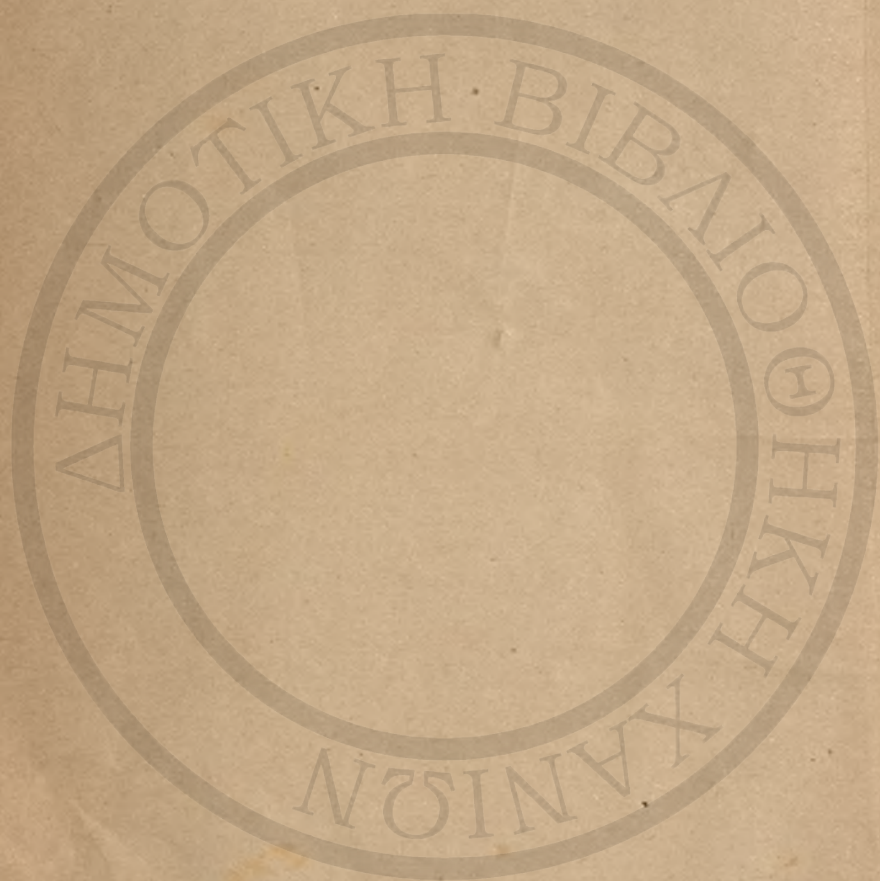
1915

A-12

12540. 1890

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Αρ. 65.473

Χρονολ. Είσαγ. 19-8-09

Ειδικότης

*Αριθ.

Υ Π Ο

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΔΕΛΒΑΚΙ

Δ. Φ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

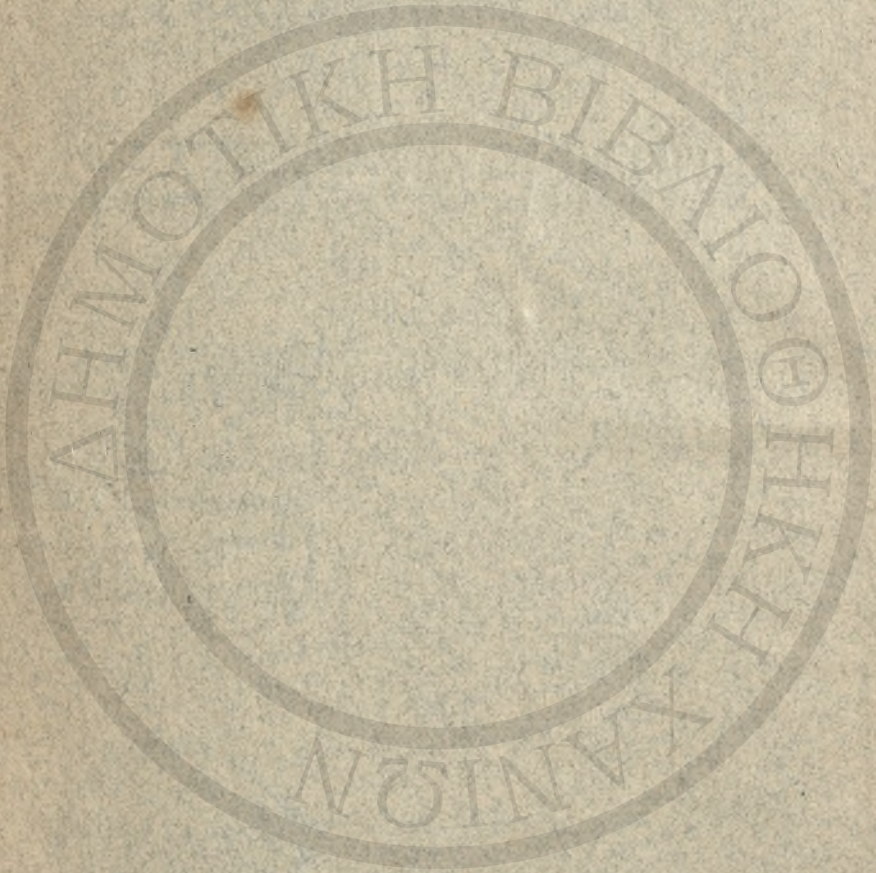

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΙ

1905

485.03
—
167

Ε. Μουραίου

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ

ΠΡΟΣ
ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΥΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΛΕΛΕΔΑΚΙ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΤΗΣ ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗ

1905

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ
ΧΑΡΤΟΠΡΑΞΙΟΝ & ΗΒΕΡΙΟΠΡΑΞΙΟΝ
ΠΕΡΑΚΗ - ΦΟΡΤΣΑΚΗ
* ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Θεμ. ἢ θ. = θέμα

Ἄττ. = Ἀττικὸς

ἀποθ. = ἀποθετικὸν

Π. ἢ παθ. = παθητικὸν

Μ. ἢ μεσ. = μέσον

Ἄπροσ. = ἀπρόσωπον

ρημ. = ρηματικά

μτγν. = μεταγενέστερον

Ποιητ. = ποιητικὸν

διαθ. = διάθεσις

Ἄορ. = ὀριστική

Ἄποτ. = Ἄποτακτική

Εὐκτ. = Εὐκτική

Προστ. = Προστακτική

Ἄπαρέμφ. = ἀπαρέμφατον

Μετχ. = μετοχή

Τὰ ὀνόματα τῶν χρόνων ἀπαντῶσιν ἢ συντετμημένα εἰς τὰ ἀρχικά, σύμφωνα ὡς

πρτ. = παρατατικός

μ. μ. = μέσος μέλλων

π. μ. = παθητικός μέλλων

πρκ = παρακείμενος

ἢ μὲ τὰ ἀρχικά γράμματα ὡς

ἐνεστ. = ἐνεστώς

ἄορ. = ἄοριστος

ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος

μ. τετελ. = μέλλων τετελεσμένος

π. ἄορ. = παθητικός ἄοριστος

π. ἄορ. α' = » » πρῶτος

π. ἄορ. β' = » » δεύτερος

Οἱ χρόνοι τῶν ρημάτων, οἵτινες ἀπαντῶσι μόνον σύνθετοι μετὰ τινος προθέσεως, σπανίως εὐρίσκονται ἄπλοιοι.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ἀγγέλλω (δίδω ἢ φέρω εἰδησιν) θ. ἀγγέλ-ιω=ἀγγέλλω, πρτ. ἠγγελλον. μ. περισπ. ἀγγελῶ, εἰς, εἶ, ἄορ. ἠγγεῖλα, πρκ. ἀπήγγελλα μόνον σύνθετος, ὑπερσ. ἀπηγγελεῖν. Παθ. καὶ μεσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἠγγελλόμην, ἄορ. ἐπηγγεῖλάμην, π. μ. ἀγγελησούμι, π. ἄορ. ἠγγεληθην, πρκ. ἠγγελέμην. Ρημ. ἀγγελμα, ἀγγελτέος, ἐξ-ἀγγελτος, κατάγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

ἀγείρω (συναθροίζω, συλλέγω) θ. ἀγερ-, ἀγερ-ιω, ἀγέρρω-ἀγείρω, πρτ. ἠγερων, ἄορ. ἠγερια, καὶ παθ. ἀγείρομαι· τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἀναλελυμένως ἀγείρω ἑμαυτόν. Ρημ. ἀγορά, συναγερμός, ὀμήγυρις.

ἄγνυμι (θραύω) θ. Γαγ-Γ'αγ-νυ- πάντοτε σύνθετον κατάγνυμι, ἄορ. κατέαξα, προστ. ἄξον-ἄτω, ἀπαρμ. ἄξαι, μετγ. ἄξας καὶ παρὰ Λυσ. κατεάξαντες, πρκ. κατέαγα με παθητ. σημασίαν=εἶμαι συντετριμμένος, ὑπερσ. κατσαγῶς ἦν καὶ τετελεσμ. μ. κατσαγῶς ἔσομαι. Παθ. ἄγνυμαι, πρτ. ἄχρηστος, π. ἄορ. β' κατεάγην καὶ πλεον οὐ.

Ρημ. ἀκτῆ, κάταγμα, ἀκτίς, ἀγμός, ἀγκών.

ἀγορεύω (ὀμιλῶ δημοσίᾳ) ἐκ τοῦ ἀγορά (ἀγείρω), πρτ. ἠγόρευον, μελ. Ἄττικ. ἐρῶ- εἰς, εἶ, ἄορ. β. εἶπον, πρκ. εἴρηκα, ὑπερσ. εἰρήκειν. Οἱ δὲ ἀγορεύσω, ἠγόρευσα, ἠγόρευκα σπν καὶ μετγν. Παθ. ἀγορεύομαι, πρτ. ἠγορευόμην, μ. μελ. ἀγορεύσομαι καὶ παρὰ Ξεν. με παθ. σημασ., π. μελ. ρηθήσομαι, π. ἄορ. ἐρρηθην καὶ προσηγορεύθην, πρκ. εἴρημαι, ὑπερσ. εἰρήμην.

Σύνθ. ἀπαγορεύω=(ἀποκάνω) ἀμετ., πρκ. ἀπείρηκα (ἔχω ἀποκάμει· προαγορεύω=(προκηρύττω), ἄορ. β'. προεἶπον.

Ρημ. ρητὸς καὶ ρητέος, ρήτωρ, πρόσρητις, προαγορευτέος.

ἄγω (πνίγω τινά διὰ βρόχου) θ. ἀγγ-.Π. καὶ Μεσ. ἄγχομαι, πρτ. ἀπηγχομένη, ἀορ. ἀπηγξάμην. Ρημ. ἀγγχόνη, ἄγγχος ἄγγχι.

ἄγω (ὀδηγῶ, φέρνω ἐπὶ ἐμφύχων) πρτ. ἤγον, μελ. ἄξω, ἀορ. β. ἤγαγον μὲ ἀττ. ἀναδιπλ., πρκ. ἤχα καὶ μτγν. ἀγήχοχα, ὑπερσ. ἤχειν. Π. καὶ Μεσ. ἄγομαι, πρτ. ἠγόμην, π. μελ. ἀχθήσομαι, π. ἀορ. ἤχθην, μ. μελ. ἄξομαι μὲ παθ. σημ., μ. ἀορ. β. ἠγαγόμην, πρκ. ἤγμαι, ἤξαι, ἠκται, ὑπερσ. ἤγμην καὶ σπν. ἠγμένος ἦν. Ρημ. ἀγωγεύς, ἐπακτός, ἄξων, ἀγωγή, ἀκτέος, ἄξιος.

ἀγωνίζομαι (πολεμῶ, κοπιᾶζω) ἀποθ. πρτ. ἠγωνίζομην, μελ. ἀττ. ἀγωνιοῦμαι, μεσ. ἀορ. ἠγωνισάμην, πρκ. ἠγωνισμαι, ὑπερσ. ἠγωνισμην, π. ἀορ. ἠγωνίσθην. Ρημ. ἀγωνιστής, διαγωνισμός, ἀγωνιστέον, ἀγωνιστικός.

ἄδω (τραγῳδῶ) ἐκ τοῦ αἰδῶ, πρτ. ἤδον, μελ. ἄσομαι, ἀορ. ἤσα. Παθ. ἄδομαι συνηθ. ἄδεται, ἀορ. ἤσθην. Ρημ. ἄσμα, ἄστέος, ῥοδή, ῥοδεῖον.

ἀθροίζω (συνάζω) πρτ. ἤθροιζον, μελ. ἀθροίσω, ἀορ. ἤθροισα, πρκ. ἤθροικα, ὑπερσ. ἤθροίκειν. Π. καὶ Μεσ. ἀθροίζομαι, πρτ. ἠθροίζομην, ὁ π. μελ. ἀθροισθήσομαι καὶ π. ἀορ. ἠθροίσθην ἔχει μέσσην σημ. κλπ. ὁμαλῶς. Ρημ. ἄθροισμα, ἄθροισις ἀθροιστέον, ἀθροιστήριον.

αἰδέομαι - οὔμαι (ἐντρέπομαι) θεμ. αἰδεσ-, ἀποθετ., πρτ. ἠδέομην-οὔμην, μελ. μ. αἰδέσομαι, π. ἀορ. ἠδέσθην μὲ σημ. μέσση καὶ ἠδεσάμην, πρκ. ἠδεσμαι. Ρημ. αἰδεσις, αἰδέσιμος, αἰσχρός, αἰσχροός.

αἶθω (καίω) ἀπαρ. αἶθειν. Παθ. αἶθομαι, ἀπρμ. αἶθεσθαι.

Ρημ. αἶθων καὶ αἶθοψ καὶ αἶθουσα μτγ. ἀντὶ οὗσ. = σάλα., ἠλιακόν, αἶθάλη (στάκιη).

αἰκίζομαι (κακομεταχειρίζομαί τινα, πληγώνω), πρτ. ἠκίζομην, μ. ἀορ. ἠκισάμην ἐπὶ ἐνεργ. διαθεσ., π. ἀορ. ἠκίσθην.

Ρημ. αἰκισμός, αἰκιστής.

αἰνέω-ῶ (ἐπαινῶ, στέργω) συνηθ. σύνθ. ἐπαινῶ, πρτ. ἐπήνεον-ουν, μελ. ἐπαινέσομαι σπν. ἐπαινέσω, ἀορ. ἐπήνεσα, πρκ. παρήνεκα. Παθ. αἰνοῦμαι, πρτ. ἐπήνούμην, μελ. π. ἐπαινέθῃσομαι, π. ἀορ. ἐπήνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπήνημένος ἦν.

Ρημ. ἐπαινετός, ἐπαινετέος, ἐπαινέτης, παραίνεσις.

αἰνίττομαι (λαλῶ ἀλληγορικῶς) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἠνιττόμην, μ. ἀορ. ἠνιξάμην, π. ἀορ. ἠνίχθην.

Ρημ. αἰνίγμα, αἰνιγμός, αἰνικτός.

αἰρῶ-ῶ (πιάνω, κυριεύω) θ. αἶρε- καὶ Γελ-, πρτ. ἤρεον-ουν, μελ. αἰρήσω, ἀορ. β. εἶλον, πρκ. ἤρηκα, ὑπερσ. ἤρήκειν, τετελ. μελ. ἀφρηκῶς ἔσομαι. Μεσ. αἰροῦμαι (ἐκλέγω, προτιμῶ) πρτ. ἠρούμην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἠρήμην, μ. μελ. αἰρήσομαι (τὸ ἀφαίρησομαι καὶ δικιρήσομαι παθητικῶς), μ. ἀορ. β. εἰλόμην. Παθητ. αἰροῦμαι (ἐκλέγομαι ὑπὸ ἄλλων) πρτ. καθρούμην, π. μ. αἰρεθήτομαι, π. ἀορ. ἠρέθην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἠρήμην, τετελ. μελ. ἠρήτομαι καὶ ἠρημένοσ ἔσομαι.

Ρημ. αἶρεσις, αἶρετός, αἶρατέος.

ΣΗΜ. Τοῦ μὲν ἐνεργ. αἰρῶ-(κυριεύω) παθ. εἶναι τὸ ἀλίθομαι-(κυριεύομαι), τοῦ δὲ μέσου αἰροῦμαι (ἐκλέγω, προτιμῶ) παθ. εἶναι τὸ αἰροῦμαι (ἐκλέγομαι ὑπὸ ἄλλων).

αἶρω (σηκῶν, ὑψῶν) θεμ. ἀρ-, πρτ. ἤρον, μελ. ἀρῶ, ἀορ. ἤρα ὑποτ. ἄρω, προστ. ἄρον, πρκ. ἤρκα, ὑπερσ. ἀπήρκειν. Μεσ. καὶ Παθ. αἶρομαι, πρτ. ἠρόμην, μεσ. μελ. ἀροῦμαι, μ. ἀορ. ἠράμην (ἐφορτώθην), ἀορ. π. ἤρθην ἐπὶ μέσ. διαθ. = ἤρα ἐμαυτὸν, π. πρκ. ἤρμαι, ὑπερσ. ἤρτο, γ' πλ. ἐπηρμένοι ἦσαν. Ρημ. ἄρσις.

αἰσθάνομαι (λαμβάνω γινῶστί τινας διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐννοῶ) θεμ. αἰσθ-αἰσθαν-αἰσθε-, Μ. ἀποθ. πρτ. ἠσθάνομην, μελ. μ. αἰσθήσομαι, μ. ἀορ. β' ἠσθόμην, πρκ. ἠσθημαι. Ρημ. αἰσθητός, αἰσθησις, αἰσθητής, αἰσθητήριον, αἰσθητικός.

αἰσχύνω (ἐντροπιάζω τινά) ἐκ τοῦ αἰσχος (αἰδ-χος), πρτ. κατῆσχυνον, μελ. καταισχυνῶ, ἀορ. ἤσχυνα, πρκ. ἐλλείπει. Μ. αἰσχύνομαι, πρτ. ἠτχυνόμην, μ. μ. αἰσχνοῦμαι, π. ἀορ. ἠσχύνθην καὶ π. μ. ἐπαισχυνθήσομαι ἐπὶ μεσ. διαθέ-εως.

Ρημ. αἰσχύνη, ἀνκίσχυντος, ἀναισχυντέος.

αἰτέω-ῶ (ζητῶ νά μοι δοθῇ) θεμ. αἶτε-, πρτ. ἤτουν, μελ. αἰτήσω ἀορ. ἐξήτησα. Μ. αἰτοῦμαι, πρτ. ἠτούμην, μ. μελ. αἰτήσομαι, μ. ἀορ. ἠτησάμην. Π. ἀπαιτοῦμαι, πρτ. ἐζητούμην, π. ἀορ. ἀπητήθην, πρκ. ἐξήτημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ρημ. αἶτημα, αἶτησις, αἰτητέον καὶ ἐπαίτης.

ΣΗΜ. Τὸ αἰτῶ=ζητῶ νά μοι δοθῇ, ζητῶ νά λάβω, τὸ δὲ ζητῶ=ζητῶ νά εὕρω. Πρβλ. «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὕρήσετε, πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει».

αἰτιάομαι-ῶμαι (νομίζω τινὰ αἴτιον, κατηγορῶ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., αἰτιῶμαι τινὰ ἢ αἰτιῶμαι τινά τινος ἢ περί τινος, πρτ. ἠτιώμην, μελ. αἰτιάσομαι, ἄορ. ἠτιάσάμην, πρκ. ἠτιάμαι ἐπὶ παθ. μᾶλλον διαθέσεως, ὑπερσ. ἠτιάμην, π. ἄορ. ἠτιάθην, μετὰ παθητ. διαθέσεως πάντοτε.

Ρημ. αἰτίαμα, αἰτίσις αἰτιατέος.

αἰωρέω-ῶ (ὑφώνω, κρεμῶ εἰς τὸν ἄερα, κυμαίνομαι) ἐκ τοῦ αἰ- ὠρα. Παρὰ τοῖς πεζοῖς ἀπαντᾷ ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστῶς ἀπλοῦς καὶ σύνθετος. Ρημ. αἰώρησις, αἰωρητός.

ἀκέομαι-οὔμαι (ιατρεύω τινὰ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., μελ. ἀκοῦμαι, ἄορ. ἠκεσάμην. Ρημ. ἀκεστός, ἀκεστής, ἀκέστρα (βελόνη).

ἀκμάζω (εἶμαι εἰς ἀκμὴν) καὶ συνθ. μετὰ τῆς παρὰ, πρτ. παρήκμαζον, ἄορ. παρήκμασα, πρκ. παρήκμακα.

ἀκοντίζω (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου) πρτ. ἠκόντιζον, μελ. ἀκοντιῶ, ἄορ. ἠκόντισκ. Παθ. ἀκοντίζομαι, πρτ. ἠκοντιζόμην, μ.μ. ἀκοντιοῦμαι, μελ. π. κατακοντίσθῆσομαι, ἄορ. π. ἠκοντίσθην. Ρημ. ἀκόντισμα, ἀκόντισις, ἀκοντιστής.

ἀκούω (ἐνωτιζομαι, καταλαμβάνω) πρτ. ἠκουον, μελ. ἀκούσομαι ὡς ἐνεργ., ἄορ. ἠκουσα, πρκ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἠκηκόειν. Παθ. ἀκούομαι, π. μ. ἀκουσθήσομαι, ἄορ. π. ἠκούσθην, πρκ. ἠκουσμαι μετ' ἐν Ρημ. ἄκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, ὑπήκοος.

ΣΗΜ. εὐ ἀκούω ὑπό τινος = ἐπαινοῦμαι, τοῦναντίον δὲ κακῶς ἀκούω = κατηγοροῦμαι εἶνε παθ. τοῦ εὐ λέγω τινὰ = ἐπαινοῦ καὶ κακῶς λέγω τινὰ = κατηγορῶ.

ἀκροόομαι-ῶμαι (ἀκούω προσεκτικῶς) ἀποθ. μετὰ διαθ. ἐνεργ., πρτ. ἠκροώμην, μελ. μ. ἀκροάσομαι, ἄορ. μ. ἠκροασάμην. Ρημ. ἀκροάσις, ἀκροάμα, ἀκροατής, ἄξιακροάτος.

ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, ἐκπέμπω θορυβώδη κραυγὴν) πρτ. ἠλάλαζον, ἄορ. ἠλάλαξα, Τὰ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγν. Ρημ. ἀλαλαγή.

ἀλείφω σύνθετον παρ' Ἄττ. μετὰ τῆς ἐξ-ἀπό-, πρτ. ἐξήλειφον, μελ. ἐξάλειψω, ἄορ. ἐξήλειψα, πρκ. ἀπηλήλιφα, ὑπερσ. ἐλλείπει.

Μέσον καὶ Παθ. ἀλειφομαι, πρτ. ἠλειφόμην, μ. μελ. ἀλείψομαι, μ. ἄορ. ἠλειψάμην, π. μελ. ἀλειφθήσομαι, π. ἄορ. ἠλειφθην, πρκ. παθ. καὶ μεσ. ἀλήλιμμαι. Ρημ. ἄλειμμα, ἀλοιφή, ἀνεξάλειπτος, ἐξάλειπτόν.

ἀλέξω (ἀπομακρύνω, ἀποκρούω) ἀπενεχθῆναι ἐνεστώσ. Μέσ. ἀλέξομαι, μ. ἀλέξομαι, μ. ἀορ. ἀπαρμφ. ἀλέξασθαι.

Ρημ. ἀλεξιτήρ, ἀλεξιτήριον, Ἀλέξανδρος.

ἀληθεύω (λέγω τὴν ἀλήθειαν) πρτ. ἐλλείπει, μελ. ἀληθεύω, ἀορ. ἠλήθευσα. Παθ. ἀληθεύομαι μόνον.

ἀλιζω (συνὰθροίζω), ἀορ. ἤλισκ, μτχ. συναλίσεας. Παθ. ἐνεστ. ἀπαρμφ. ἀλίζεσθαι, π. ἀορ. συνηλίσθησαν καὶ ὑποτ. ἀλίσθη.

ἀλίσκομαι (σύλλαμβάνομαι, κυριεύομαι) θεμ. Γαλ, -Γαλισκ. -άλισκ—Γαλω, ἀποθ. πάθ. πρτ. ἠλίσκομην, μ. μ. ἀλώσομαι μετὰ παθ. διαθ., ἀορ. β. ἐάλων μετὰ π. διαθέσεως, ὑποτ. ἀλῶ, ὤς - ὦ, εὐκτ. ἀλοίην, ἀπαρεμ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς-οῦσα, ὄν, πρκ. ἐάλωκα καὶ συνήλωκα μετὰ παθ. διαθ., ὑπερσ. ἠλώκειν.

Ρημ. ἄλωσις, ἀλωτός, ἀλώσιμος, αἰχμάλωτος.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα τοῦτο χρησιμεύει ὡς παθ. τοῦ ἀτρέω-ῶ (κυριεύω).

ἀλλάττω (κάμνω ἀλλαξίξ, μεταβάλλω) θ. ἀλλαγ-ἀλλαγ-ῶ, πρτ. ἀπήλλαττον, μελ. συναλλάξω, ἀορ. διήλλαξα, πρκ. ἀπήλλαγα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Π. καὶ Μ. ἀλλάττομαι, πρτ. ἤλαττόμην, μ. μ. ἀπαλλάξομαι, π. μ. β' ὡς μέσ. ἀπαλλαγῆσομαι, ἀορ. π. ἀπηλλάχθην, π. ἀορ. β' ἠλλάγην ἀντί μέσ. ἀορ. οὔτινος ὑπάρχει καὶ ἠλλαξάμην, πρκ. διήλλαγμαί, ὑπερσ. ἀπηλλάγμην ἢ διηλλαγμένος ἦν καὶ τετ. μελ. ἀπηλλαγμένος ἔσομαι καὶ ἀπηλλάξομαι.

Ρημ. ἀλλαγῆ, διαλλακτής, παράλλαξις, εὐαπάλλακτος, ἀπαλλακτέον.

ἄλλομαι (πηδῶ) θ. σάλ-, ἀλ.-ἀλ-ῶμαι, ἀποθ. μέσ. πρτ. ἠλλόμην, μ. μελ. ἀλοῦμαι, μ. ἀορ. ἠλάμην, ἀπαρ. ἄλκασθαι, μτχ. ἀλάμενος.

Ρημ. ἄλμα, ἀλτήρ ἐρακλήριον.

ἀλλοτριόω-ῶ (ἀποξενώνω τι) ἐκ τοῦ ἀλλότριος, μελ. ἀλλοτριώσω, πρκ. ἀπηλλοτριώκα. Μ. ἀλλοτριοῦμαι, π. ἀορ. ἠλλοτριώθην, ἐνίοτε μετὰ διαθ. μέσης.

ἁμαρτάνω (ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, σφάλλομαι) θεμ. ἁμαρτ-, ἁμαρταν- ἁμαρτε-, πρτ. ἡμάρτανόν, μ. μελ. ἁμαρτήσομαι με ἐνεργ. διαθεσ., ἀορ. β' ἡμαρταν, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. ἁμαρτάνομαι, πρτ. ἡμαρτάνετο, π. ἀορ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμαρτήθηται, ἀπρμ. ἡμαρτήσθαι, μετχ. τὰ ἡμαρτήμενα, ὑπερσ. ἡμάρτητο.

Ρημ. ἁμαρτήμα, ἁμαρτία, ἀναμαρτήτος, ἐπεξἁμαρτητέον.

ἀμείβω (μεταβάλλω, ἀποκρίνομαι) ἐνεστ. σπν. διαμείβω, πρτ. καὶ μελ. ἐλλείπουσιν, ὁ δὲ ἄορ. ἐξήμειψα. Μ. ἀμείβομαι, πρτ. παρημειβόμην, μ. ἄορ. παρημειψάμην, ἄορ. π. ὡς μέσ. ἀπημείφθην (ἀπεκρίθην), πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι.

Ρημ. ἀμοιβή, ἀμοιβός, ἀμοιβαίος.

ἀμηχανέω-ῶ (εἶμαι ἐν ἀμηχανίᾳ) ἐκ τοῦ ἀμήχανος, ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μελ. ἀμηχανήσω.

ἀμιλλάομαι-ῶμαι (διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι) ἐκ τοῦ ἀμιλλα, πρτ. ἤμιλλώμην, μελ. χμιλλήσομαι, ἄορ. π. ἤμιλλήθην μετὰ διαθ. ἐνεργητικῆς.

Ρημ. ἀμιλλητέον.

ἀμύνω (ἀποτρέπω τι, ἐκδικοῦμαι) θ. ἀμυν-ἀμυν-ῶ—ἀμύνω, πρτ. ἤμυνον, μελ. ἀμυνῶ, ἄορ. ἤμυνα. Μέσ ἀμύνομαι, πρτ. ἤμυνόμην, μελ. ἀμυνοῦμαι, μ. ἄορ. ἤμυνάμην.

Ρημ. ἀμυντέον, ἀμυντήριον, ἀμυντικός, Ἀμυνίας.

ἀμφιγνοέω-ῶ (εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν καλογνωρίζω) ἐκ τῆς ἀμφι-γνοέω, πρτ. ἤμφεγνόουν, ἄορ. ἤμφεγνόησα καὶ ἄορ. π. ἤμφεγνόηθην καὶ πλέον οὐ.

ἀμφιέννυμι (ἐνδύω) ἐκ τῆς ἀμφι-Ἔεσ-νυ-μι=έννυμι, πρτ. ἤμφιέννυν, μ. ἀμφιῶ, ἄορ. ἤμφιεσα. Μ. ἀμφιέννυμαι, πρτ. ἄχρηττος, μελ. μ. ἀμφιέσομαι, πρκ. ἤμφιέσμαι.

Ρημ. εἶμα, ἐσθής.

ἀμφισβητέω-ῶ (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον) ἐκ τῆς ἀμφις-βη- (βρίνω) τέω, παρατ. ἤμφεσβήτουν, μελ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἤμφεσβήτησα, πρκ. ἤμφεσβήτηκα. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι, μ. μ. ἀμφισβητήσομαι μετὰ παθ. διαθ., ἄορ. π. ἤμφεσβητήθην.

Ρημ. ἀμφισβήτησις, ἀναμφισβήτητος, ἀμφισβητήσιμος ἀμφισβητικός.

ΣΗΜ. Περί τῆς αὐξήσεως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ ἀμφιγνοῶ ὡς καὶ τοῦ ἀμφισβητῶ ὅρα Γραμμ. Ἐμμ. Γενεράλι σ. 94.

ἀναισχυντέω-ῶ (δὲν ἔχω ἐντροπήν, εἶμαι ἀναισχυντος) ἐκ τοῦ ἀναισχυντος, πρτ. ἀπηναισχύντουν, μελ. ἀναισχυντήσω, ἄορ. ἀπηναισχύνησα. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐλλείπουσιν.

ἀναλώω-ῶ καὶ ἀναλίσκω (δαπανῶ) θ. ἀναλο καὶ ἀναλίσκ., πρτ. ἀνήλουν καὶ ἀνήλισκον, μελ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα καὶ κα-

τηνάλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Μεσ. καὶ Π. ἀνα-
λίσκομαι σπν. ἀναλοῦμαι, πρτ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, μ.π.
ἀναλωθήσομαι, ἀορ. π. ἀνηλώθην. πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην
καὶ ἀνηλωμένος ἦν ἀλλὰ κατηνάλωμαι.

Ρημ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής, ἀναλωτός.

ἀναστομόω-ῶ (ἀνοίγω στόμιον, πλατύνω) μόνον ἀορ. ἀνε-
στόμωσα παρὰ Ξενοφ., τὰ δὲ λοιπὰ μτγν.

ἀνατέλλω (κάνω τι νὰ ἐξέλθῃ) θ. ἀνατελ - jω = ἀνατέλλω,
πρτ. ἀνέτελλον, ἀορ. ἀνέτειλα.

Ρημ. ἀνατολή.

ἀνδραποδίξω (καθιστῶ δούλον τινα) ἐκ τοῦ ἀνδράποδον, μ.
ἀνδραποδιῶ, ἀορ. ἐξηνδραπόδισα. Μεσ. καὶ Π. ἀνδραποδιίζομαι,
μ. ἀορ. ἐξηνδραποδισάμην, π. μελ. ἀνδραποδισθήσομαι, π. ἀορ.
ἐξηνδραποδίσθην, πρκ. ἠνδραπόδισμαι, μ. πρκ. προσεξηνδραπόδισμαι.

Ρημ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός καὶ ἀνδραποδιστής.

ἀνδρίζω (κάνω τινὰ ἀνδρεῖον, σκληραγωγῶ) μόνον κατ' ἐνε-
στῶτα. Μ. ἀνδρίζομαι (φέρομαι ἄνδρας) καὶ πλέον οὔ.

Ρημ. ἀνδριστέον.

ἀνδροῦμαι (φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν) μόνον ὁ ἐνεστῶς
καὶ π. ἀορ. ὑποτ. ἀνδρωθῆ ἐπὶ μεσ. διαθ.

ἀνθέω-ῶ (ἀκμάζω, ἔχω ἀφθονίαν ἀπὸ...) ἐκ τοῦ ἄνθος, πρτ.
ἤνθουν, ἀορ. ἤνθησα, πρκ. ἐζήνθηκα.

Ρημ. ἀνθηρός.

ἀνιάω-ῶ (λυπῶ) ἐκ τοῦ ἀνία, πρτ. ἠνίωv, μελ. ἀνιάσω, ἀορ.
ἠνίασα. Μ. ἀνιάομαι-ῶμαι, πρτ. ἠνιώμην, μ. μεσ. ἀνιάσομαι.
ἀορ. παθ. μετὰ διαθ. μεσ. ἠνιάθην.

ἀνοίγω καὶ ἀνοίγνυμι θ. Φοιγ-Φοιγ-νυ-, πρτ. ἀνέφωv, μ. ἀνοί-
ξω, ἀορ. α ἀνέφωξα, πρκ. ἀνέφωχα. Παθ. ἀνοίγομαι (διοίγομαι) καὶ ἀ-
νοίγνυμαι, πρτ. ἀνεφώμην, μ. τετελ. ἀνέφωξομαι μετὰ παθ. διαθ.,
ἀορ. α' π. ἀνέφωχθην, π. πρκ. ἀνέφωγμαι, ὑπερσ. ἀνέφωμην.

Ρημ. ἀνοιξις.

ἀντιβολέω-ῶ (συναντῶ, παρκαλῶ τινα) πρτ. ἠντεβόλομv,
μελ. ἀντιβολήσω, ἀορ. ἠντεβόλησα.

Ρημ. ἀντιβόλησις = (παράκλησις), ἀντιβολία.

ἀντιδικέω-ῶ (εἶμαι ἀντιδικός, ἀντιλέγω πρὸς τινα) πρτ. ἤντε-
δίκουν, μ. ἀντιδικήσω, ἄορ. ἤντεδίκησα.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα τοῦτο αὐξάνει-ἐξώθεν καὶ ἔσωθεν συγχρόνως ὡς καὶ τὸ ἀν-
τιβολῶ. (ὄρα Γραμμ. περὶ αὐξήσεως συνθέτων).

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ ἀπό τι φρέατος), μελ. καταντλήσω, ἄορ.
διήντλησα. Παθ. καταντλοῦμαι, πρτ. ἐπηντλούμην καὶ ἄορ. παθ.
διήντλήθην.

ἀνύτω (τελειώνω ἔργον τι) καὶ ἀνύω, πρτ. ἤνυτον καὶ ἤνυον,
μελ. καθανύσω, ἄορ. ἤνυσα, πρκ. διήνυκα. Μεσ. ἀνύτομαι, μεσ.
ἄορ. ἤνυσάμην, πρκ. εἰς τὴν ἀπαρεμφ. διήνυσθαι.

Ρημ. ἀνυστός, ἀνήνυτος (ἀτελείωτος), ἀνύσιμος.

ἀπαθανατίζω (ποιῶ τι ἀθάνατον) μόνον ὁ ἐνεστώς ἀπαντᾷ
παρὰ Πλάτωνι.

ἀπαλλαξείω (ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαλλάγῶ) ἐφετικὸν μόνον κατ
ἐνεστῶτα παρὰ Θουκυδ. καὶ Ξενοφ.

ἀπαντάω-ῶ (ἐξέρχομαι εἰς ἀπάντησίν, ἀποκρίνομαι), πρτ. ἀπῆ-
ντων, μ. ἀπαντήσομαι μετ' ἐνεργ. σημασίας, ἄερ. ἀπῆντησα, πρκ
ἀπῆντηκα.

Ρημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητήριον.

ἀπεχθάνομαι (εἶμαι μισητός) ἐκ θεμ. ἐχθαν-, ἐχθε-, μ. ἀποθ.
πρτ. ἀπηχθάνομην, μ. μελ. ἀπεχθήσομαι, μ. ἄορ. β. ἀπηχθόμην,
πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην.

Ρημ. ἀπεχθής καὶ φιλαπεχθήμων.

ἀποδνμέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, ταξιδεύω) πρτ.
ἀπεδήμουν, μ. ἐλλείπει, ἄορ. ἀπεδήμησα, πρκ. ἀποδεδήμηκα, ὑπερσ.
καὶ παθ. φωνῆ ἐλλείπουσι.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα τοῦτο παράγεται ἐκ τοῦ ἀπόδημος ἐξ οὗ ἀποδημία, ἀποδη-
μητής, ἀντίθετον ἐνδημος καὶ ἐνδημῶ.

ἀποδίδωμι ζήτηι Δίδωμι.

ἀποδίδομαι Μ. ζήτηι Πωλῶ.

ἀποκρίνω καὶ **ἀποκρίνομαι** ζήτηι κρίνω.

ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω), πρτ. ἀπέλαυον, μ. μελ. ὡς ἐνεργ.
ἀπολαύσομαι, ἄορ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα καὶ ὑπερσ. ἀπολε-
λαυκῶς ἦν. Ρημ. ἀπόλαυσις.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπολαύω συντασ. γεν., τὸ δὲ ἀπολαμβάνω τινὸς εἶνε πάντε

λῶς ἐσφαλμένον, διότι συντάσσ. αἰτ. ἀπολαμβάνω τι — λαμβάνω τι ὀφειλόμενόν μοι.

ἀπόλλυμι ζήτει ὄλλυμι.

ἀπολογέομαι-οὔμαι (δικαιολογοῦμαι) Μ. ἀποθ. ὁμαλῶς.

ἀπορέω-ῶ (ἐν ἀπορίᾳ εἰμι), μεσ. ἀποροῦμαι (δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω, ἐν ἀμηχανίᾳ εἰμι, ὑποφέρω), ὁμαλῶς. Ὁ παθ. ἀορ. διηπορήθην ἔχει καὶ μεσ. σημ. Ρημ. ἀπόρημα.

ἄπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω) θ. ἀπ-καὶ ἀπτ-. συνήθως σύνθ. πρτ. ἐνήπτον, μελ. συνάψω ἀορ. ἤψα (ἐν-ὑφ-προσ.). Μεσ. ἄπτομαι, πρτ. ἤπτόμην, μ. μ. ἄψομαι. μ. ἀορ. ἤψάμην, π. ἀορ. ἤρθην, πρκ. ἤμμαι Ρημ. ἀπτός, περίαπτον (οὐς), ἀπτέον, ἀφή, ἄμμα, ἄψις ἄψις καὶ ἀψίκορος.

ἀράομαι-ῶμαι (εὐχομαι) ἐκ τοῦ ἀρά, πάντοτε σύνθετον κατ-ἐπ-ἐξ- ἀπό, πρτ. κατηρώμην, μελ. καταράσομαι, ἀορ. ἐπηρασάμην, πρκ. ἐπήραμμι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ρημ. κατάρκτος, ἐπάρκτος, πολυάρατος.

ἀργέω-ῶ (δὲν ἐργάζομαι) ἐκ τοῦ ἀργός (ἀΓεργός), μελ. ἀργήσω, ἀορ. ἤρησα. Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀργοῦμαι.

ἄρδω (ποτίζω), πρτ. ἤρδον Π. ἄρδομαι. Πάντες οἱ ἄλλοι χρόνοι καὶ τὸ συνώνυμον ἀρδεύω μετν. καὶ ποιητικά.

ἀργυρολογέω-ῶ (συλλέγω χρήματα) ὁμαλῶς ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ.

ἀρέσκω (εἶμαι ἀρεστός) θ. ἀρε-ἀρεσκ., μ. ἀρέσω, ἀορ. ἤρεσα, Μεσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἤρεσκόμην, μ. ἀορ. ἐζήρεσάμην.

Ρημ. ἀρεστός, δυσ ἢ εὐ-ἀρεστος.

ἀρύγω (βοηθῶ) μελ. ἐπαρήξω. Ρημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἀριστήω-ῶ (προγευματίζω) ὁμαλῶς, ἄνευ μ. φωνῆς.

ἀριστοποιέομαι-οὔμαι μ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἀμεταβ. καὶ ἄριστον ποιῶμαι, πρτ. ἤριστοποιούμην, μελ. ἀριστοποιήσομαι, ἀορ. ἤριστοποιησάμην, πρκ. ἄρηστος, ὑπερσ. ἤριστοποιήμην.

ἀρκέω-ῶ (εἶμαι ἀρκετός, ἀποκρούω) ἐκ θεμ. ἀρκεσ-, σύνθ. δι-ἐξ-ἐπ-προσ- πρτ. ἤρκουν, μελ. ἀρκέσω, ἀορ. ἤρκεσα. Παθ. ἀρκεῖται, τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ἀρνέομαι-οὔμαι (δὲν δέχομαι) ἀποθ. με ἐνεργ. σημ, πρτ. ἤρνούμην, μελ. ἀρνήσομαι, ἀορ. π. μετὰ ἐνεργ. σημ. ἤρνήθην, ἀορ. μ. ἤρνησάμην, πρκ. ἤρνημαι.

Ρημ. ἄρνησις, ἔξαρκος, ἄπαρκος.

ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ) ἐκ θεμ. ἀροF, ἀορ. ἐνήροτα. Π. ἀρόομαι-οῦμαι καὶ πλέον οὔ. Ρημ. ἄρουρα.

ἀοτιάζω (παίζω μονὰ ζυγά, ἀκριβῶς ἀριθμῶ) μόνον ἐνεστώως καὶ πρτ. ἡρτιάζον.

ἀοτύω (συναρμύζω, παρασκευάζω) πάντοτε σύνθ. πρτ. ἡρτυον. Παθ. ἀοτύομαι ὁμαλῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόν. καὶ ἐγκλίσι.

ἀοτύω (ἀντλῶ) καὶ ἀρύω, ἀορ. ἡρυσσ. Μεσ. ἀοτύομαι, μ. ἀορ. ἡρυσάμην. Οἱ λοιποὶ χρόνοι μετγ.

ἄρχω (κάμνω ἀρχήν, ἐξουσιάζω) πρτ. ἡρχον, μελ. ἄρξω, ἀορ. ἡρξα. Π. καὶ Μεσ. ἄρχομαι, πρτ. ἡρχόμην, μελ. ἄρξομαι μετὰ παθ. σημ., ἀορ. π. ἡρχθην, μ. ἀορ. ἡρξάμην, πρκ. ἡρχμαι, ὑπερσ. ἡρχμην.

Ρημ. ἀρχή, ἀρκετέον, ἀναρκετος, ὑπαρχος, κωμάρχης.

ΣΗΜ. ἄρχω=κάμνω ἀρχήν πρῶτος, ἀκολουθεῖ δ' ἄλλος. Μ. ἄρχομαι τινός· καὶ ἀρχήν ποιοῦμαι=κάμνω ἀρχήν καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ ἴδιος.

ἄρω, ἀραρίσκω (συνάπτω, ἐφαρμύζω) ποιητ. παρ' Ἀττικῶν ἀπαντᾷ ὁ πρκ. τοῦ ἀπκρεμ. προσκαρῶναι.

ἀσθενέω-ῶ (εἶμαι ἀσθενής), πρτ. ἡσθένοον, ἀορ. ἡσθένησα.

ἀσθενόω-ῶ (κάμνω τινὰ ἀσθενῆ), μελ. ἀσθενώσω.

ΣΗΜ. ἀμφοτέρω παραγόνται ἐκ τοῦ ἀσθενής. ὕπερ ἐκ τοῦ στερητ. -α-καὶ σθένος.

ἀσπάζομαι (χαίρειζω, φιλῶ) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. σημ., πρτ. ἡσπασζόμην, μ. ἀσπάζομαι, ἀορ. ἡσπασάμην.

Ρημ. ἀσπαστός, ἀσπασμός.

ΣΗΜ. Ἡ χρῆσις ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς φωνῇ τοῦ π. ἀορ. ἡσπάσθην ἀντὶ τοῦ ἡσπασάμην οὐδαμῶς εἶνε ἐπαινετή.

ἀστράπτω (φεγγοβολῶ, φωτίζω) καὶ πρτ. ἡστραπτον.

ἀσχάλλω (ἀγανκτιῶ, δυσκρεστοῦμαι) παρ' Ἀττ. ἀπκρμ. ἀτχάλλειν καὶ μετγ. ἀσχάλλων, ἐκ θ. σχαλ-α σχαλ- ἀσχαλ-ιω-ἀσχάλλω.

αὐλίζομαι (διανυκτερεύω ἐν ὑπαιθρῷ) Μ. ἀποθ. πρτ. ἡύλιζόμην, ἀορ. π. μετὰ μέσης σημ. ἡύλισθην καὶ μεσ. ἀορ. ἡύλισάμην.

αὐλέω-ῶ (παίζω τὸν αὐλόν), πρτ. ἡύλουν, ἀορ. ἡύλησα. Μεσ. αὐλοῦμαι, πρτ. ἡύλούμην. Ρημ. αὐλησις, αὐλημα, αὐλητής, αὐλητρίς.

αὕξω καὶ **αὕξάνω** ἐκ θεμ. αὕξ-αὕξε- καὶ αὕξαν- ὁμκλῶς, ὁ μ. μελ. αὕξῆσομαι ἔχει καὶ παθ. σημ., ὁ δ' ἀορ. ἡύξῆθην καὶ μέσην.

αὐτομολέω-ῶ (λιποτακτιῶ), πρτ. ἡύτομόλουν, ἀορ. ἡύτομό-

λησα, ὑπερσ. ἠτομολήκειν.

Ρημ. αὐτομολήσεις

αὐτονομέομαι-οὔμαι (ἀνεξάρτητος εἶμαι, πολιτεύομαι μὲ ἰδίους νόμους) Μ. ἀποθ. ἀπαντᾷ πρὸς Θουκ. τὸ αὐτονομεῖσθαι καὶ αὐτονομούμενος.

ἀφανίζω (καταστρέφω τι) ἐκ τοῦ ἀφανής, μελ. ἀφανιῶ, ὄμαλ.

Ρημ. ἀφανιστέον.

ἀφειδέω-ῶ (εἶμαι ἀφειδής, ἀμελῶ) ἐκ τοῦ ἀφειδής, πρτ. ἠφείδουν, ἄορ. ἠφείδησα.

ἀφυλακτέω-ῶ (ἀμελῶ τινος) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Τὸ ἀφειδῶ καὶ ἀφυλακτῶ μετὰ γεν. συντάσσονται.

ἄχθομαι (λυποῦμαι, ἀγανακτῶ) ἀποθ. ἐκ θεμ. ἀχθ-, ἀχθε-, πρτ. ἠχθόμην, μ. μελ. ἀχθέσομαι, ἄορ. π. ἠχθέσθην μετὰ μ. σημ.

Ρημ. ἄχθος=βάρος καὶ ἀχθηδών(=ἐνόχλησις) Τὸ ἄχθομαι συντάσσεται δοτικ.

B

βαδίζω (πορεύομαι, περιπλῶ τακτικῶς), πρτ. ἐβάδιζον, μ. βαδιοῦμαι ὡς ἐνεργ., ἄορ. ἐβάδισα.

Ρημ. βάδισις, βάδισμα, βαδισμός.

βαθύνω (κάμνω τι βαθύ) ἐκ τοῦ βαθύς, μελ. βαθυνῶ ἄορ. ἐβάθυνα μόνον κατ' ἀπαρεμφ. βαθύναι.

βαίνω (βαδίζω, προχωρῶ) ἐκ θ. βχ-βαν-βαν-ι-βzin, πρτ. ἐβαινον, μ. μελ. βήσομαι ὡς ἐνεργ., ἄορ. β'. ἔβην, πρκ. βέβηκα, ὑπερσ. ἐβεβήκειν. Παθ. βαινομαι, π. ἄορ. ἐβάνην, πρκ. βέβαμαι.

Ρημ. βατός, ἄβητος, διαβητός. εἴμηκ, βωμός, βάσις, βάθρον, βάκτρον, βακτηρία, ἀπαβάρα, βλημός, βάδην, ἐπιβάτης, διαβάτης, βάσιμος, ἀνάβασις, ἐκβασις.

Σημ. Ἐπαντᾷ σύνθετον μετὰ διαφόρων προθέσεων πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ τοῦ ἐνεργ. παρακ. βέβηκα, ὃ δὲ παθ. ἄορ. ἐβάνην καὶ ὃ π. παρακ. βέβαμαι δὲν ἐκτείνουσι τὸν θηματικὸν χαρακτήρα α.

βάλλω (ρίπτω, κτυπῶ) ἐκ θεμ. βαλ-, βαλ-ju=βάλλω, βλη-πρτ. ἐβάλλον, μελ. βάλω, ἄορ. β' ἐβχλον, παρκ. βέβληκα, ὑπερσ. ἐβεβλήκειν. Παθ. βάλλομαι, παρακ. ἐβαλλόμεν, μ. μελ.

βαλοῦμαι, μ. ἀόρ. β' ἐβαλόμην, π. μελ. βληθήσομαι, π. ἀόρ. ἐβλήθην, παρκ. μέσ. καὶ παθ. βέβλημαι, ὑπερσ. ἐβεβλήμην, μελ. τετελ. διαβεβλήσομαι καὶ ἐκβεβλημένος ἔσομαι.

Ρημ. ἀπόβλητος, ἀνυπέβλητος, μεταβλητέον, ἀποβλητέος, βολή, βόλος, βολίς, βέλος, βελόνη, βλήμα.

Σημ. Ἄπαντ' αἰ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Τὸ βάλλω, ἴημι, καὶ ῥίπτω εἶναι συνώνυμα, τὸ βάλλω=ῥίπτω κάτω ἔχει παθητικὸν τὸ πίπτω.

Βάπτω (χρωματίζω, βυθίζω) ἐκ θεμ. βαπ- βαπτ-, ἀόρ. ἔβαψα. Παθ. βάπτομαι, ἀόρ. παθ. β' ἐβάφην.

Ρημ. βαπτῶ, βάμμα, βαφεύς, βαφή.

Βαρύνω (προξενῶ βάρος, ἐνοχλῶ) μόνον ὁ ἐνεστώς, ἐκ θεμ. βαρ- τοῦ βαρῦς καὶ βαρε-. Παθ. βαρύνομαι, παρατ. ἐβαρυνόμην, ἀόρ. π. ἐβαρύνθην μετὰ σημ. μέσης, παρακ. βεβάρημαι.

Βιάζομαι (ἐξαναγκάζω τινά, στενοχωροῦμαι) ἀποθετικὸν ὁμαλῶς.

Βιβάζω (ἀναβιβάζω) μόνον σύνθετον, παρατ. ἐβίβαζον, μελ. βιβῶ, ᾄς, ᾄ, ἀόρ. ἐβίβασα. Μεσ. καὶ παθητ. βιβάζομαι, μεσ. μελ. βιβῶμαι, μεσ. ἀόρ. ἐβίβασάμην.

Ρημ. ἀναβιβάστέον, καταβιβάστέος.

Βιβρώσκω (τρώγω) μόνον ὁ παρακ. βέβρωκα καὶ τοῦ παθ. παρακ. τὸ ἀπαρέμφ. διαβεβρώσθαι καὶ ἡ μετοχ. καταβεβρωμένα, τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω.

Ρημ. βρωτός, ἡμίβρωτος, βρωμα, βρωσίς, βρωτήρ.

Βιοτεύω (ζῶ) ἐν τοῦ βίος, βιοτή, τοῦ παρατ. μόνον ἡ εὐκτ. βιοτεύοιμι καὶ μελ. ἀπαρέμφ. βιοτεύσειν ἅπαντ', οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ βιώω-ῶ, οὗτινος ὁ ἐνεστώς ποιητικὸς καὶ μεταγεν., μεσ. μελ. βιώσομαι, ἀόρ. β' ἐβίων ἄνευ προστακτ., παρακ. βεβίωκα. Παθ. παρακ. βεβιώται, μετοχ. βεβιωμένος.

Ρημ. βιωτός, ἀβίωτος, βιωέος.

Βλακεύω (ἔρομαι ὡς βλάξ, ραθυμῶ), ἐκ τοῦ βλαξ, ἀόρ. μόνον κατεβλάκευσα.

Βλέπω (στρέφω τὰ ὄμματα διὰ τὸ ἰδῶ), παρατ. ἐβλεπον, μεσ. μελ. ὡς ἐνεργ. βλέψομαι, ἀόρ. ἐβλεψα.

Ρημ. βλεπτέος-έον, περιβλεπτος, βλέμμα, βλέφαρον.

Βλώσκω (ἔρχομαι, πορεύομαι), ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄστικ. εὔρηται ὁ ἀόρ. ἔμολον. Ρημ. αὐτόμολος.

βοάω-ῶ (φωνάζω), παρατ. ἐβόων, μεσ. μελ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι, ἄορ. ἐβόησα. Μεσ. καὶ παθ. ἐπιβοῶμαι, παρακ. διαβεβόηται.

Ρημ. περιβόητος, ἐπιβόητος.

βουθυτέω-ῶ (θυσιάζω βουῶν) ὁ ἐνεστ. ποιητ., πρτ. ἐβουθύτου, ἄορ. ἐβουθύτησα, πρκ. βεβουθύτηκα.

βουκολῶ (εἶμι βουκόλος βοῶν) μόνον ὁ ἄορ. ἀπεβουκόλησα.

βουλεύω (εἶμι βουλευτής, σκέπτομαι) ὁμαλῶς, ἐν τῇ ἐνεργ. καὶ παθ. φωνῇ.

βούλωμαι (ἐπιθυμῶ, θέλω) ἀποθετικόν, παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, μεσ. μελ. βουλήσομαι, ἄορ. ἐ(ἠ)βουλήθην, παρακ. βεβούλημαι. Ρημ. βουλευτός ἀβουλήτος, βούλημα, βούλησις.

βραβεύω (ἀπονέμω βραβεῖα τοῖς ἀγωνιζομένοις) μελ. βραβεύσω. Παθ. ἐνεστ. βραβενόμενα, παθ. ἄορ. μετοχ. καταβραβευθέντα.

βρέχω, ἄορ. ἔβρεξα. Παθ. βρέχομαι, ἄορ. παθ. ἐβρέχθην.

Ρημ. βροχή, ἄβροχος, ἀδιάβροχος.

βροντάω-ῶ ἐκ τοῦ βροντή, μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐνεβροντήθην καὶ παρακ. ἐμβεβρόντημαι. Ρημ. ἐμβρόντητος.

Γ

γελάω-ῶ ἐκ θεμ. γελα-γελασ-, παρατ. ἐγέλων, μεσ. μελ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι, ἄορ. ἐγέλασα. Παθ. καταγελώμαι, ἄορ. παθ. ἐγελάσθην.

Ρημ. καταγέλαστος, ὑπερκαταγέλαστος.

γεμίζω μόνον ὁ ἄορ. ἐγέμισα. Μεσ. ἐνεστ. γεμίζομαι, ἄορ. παθ. ὑπερεγεμίσθην, παθ. παρακ. γεγεμισμένος.

γέμω (εἶμαι γεμιστός), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἔγεμον.

γεραίω (βραβεύω) ἐκ τοῦ γέρας, παρατ. ἐγέραιρον, μελ. γεραρῶ. Παθ. γεραίρομαι. Ρημ. γεραρός.

γηράσκω ἐκ τοῦ γῆρας καὶ σπανίως γηράσκει-ῶ, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ἀπαρέμφ. καταγηρᾶν, καὶ μετ. καταγηρῶν, πρτ. ἐγήρασκον, μελ. γηράσω καὶ γηράσομαι, ἄορ. ἐγήρασα, ἀπαρ. γηρᾶναι ἐκ τοῦ ποιητ. ἐγήραν, παρακ. καταγεγήρακα.

Ρημ. ἀγήρατος.

γηροτροφέω-ῶ (γηροκομῶ), μελ. γηροτροφήσω. Παθ. γη-

ροτροφοῦμαι, μεσ. μελ. ὡς παθ. γηροτροφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

γίγνομαι ἐκ θεμ. γεν-γν-, γιγν-, γενε-, ἀποθετ, παρτ. ἐγιγνόμην, μεσ. μελ. γενήσομαι, μεσ. ἀόρ. β' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγονῶς εἰμί καὶ γεγένημι ὑπερσ. ἐγεγόνειν κλπ., τετελεσμ. μελ. γεγονῶς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι.

Ρημ. ἀγένητος, γένος, γόνος, γενέτης, γενέτειρα, γενέθλιος.

γιγνώσκω (καταλαμβάνω, κρίνω,) ἐκ θεμ. γνο-γιγνο-γιγνώσκω, παρτ. ἐγίγνωσκον, μεσ. μελ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, ἀόρ. β' ἔγνω, ὑποτακτ. γνώω, γνώω, γνώω, εὐκτ. γνώϊην, προστακ. γνώθι- γνώτω, ἀπαρεμφ. γνώωναι, μετοχὴ γνώους, γνωῦσα, γνόν, παρακ. ἔγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν καὶ ἐγνωκῶς ἦν, μελ. τετελεσμ. ἐγνωκῶς ἔσομαι. Παθ. γιγνώσκομαι, πκρτ. ἐγιγνωσκόμεν, παθ. μελ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνώσθην, παρακ. ἔγνωσμαι, ὑπερσ. ἐγνώσμην.

Ρημ. γνωστῆς, ἄγνωστος, γνωστῆς, συγγνωστῆς, γνώσις, διαγνώμη, γνώμη.

γνωρίζω=(κάμνω τι γνωστόν), παρτ. ἐγνώριζον, μελ. γνωριῶ, ἀόρ. ἐγνώρισα, παρακ. ἐγνώρικα. Παθ. γνωρίζομαι, ὁμαλῶς.

γραμματεύω=(εἰμί γραμματεὺς) ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστ., παρτ. ἐγραμμάτευον, ἀόρ. ἐγραμμάτευσα, παρακ. γεγραμμάτευκα.

γράφω, παρτ. ἔγραφον, μελ. γράψω, ἀόρ. ἔγραψα, παρακ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐεγράφειν καὶ γεγραφῶς ἦν. Παθ. γράφομαι, παρτ. ἐγραφόμεν, μελ. πκθ. β' γραφήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγράφη, μεσ. μελ. γράψομαι, μεσ. ἀόρ. ἐγραψάμην, παρακ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐεγράμμην καὶ γεγραμμένος ἦν.

Ρημ. γραπτῆς, γραπτῆς, γραφή, γράμμα, γραφεύς, γραφή.

γυμνάζω, παρτ. ἐγύμναζον, ἀόρ. ἐγύμνασα. Μεσ. γυμνάζομαι, παρτ. ἐγυμναζόμεν, μεσ. μελ. γυμνάσομαι, μεσ. ἀόρ. ἐγυμνασάμην καὶ ἐγυμνάσθην, παρακ. γεγύμνασμαι.

Ρημ. ἀγύμναστος, γυμναστῆς, γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστῆς.

δάκνω (δαγκάνω), θεμ. δακ-, δακν-, δηκ-, παρτ. ἔδακνον, μελ. μελ. δήξομαι ὡς ἐνεργ., ἀόρ. β' ἔδακνον. Μεσ. καὶ παθ. δάκνο-

μαι, παρατ. και μελ. ἑλλείπουσι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐδήχθην, παρακ. δέδημαι.

Ρημ. δῆγμα, δέλος, δακέθυμος, ὀφιόδηκτος.

δακρῦω (χώνω δάκρυα, κλαίω), παρατ. ἐδάκρυον, μελ. δακρύσω, ἄορ. ἐδάκρυσα, τὰ λοιπὰ ἑλλείπουσι.

Ρημ. ἀδάκρυτος.

δαμάζω (ἡμερόνω) ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστώτα, παθ. ἄορ. ἐδαμάσθην και μέσ. ἄορ. ἐν τῇ μετοχ. καταδαμασάμενος.

Ρημ. ἀδάμαστος.

δαρθάνω (κοιμῶμαι), πάντοτε συνθ., ἀπαντῶν εἰς ἄορ. β. ἐπικατέδαρθον και πρκ. καταδεδάρθηκα. Συνώνυμον τὸ καθεύδω, ὑφ' οὗ και ἀναπληροῦται.

δέδοικα (φοβοῦμαι) πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστώτος, και δέδια τοῦ ποιητ. ἐνεστ. δεῖδω, ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐδεδοίκειν, μεσ. μελ. ὡς ἐνεργ. δεῖσομαι, ἄορ. ἔδεισα. (Βλέπε Γραμμ. Ἑμμ. Γενεράλι σ.141)

Ρημ. δέος.

δείκνυμι και δεικνύω, πρτ. ἐδείκνυν και ἐδείκνυον, μελ. δείξω, ἄορ. ἔδειξα. πρκ. δέδειχα. Μ. και Παθ. δείκνυμαι, πρτ. ἐδεικνύμην, μ. μεσ. δείζομαι, μ. ἄορ. ἐδείξάμην, π. μ. δειχθήσομαι, ἄορ. π. ἐδείχθην, πρκ. π. δέδειγμαί, και ὡς μέσ. σύνθετος μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἐπί, ἐν, ὑπερσ. ἐδεδείγμην, μ. τετελ. δεδειγμένος ἔσομαι.

Ρημ. δεικτέος, δεικτέον, δυσαπόδεικτος, δείγμα, δείξις.

δειλιάω-ῶ (εἶμαι δειλός, δέν τολμῶ), πάντοτε συνθ. μετὰ τῆς ἀπό, κατὰ, πρτ. ἐδειλίων, μελ. δειλιάσω, ἄορ. ἐδειλίασα, πρκ. δεδειλίκα.

Ρημ. ἀποδειλιατέον.

δειπνέω-ῶ (τρώγω τὸ ἐσπερινόν φαγητόν), ὁμαλ. ἄνευ μ. φωνῆς.

δειπνίζω (δίδω εἰς τινε δειπνον, φιλεύω), πρτ. ἐδείπνιζον και ἄορ. ἐδείπνισα.

δειπνοποιέω-ῶ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δειπνου), μόνον ὁ πρτ. ἐδειπνοποιοῦν. Μεσ. δειπνοποιοῦμαι, πρτ. ἐδειπνοποιούμην και ἄορ. ἐδειπνοποιησάμην, τᾶλλα ἑλλείπουσι.

δεκάζω (μὲ δῶρα διαφθίρω τινὰ) και ἄορ. συνεδέκασα. Παθ.

πρτ. ἑδεκαζόμενῃ καὶ ὑπερσ. εἶσεν δεδεκασμένοι, οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐλλείπουσιν.

Ἐντὶ τοῦ δεκάζω λέγεται καὶ φθείρω τινὰ χρῆμασι, τῶν ὁποίων συνώνυμον εἶναι παρ' ἡμῶν τὸ δωροδοκῶ=δίδω δῶρα διαφθείρω τινά.

δεκατεύω (δεκατίζω, καὶ λαμβάνω τὴν δεκάτην), ἐκ τοῦ δεκάτη. Ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστώσ, μελ. δεκατεύσω, ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρεμ. δεκατεῦσαι καὶ π. ἄορ. ἑδεκατεύθη.

ΣΗΜ. Δεκάτη σημαίνει ἀ) μοῖραν ἢ μερίδα καὶ β') τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδε το τὸ ὄνομα τοῦ παιδός, (βαπτίσια).

δεξιόομαι-οὔμαι (χειρετίζω, ὑποδέχομαι τινά) ἐκ τοῦ δεξιός ρημ. τοῦ δέχομαι, ἀποθ., πρτ. ἑδεξιούμην, μ. μελ. δεξιώσομαι, μ. ἄορ. ἑδεξιωσάμην, ἄορ. π. ἑδεξιώθη.

δέρω (γδέρνω) ἐκ θεμ. δερ-, δερ-, εὐχρηστον εἰς τὸν ἐνεστ. ἐκδέρω, ἄορ. ἐξεδείρα καὶ ἄορ. π. ἀπεδάρη. Ρημ. νεόδαρτος.

δεσμεύω (βῆλλω τινά εἰς τὰ δεσμά) ἐκ τοῦ δεσμός, σύνθεσις κατ' ἐνεστ., ἄορ. ἐδέσμευσα καὶ π. πρκ. δεδέσμευμαι.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τούτου λέγεται ἐν δεσμοῖς δεῖν τινά καὶ παθ. ἐν δεσμῶ δεῖσθαι ὑπό τινος, καὶ εἰμὶ ἐν δεσμοῖς καὶ δεσμοὶ γίνονται.

δέω (ἔχω ἀνάγκην) δέεις=δεῖς, δέει=δεῖ, πλ. δέομεν κλπ. ἐκ θ. δε-καὶ δεε-, πρτ. ἑδεον, ἑδεες = ἑδεις κτλ., μελ. δεήσω, ἄορ. ἑδέησα καὶ ἀπροσώπως:

δεῖ, πρτ. ἑδει, μ. δεήσει, ἄορ. ἑδέησε, πρκ. δεδέηκε. Μέσ. δέομαι (στεροῦμαι, παρκακῶ), πρτ. ἑδεόμην, μ. μελ. δεήσομαι, ἄορ. π. ὡς μεσ. ἑδεήθη, πρκ. δεδέημαι.

Ρημ. δεήσις, ἀδέητος.

δέω-ῶ (δένω) [ἀπαντῶσιν οἱ τύποι συνήθ. συνδεῖ, ὑποτ. ζυνδῆ, ἀπαρέμ. δεῖν, μετχ. ὑποδῶν, οὔσα, οὔν], πρτ. ἐνέδεον-ουν, μ. δήσω, ἄορ. ἑδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἑδεδέκειν. Μ. καὶ Παθ. δέομαι-οὔμαι, συνήθ. σύνθ. (κατά, ζύν, ὑπό, ἐν, ἀνά, διὰ, περί), πρτ. ἑδεόμην=οὔμην, π. μελ. δεθήσομαι, π. ἄορ. ἑδέθη, μ. ἄορ. ἀνεδησάμην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερ. ἑδεδέμην, τετελ. μελ. δεθήσομαι.

Ρημ. ἄδετος, συνδετός, ἀνυπόδητος, ἀσύνδετος, μεταδετέον, δέσις, δεσμός, ὑπόδημα, διάδηρα.

δημαγωγέω-ῶ (εἶμαι δημοκόπος) ἐκ τοῦ δημαγωγός καὶ μελ. ημχαγώγῃς, τὰ λοιπὰ μετγν.

δημεύω (κάμνω τι δημόσιον), άορ. έδημευσκ. Παθ. δημεύομαι, άορ. π. έδημεύθην, πρκ. δεδήμευμαι, ύπερσ. έδεδήμευτο.

Ρημ. δήμευσις.

Συνώνυμα, ποιῶ τι δημόσιον καί δημοσιόω-ῶ, οὔτινος εὔχρησται χρόνοι ὁ άορ. έδημοσιόωσα καί π. πρκ. δεδημοσιόωμαι. Παθ. δήμευσις τινος γίγνεται καί δημόσιός εἰμι ἢ γίγνομαι.

δημηγορέω-ῶ (ὀμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πρτ. έδημηγόρουν, μελ. δημηγορήσω, άορ. έδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα. Παθ. πρτ. έδημηγορεῖτο καί πρκ. δεδημηγόρημαι.

δημοκρατέομαι-οὔμαι (κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς), πρτ. έδημοκρατούμην, μελ. δημοκρατήσομαι, τὰ λοιπὰ μετγν.

δηόω-ῶ (ληλατῶ) ἐκ τοῦ δήιος-δήος=έχθρός, πρτ. έδήουν, μελ. δηώσω, άορ. έδήωσα. Παθ. μόνον ένεστῶς δηόομαι-οὔμαι.

Ρημ. άδήωτος.

διαιτάω-ῶ (εἶμι δικιτητής) ἐκ τοῦ δίαιτα, πρτ. κατεδιήτων, μελ. διαιτήσω, άορ. κατεδιήτησα, πρκ. δεδιήτηκα, ύπερσ. κατεδεδιητήκειν. Μεσ. διαιτάομαι-ῶμαι (=ζῶ εἶδος τι ζωῆς), πρτ. έδιητώμην, μ. μελ. δικιτήτομαι, μ. άορ. κατεδιητησάμην, άορ. π. καί ὡς μέσ. έδιητήθην, πρκ. μεσ. δεδιήτημαι καί ύπερσ. έξεδεδιήτητο.

Ρημ. δικιτήμα, δικιτητής, δικιτητήριον, δικιτήσιμον.

Ἄντι τοῦ διαιτῶμαι λέγεται καί δίαιταν ποιοῦμαι. Αὐξάνει καί ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως έπωθεν καί έξωθεν.

διακονέω-ῶ (ύπηρετῶ) ἐκ τοῦ διάκονος, μελ. διακονήτω, άορ. μόνον κατ' άπαρεμφ. διακονῆσαι καί μετγ. διακονήσας. Μέτ. διακονοῦμαι, παθ. άορ. έδικονήθην, πρκ. δεδικονήμαι.

Ρημ. διακόνημα, διακόνησις, διακονία, διακονικός.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα συντασ. δοτικ. καί αὐξάνει έξωθεν. (Γραμ. Γεν. σ. 91).

διανοέομαι-οὔμαι (έχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) άποθ., πρτ. διενοούμην, μ. μελ. διανοήσομαι, π. μελ. διακονηθήτομαι, π. άορ. διανοήθην ὡς μέσ., πρκ. διακνονήμαι, ύπερσ. διενενοήμην.

Ρημ. άδικονότης, διανοητέον, διανοήμα, διανοήσις.

διαχειρίζω (διευθύνω, επιβάλλω χεῖρα), πρτ. διεχειρίζον, άορ. διεχειρίσθαι, πρκ. διακεχειρίκα. Μέσ. καί Παθ. διαχειρίζομαι, πρτ. διεχειρίζομην.

Ρημ. διαχειρίσις.

ΣΗΜ. Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ διὰ χειρός ἢ χειρῶν ἔχω τι ὡς καὶ ἐγχειρίζω=ἐν χερσίν ἢ ἐν χειρὶ τίθημι καὶ καταχωρίζω=κατὰ χώραν τίθημι καὶ μεταχειρίζομαι καὶ μεταχειρίζω=ἐκ τοῦ μετὰ χεῖρας ἔχω.

διδάσκω ἐκ θεμ. δι-διδάχ-διδασκ., πρτ. ἐδίδασκον, μελ. διδάξω, ἀορ. ἐδίδαξα, πρκ. δεδίδαχα. Παθ. καὶ Μ. διδάσκομαι, μ. μελ. διδάσομαι, μ. ἀορ. ἐδιδάξαμην, ἀορ. π. ἐδιδάχθην, πρκ. δεδίδαγμαι.

Ρημ. διδασχῆ, δίδαγμα, διδασκός ἀδιδασκός, διδακτέον, διδάσκαλος.

διδράσκω (φεύγω κρυφίως) πάντοτε σύνθ (ἀπό, ἐκ, διά), πρτ. ἀπεδίδρασκον, μ. μελ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι, ἀορ. β'. ἀπέδρανα, α, ὑποτ. ἀποδρῶ, ᾤς, ᾤ, εὐκτ. ἀποδρακίην, ἀπαρέμ. ἀποδραῖναι, μ. ἀποδράς, προστακτ. ἐλλείπει, πρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδέδρακιν.

Ρημ. ἀδραστος, (ἀφρευκτος).

δίδωμι (δίδω) ἐκ θεμ. δο-, δω-, δι-δω, ὑποτ. διδῶ, διδῶς, διδῶ, εὐκτ. διδοίην, προστ. δίδου διδότη, ἀπαρεμ. δίδοναι, μελ. διδούς-οὔσα-όν, πρτ. ἐδίδουν, μελ. δώσω, ἀορ. α' ἔδωκα, κας, κε, ἔδοτον, ἐδότην, ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, ὑποτ. δῶ, δῶς, δῶ, εὐκτ. δοίην, προστ. δός-δότη, ἀπαρεμ. δοῦναι, μελ. δούς, δοῦσα, δόν, πρκ. δέδωκα, ὑποτ. δεδωκώς ῶ, ὑπερσ. ἐδεδώκειν, καὶ δεδωκώς ἦν, τετελ. μελ. δεδωκώς ἔσομαι. Παθ. δίδομαι, πρτ. ἐδιδόμην, π. μελ. δοθήσομαι, π. ἀορ. ἐδόθην, πρκ. δέδομαι, ὑπερσ. ἐδεδόμην. Μεσ. ἀποδίδομαί τι, περί οὐδρα πωλῶ.

Ρημ. δόσις, ἐπίδοσις, μετάρδοσις, προδόσις, ἀνάδοτος, ἔδοτος, παρδοτός, ἀνέκδοτος, δοτέος, διχοδοτέος, ἀποδοτέον, δῶρον.

Τὸ ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα=ὑπανδρεύω, δίκην δίδωμι, δίκην ἔχω καὶ δίκης τυγχάνω=τιμωροῦμαι παθ. τοῦ εἰκν λαμβάνω παρὰ τινος=τιμωρῶ τινα.

δικάζω (ἀπορραζῶ ὡς δικαστής) ἐκ τοῦ δίκη' πρτ. ἐδίκαζον, μ. δικάσω, ἀορ. ἐδίκασα. Παθ. δικάζομαι, πρτ. ἐδικάζομην, μ. μελ. δικάσομαι, μ. ἀορ. ἐδικάσαμην, π. ἀορ. ἐδικάσθην, πρκ. δεδικάσομαι, ὑπερσ. ἐδεδικάσαμην.

Ρημ. ἀδίκαστος, δικαστής, δικαστήριον.

δικαιόω-ῶ (δικαίωνω, κολάζω), πρτ. ἐδικαίουν, μελ. δικαιώσω,

ἀορ. ἐδικαίωσα. Παθ. δικαιοῦμαι καὶ μ. μελ. δικαιοῶμαι.

διπλόω-ῶ (διπλώνω) ἐκ τοῦ διπλοῦς. Μόνον ὁ ἀορ. ἐδίπλωσα, Παθ. ἐνεστ. ἐν τῇ μετοχ. ἀνχδιπλωμένη φάλαγγι, πρκ. ἐν τῇ μετχ. δεδιπλωμένος, καὶ ὑπερσ. ἐδεδίπλωτο.

διψάω-ῶ (διψήω-ῶ) ἐκ τοῦ δίψα, διψῆς, διψῆ, πρτ. εὐκτ. μόνον διψῶη, μ. διψήσω, ἀορ. ἐδίψησα.

διώκω, πρτ. ἐδίωκον, μέσ. μελ. ὡς ἐνεργ. διώζομαι, ἀορ. ἐδίωξα, πρκ. δεδίωχα. Π. διώκομαι, πρτ. ἐδιωκόμην, ἀορ. π. ἐδιώχθην. Τοῦ δίκην διώκω = ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον παθ. εἶνε τὸ δίκην φεύγω ὑπὸ τινος = καταδιώκομαι δικαστικῶς.

Ρημ. διωκτέος, διωκτέον, διώξις, διώγμα.

δοκέω-ῶ (μοῦ φαίνεται, νομίζω) ἐκ θέμ. δοκ., καὶ δοκε-, πρτ. ἐδόκουν, μελ. δόξω, ἀορ. ἔδοξα. Παθ. δοκοῦμαι, ἀορ. π. μετχ. καιροδοχθεῖς, πρκ. δεδοκται καὶ δεδογμένον ἐστί, ὑποτ. δεδογμένον ῆ, εὐκτ. δεδογμένον εἶη, προστ. δεδόχθω, ἀπκρέμφ. δεδόχθαι, μετοχ. δεδογμένος, ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν. Καταδοκοῦμαι = ὑποπτεύομαι. Ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσώπως, ἐνεστ. δοκεῖ, πρτ. ἐδόκει, κλπ.

Ρημ. ἀδόκητος, δόξα, δόκιμος.

δοκιμάζω (ἐξετάζω, ἐγκρίνω), πρτ. ἐδοκίμαζον, μ. ἀποδοκίμασσω, ἀορ. ἐδοκίμασα, πρκ. ἀποδεδοκίμηκα. Παθ. δοκιμάζομαι, πρτ. ἐδοκιμαζόμην, π. μελ. δοκιμασθήσομαι, ἀορ. π. ἐδοκιμάσθην, πρκ. δεδοκίμασμαι.

Ρημ. ἀδοκίμαστος, δοκιμαστέον, ἀποδοκιμαστέον, δοκιμασία, δοκιμαστής.

Λέγεται καὶ περιφραστικῶς δοκιμασίαν ποιοῦμαι.

δολιχοδρομέω-ῶ (τρέχω δόλιχον) ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετχ. τοῦ ἀορ. δολιχοδρομήσας. Ἀντὶ τούτου λέγεται δόλιχον θεῖν.

ΣΗΜ Δόλιχος εἰς τῶν δρόμων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ὁ μακρότατος καὶ δυσχερέστατος. Ὁ δολιχοδρόμος διέτρεχεν ἑπὶ τὸ Στάδιον.

δουλόω-ῶ (κάμνω τινὰ δούλον) ἐκ τοῦ δούλος, μελ. δουλώσω, ἀορ. ἐδούλωσα. Μεσ. καὶ Π. δουλοῦμαι, πρτ. ἐδουλούμην, μ. μελ. δουλώσομαι, μ. ἀορ. ἐδουλωσάμην, ἀορ. π. ἐδουλώθην, πρκ. δεδούλωμαι, ὑπερσ. καταδεδουλωμένος ἦν.

δουπέω-ῶ (κάμνω κρότον) ἐκ τοῦ δούπος = κτύπος, ἀπαντᾷ

μόνον ὁ ἄορ. ἐδούπησαν, παρὰ Ξενοφῶντι.

δραπετεύω (φεύγω κρύφως) ἐκ τοῦ δραπέτης, καὶ μελ. δραπετεύσω.

δράω-ῶ (πράττω), πρτ. ἔδρων, μ. δράσω, ἄορ. ἔδρασα, πρκ. δέδρακα. Παθ. δράομαι-ῶμαι, πρτ. ἐδρῶμην, π. ἄορ. μόνον ἐν τῇ μετχ. δρασθῆν, πρκ. δέδραμαι.

Ρημ. δραστέον, δρᾶμα, δράστης, δραστήριος, δραστικός.

δύναμαι ἀποθετ. ἐκ θεμ. δυνα-, ὑποτ. δύνωμαι, η, ηται, εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, προστ. μόνον δυνάσθω, ἀπαρεμφ. δύνασθαι, μετοχ. δυνάμενος, πρτ. ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, ἐδύνω, μελ. δυνήσομαι, ἄορ. ἐ(ἠ)δυνήθην καὶ ἐδυνάσθην μετὰ ἐνεργ. σημασι., πρκ. δεδύνημαι.

Ρημ. δυνατός, ἀδύνατος, δύναμις, δυνάστης.

δυστυχέω-ῶ (εἶμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ. δυστηχήσω, ἄορ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα καὶ π. ἄορ. δυστυχηθῆ=ὑπὸ δυστυχίας καταληφθῆ, καὶ τὰ δυστυχηθέντα. Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσι καὶ γίνεται χρῆσις τοῦ δυστυχῆς εἴμι.

δυσφόρῶ-ῶ (ἀγανακτῶ διὰ τι) ἐκ τοῦ δύσφορος, πρτ. ἐδυσφόρουν, μελ. δυσφορήσω.

δυσχεραίνω (κάμνω τι δύσκολον), πρτ. ἐδυσχέραινον, μ. δυσχερανῶ, ἄορ. ἐδυσχέρανα. Παθ. δυσχεραίνομαι ὑπὸ τινος.

Ρημ. δυσχεραντέον, δυσχέρασμα.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἐκ τοῦ δυσχερής, ἔχει ἐνεργ. σημ. καὶ ἀμεταβ. Ἐντὶ τούτου δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι, δυσχερές τι ποιοῦμαι, καὶ δυσχερής εἶμι λέγεται.

δυσωπέομαι-οὔμαι (ὑπόπτως ἔχω, φοβοῦμαι), ἀποθ., πρτ. ἐδυσωπούμην. Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

δύω (βουτῶ, βυθίζω) ἐκ θεμ. δῦ-, σύνθ., πρτ. μόνον ἐνέδυον, μελ. καταδύσω, ἄορ. ἐξέδυσσα (σύνθετος πάντοτε), πρκ. ἀποδέδυκα. Μέσ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἐδυόμην, μ. μέλ. δύσομαι, ἄορ. β' ἐνεργ. μετὰ σιμ. μέσης ἔδυν, ὑποτ. δύω, εὐκτ. ὑπαδύοι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρεμφ. ἀποδύναι, μετχ. δὺς, δῦσα, δύν, πρκ. δεδύκα μὲ μέσ. σημασι. ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐνεδεδύκειν. Παθ. ἐκδύομαι, πρτ. ἐξεδυόμην π. ἄορ. ἐξεδύθην, πρκ. ἀποδέδυμαι.

Ρημ. ἀδυτος ἀποδυτέον, ἔνδυμα, ἔνδυσις, δύτης.

ἴδωμαι-οὔμαι (ἴδωμι) Μέσ. ἀπυθ., πρτ. ἴδωρούμην, μ. ἴδωμαι, ἄορ. ἴδωρησάμην, παθ. ἄορ. ἴδωρήθη, πρκ. δεδώρημαι. Ρημ. ἴδωμαι.

ἴδωροδοκέω-ῶ (δέχομαι) δῶρα παραδίδωμι τὸ καθήκον μου), πρτ. ἴδωροδοκῶ, μελ. ἴδωροδοκήσω, ἄορ. ἴδωροδοκήσα, πρκ. δεδωροδοκήκα. Παθ. ἴδωροδοκοῦμαι, π. ἄορ. τὰ ἴδωροδοκηθέντα, π. πρκ. δεδωροδοκῆται καίμτχ. δεδωροδοκῆμένον.

Ρημ. ἀδωροδοκῆτος.

ΣΗΜ. ἴδωροδοκῶ = διαφθειρόμενος δέχομαι χροήματα, δεκάζομαι, παρὰ μτγν. = ἴδω δῶρα, δεκάζω τινά.

Ε

εἶπω-ῶ (ἄφηνω), πρτ. εἶπον, μ. εἶπω, ἄορ. εἶψα, πρκ. εἶπα. Παθ. εἶπομαι-ῶμαι, μ. μελ. ὡς παθ. εἶπομαι, ἄορ. π. εἶπην, π. πρκ. εἶπα.

Ρημ. εἶπός, εἶπός.

ΣΗΜ. Διὰ τὴν αὔξησιν τοῦτου καὶ τὴν ἕκτασιν τοῦ χαρακτηῖρος α, ὅρα Γραμμ. Γεν. σ. 93 καὶ 116.

ἐγγυάω-ῶ (δίδω ἐνέχυρον, ὑπισχνούμαι), πρτ. ἠγγύων, ἄορ. ἠγγύησα, πρκ. ἠγγύηκα, ὑπερσ. ἠγγύηκειν, καὶ ἠγγύηκώς ἦν Μ. καὶ Παθ. ἐγγυῶμαι, πρτ. ἠγγυώμην, μελ. ἐγγυήσομαι, μ. ἄορ. ἠγγυησάμην, π. ἄορ. ἠγγυήθη, πρκ. διηγγύημαι, ὑπερσ. ἠγγυήμην, καὶ ἠγγυημένος ἦν.

Ρημ. ἐγγυητή = μεμνηστευμένη, ἐγγύησις, ἐγγυητής.

ἐγείρω (σηκίω) ἐκ θ. ἐγερ-, ἐγερ-ιω, ἐγέρρω, καὶ ἐγρ-, πρτ. ἠγείρον, μελ. ἐξεγερῶ, ἄορ. ἠγείρω, πρκ. β' ἄμετ. ἐγρήγορα (εἰμι ἄγρυπνος), ὑπερσ. ἐγρηγόρειν. Μέσ. καὶ Παθ. ἐγείρομαι, πρτ. παθ. συνηγειρόμην, ἄορ. π. καὶ ἐνίστε ὡς μέσος ἠγέρθη, μ. ἄορ. β' ἠγρόμην.

ἐγκωμιάζω (ἐπαινώ τινα), πρτ. ἐνεκωμιάζον, μ. μελ. ὡς ἐνεργητικὸς ἐγκωμιάσομαι καὶ ἐγκωμιάτω, ἄορ. ἐνεκωμιάσα, πρκ. ἐγκεκωμιάκα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ παρκα. ἐγκεκωμιάσμαι.

Ρημ. ἀνεγκωμιάστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐγκώμιος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ κῶμος = βακχικὴ ἢ ἐπινίκιος πομπή.

ἐγχειρέω-ῶ (ἐπιχειρῶ, κάμνω ἐγχείρησιν), ὁμαλόν.

ἐγχειρίζω (θέτω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐμπιστεύομαι), πρτ. ἐνεχειρίζον, μελ. ἐγχειριῶ, ἀορ. ἐνεχειρίσα, παρκ. ἐγκεχειρίκα. Μέσ. ἀορ. μόνον ἐνεχειρισάμην καὶ π. ἀορ. ἐνεχειρίσθην.

Ρημ. ἐγχειρίσεις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής, ἐγχειρίδιον.

ἔζομαι ζητεῖ καθέζομαι.

ἐθέλω ἐκ θεμ. ἐθελ-, ἐθελε- καὶ ἐνίοτε θέλω, πρτ. ἤθελον, μελ. ἐθελήσω, ἀορ. ἠθέλησα, πρκ. ἠθέληκα, ὑπερσ. ἠθελήκειν.

Ρημ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος.

ἐθίζω (συνθιζῶ τινά) θεμ. σΓεθ-, ἐθ-, πρτ. εἶθιζον, μελ. ἐθιῶ, ἀορ. εἶθισα, πρκ. εἶθικα. Μέσ. καὶ Π. ἐθίζομαι, ἀορ. παθ. εἰθίσθην μετὰ σημ. μέσης, πρκ. εἰθισμαί, ὑπερσ. εἰθίσμην καὶ εἰθισμένος ἦν.

Ρημ. ἐθιστέον, ἔθισμα.

εἴωθα (εἶμαι συνειθισμένος) ἐκ τοῦ ποιητ. εἴω, ὑποτ. εἰώθω, ὑπερσ. εἰώθειν καὶ εἰώθως ἦν.

εἰκάζω (ἀπεικονίζω, συμπεραίνω) ἐκ θ. εἰκαδ- εἰκαδῆζω, πρτ. ἤκαζον, μ. μελ. ὡς ἐνεργ. ἀπεικάσσομαι, ἀορ. ἤκασα. Παθ. εἰκίζομαι, πρτ. ἤκαζόμην, π. ἀορ. ἤκάσθην, πρκ. ἤκασμαι, ὑπερσ. ἤκάσμην.

Ρημ. εἰκασία, εἰκαστής, εἰκαστικός.

εἴοικα (ὁμοιάζω, φαίνομαι) πρκ. μὲ σημ. ἐνεστῶτος, γ. πληθ. εἴοικασι, ὑποτ. εἴοικω, εὐκτ. εἴοικοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. εἰκέναι, μετχ. εἰκώς, οὐα, ὅς, ὑπερσ. εἴοικειν.

εἶμι (ὑπάρχω, εἶμαι), εἶ, ἐστί, θεμ. ἐσ- ἐσ-μι, ἐμμί, ὑποτ. ὦ ἦς, ἦ, εὐκτ. εἶην, προστ. ἴσθι-ἔστω, ἀπαρέμφ. εἶναι, μετχ. ὦν, οὔσα, ὄν, πρτ. ἦν καὶ ἦ, ἦσθα, ἦν, μελ. ἔσομαι, ἀορ. β' ἐγενόμην, πρακ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν.

Ρημ. συνεστέον.

εἶμι (θὰ ἔλθω) θ. ι- καὶ ει-, εἶ, εἶσι, χρησιμεύει ὡς μελ. τοῦ ἔρχομαι, ὑποτ. ἴω, εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἴοιην, προστ. ἴθι-ἴτω, ἀπαρέμφ. εἶναι, μετχ. ἴων, ἴουσα, ἴόν, πρτ. ἦα καὶ ἦειν.

Ρημ. ἰτέος, ἰτέον, δυσπάριτος.

εἶργω (ἀποκλείω), πρτ. εἶργον, μελ. εἶρῶ, ἀορ. εἶρξα. Παθ. εἶργομαι, πρτ. εἶργόμην. μ. μελ. ὡς παθ. εἶρξομαι, ἀορ. π. εἶρχθην, παρκ. εἶργμαι.

εἰργνύω (ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον) ἐκ θ. *Ἐργ-*, ἔργ. ἐ-ἐργ- εἰργ- καὶ καθεἰργνυμι, ἀορ. καθεἰρῶ. Παθ. καθεἰργνυμαι, ἀορ. π. εἰρ-χθην, προκ. εἰργμαι.

Ρημ. εἰργτή=φυλακὴ.

εἴρω (συναρμόζω, ὁρμσθιάζω) θ. σερ. συνήθως συνείρω, προκ. συνείρον, ἀορ. κατ' εὐκτ. παρείρειε, προκ. κατὰ μετχ. διειρκότες.

Ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου) ἐκ τοῦ ἐκκλησία, προκ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠκκλησιάζον, μελ. ἐκκλησιάζω, ἀορ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠκκλησίασα.

Ρημ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

ΣΗΜ. Ἐκκλησιάζω λέγεται ἐπὶ τοῦ πολίτου, ἐπὶ δὲ τῶν ἀργόντων λέγεται ἐκκλησίαν ποιῶ, καὶ ἐκκλησίαν ἀθροίζω καὶ παθ. ἐκκλησία γίγνεται. Τὸ ἐκκλησιάζω εἶναι παρασύνθετον καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἐκκλησία (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκκλησις καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκκαλῶ)· αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν.

ἐλαττώω-ῶ (ὀλιγοστεύω) ἐκ τοῦ συγκριτ. ἐλάττων, ἀορ. ἤλαττωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἤλαττούμην, μελ. μέσ. ἐλαττώσομαι, μελ. παθητ. μετὰ σημασ. μέσης ἐλαττωθήσομαι, ἀορ. παθητ. ἤλαττώθην.

Ρημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ἐλαύνω (προχωρῶ ἔφιππος, διώκω), θ. ἐλα-νυ-ἐλκυν ἐλα-, παρατ. ἤλακνον, μελ. συννηρημ. ἐλῶ, ῥι, ῥ κτλ., ἀορ. ἤλασα, παρακ.—ἐλήλακα (ἀπ-, ἐξ-, προ-, περι-). Παθ. ἐλαίνομαι, παρατ. ἤλαυνόμην, ἀορ. παθ.—ἤλάθην (ἀπ-, ἐξ-, περι-), ἀορ. μέσ. ἤλασάμην, ἀπαρεμφ. ἐξέλασασθαι, παθ. προκ. ἐλήλαμαι.

Ρημ. εὐήλατος, ἐλατέον, διελασις.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατατικῷ τὸ πρόσφωνα νυ ὅθεν ἐλα-νύ-ω καὶ κατ' ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων ν καὶ υ γίνονται ἐλαύνω. Τὸ θέμα ἐλα- φυλάττει τὸ α βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους. Ὁ παρακ. λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω) θ. ἐλεγχ-, παρατ. ἤλεγχον, μελ. ἐλέγξω, ἀορ. ἤλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, παρατ. ἤλεγχόμην, μελ. παθ. ἐλεγχθήσομαι, ἀορ. ἤλέγθην, παρακ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. ἐξεληλέγμην.

Ρημ. ἐλεγκτός, δυσεξέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἐλεγκτέον, ἐξελεγκτέος, ἐλεγχος, ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός.

ΣΗΜ. Τὸ μέτρον ἀτοπαθὲς ἀναλελυμ. ἐξελέγχω ἑμαυτόν. Ἄντι τοῦ ἐλέγχω λέγεται καὶ ἐλεγχον ποιοῦμαι, καὶ ἐλεγχον λαμβάνω, καὶ ἐλεγκτὴρ εἰμι, οὗ τὸ ἀντίθετον ἐλεγχον δίδωμι καὶ ἐλεγχον παρέχω· ἀντί δὲ τοῦ παθ. ἐλέγχομαι λέγεται καὶ εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται, ἢ ἔστί μοι.

ἐλεέω-ῶ (εὐσπλαγγνίζομαι) ἐκ τοῦ ἄρσεν. ὁ ἔλεος, παρκατ. ἠλέουν, μελ. ἐλεήσω, ἄορ. ἠέθησx. Παθ. ἐλεοῦμαι, παρκατ. ἠλεούμην, μέλ. παθ. ἐλεθθήσομαι, ἄορ. ἠλεθήην.

Ρημ. ἀνελέητος, ἐλεήμων.

ἐλελιζω (φρονάζω ἐλελεῦ), μόνον ἐνεστώσ καὶ ἄορ. ἠλελιζα παρὰ Ξενοφ.

ΣΗΜ. ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος ἐλελεῦ=κραυγὴ πολεμική.

ἐλίττω (τυλίσσω, στρέφω) ἐκ τοῦ ἐλιζ [ἐλικ-jω=ἐλίττω], συνήθως ἀνελίττω καὶ ἐξελίττω καὶ ἀνελίττω, ἄορ. περιείλιζα. Παθ. ἐλίττομαι, ἄορ. πxθ. μετὰ σημασ. μέσ. περιείλιχθην, παρκ. παθ. ἀνείλιγματι. Μεσ. ἐξελίττομαι καὶ παρκ. ἐνείλιγματι.

Ρηματ. ἐλιγμός, ἐλικη (=ίτέx).

ἐλκω (σύρω τραβῶ) θεμ. Fελκ-, Fελκῦ. παρκατ. εἶλκον, μελ. συνέλξω, ἄορ. εἶλκυσα, παρκ. καθείλκυx. Παθ. ἔλκομαι. Μέσ. ἐφέλκομαι, πρτ. εἰλόμην, ἄορ. παθ. καθείλκυσθην, ἄορ. μέσ. προσεἶλκυσάμην, παρακ. παθ. ἀνείλκυσαι.

Ρημ. ἐλκτέον, συνελκυστέον, ἔλξις.

ΣΗΜ. Αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ εἰ ὡς ἐκ τοῦ F ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ ὡς καὶ τὸ ἐλίττω.

ἐλπίζω, θεμ. ἐλπιδ-jω, παρκατ. ἠλπιζον, μελ. ἐλπιδῶ, ἄορ. ἐπήλπισα. Παθ. ἐλπίζομαι.

Ρημ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυ ἐλπιστος.

ΣΗΜ. Τὸ ἐλπίζω λέγεται καὶ περιφραστικῶς εἰμὶ ἐν ἐλπίσιν, ἐλπίδας ἢ ἐλπίδα ἔχω, τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπὶ τινὶ ἢ ἐν τινὶ, ἐλπίδας ποιούμαι.

ἐμέω-ῶ (ξερνῶ), πρτ. ἤμουν, ἄορ. ἐξήμεσx.

Ρημ. ἔμετος.

ἐμπεδώω-ῶ (στερεώνω) ἐκ τοῦ ἔμπεδος, πρτ. ἠμπέδουν, μελ. ἐμπεδώσω, ἄορ. ἠμπέδωσα

ἐμποδίζω, πρτ. ἐνεπόδιζον, μελ. ἐμποδιῶ. Παθ. ἐμποδίζομαι. Ἄπλοῦν τὸ ποδιζω εὐρηταὶ μόνον ἐν τῇ μετχ. τοῦ πρκ. πεποδισμένος,

ΣΗΜ. Τὸ ἐμποδίζω λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐμποδῶν εἰμι, ἐμποδῶν γίγνομαι τι, ἐμπόδιος γίγνομαι τινος ἢ — εἰμι. Ἐντὶ δὲ τοῦ μέσου λέγεται ἐμποδῶν ποιοῦμαι τι (=κάνω τι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου ἐμπόδιον).

ἐμπορεύομαι (εἶμαι ἔμπορος). Ἀποθετ. μέσ., μέλ. μέσ. ἐμπορεύσομαι. ἄορ. μέσ. ἐν τῇ μετχ. ἐμπορευσάμενος.

Ρημ. ἐμπόρευμα, ἐμπορευτικός.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα γίνεται ἐκ τοῦ ἔμπορος· ἐντὶ δὲ τοῦ ἐμπορεύομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐμπορίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. ἐμπορία γίγνεται.

ἐναντιόομαι-οὔμαι (ἐναντιώομαι) ἀποθ. μεσ., πρτ. ἠναντιούμην, μ. μέλ. ἐναντιώσομαι, π. ἄορ. μετὰ μέσης σημασίας ἠναντιώθη, πρκ. ἠναντιώμαι.

Ρημ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα παράγεται ἐκ τοῦ ἐναντίος, αὐξάνει δὲ καὶ ἀναδιπλοῦται ἔξωθεν. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς ἐναντίος εἰμι καὶ ἐναντίως ἔχω.

ἐνεδρεύω (κάνω ἐνέδραν, καρτέρι), πρτ. ἐνήδρευον, ἄορ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύομαι, μ. μέλ. μετὰ σημασίας παθητικῆς ἐνεδρεύσομαι, ἄορ. παθ. ἐνηδρεύθη, μέσ. ἄορ. ἐν τῇ μετχ. ἐνεδ. ευσάμενος.

Ρημ. ἐνέδρευμα, ἐνέδρευσις, ἐνέδρευτής.

ΣΗΜ. Συνώνυμον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἐλλοχάω-ῶ.

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον) ἐκ τοῦ ἐνέχυρον, πρτ. προσηνεχύραζον, μέλ. ἐνεχυράσω, ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρ. ἐνεχυράσαι. Παθ. ἄορ. ἠνεχυράσθη.

Ρημ. ἐνεχυρασία, ἐνεχυρασμός.

ΣΗΜ. Αὐξάνει ἔξωθεν. Λέγεται δὲ ἐντὶ τοῦ ἐνεχυράζω καὶ περιφρ. ἐνέχυρα λαμβάνω καὶ ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι. Παθητικὸν δὲ εἶναι καὶ τὸ ἐνέχυρα κεῖται, ἢ ἐνέχυρα ἔχεται.

ἐνθουσιάζω καὶ **ἐνθουσιάω-ῶ** (εἶμαι ἐνθουσιασμένος) μέλ. ἐνθουσιάσω, ἄορ. ἐν τῇ μετχ. ἐνθουσιάσας.

Ρημ. ἐνθουσιασις, ἐνθουσιαστικός, ἐνθουσιασμός.

ἐνθυμέομαι-οὔμαι (ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι) ἐκ τῆς προθέε. ἐν καὶ θυμός, ἀποθ. μεσ., παφατ. ἐνεθυμούμην, μ. μέλ. ἐνθυμήσομαι, ἄορ. πρθητ. μετὰ σημασ. μέσης ἐνεθυμήθη, πρκ. μέσος ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθυμήμην.

Ρημ. ἐνθυμητέον, ἐνθύμημα, ἐνθύμησις.

ἐννοέω-ῶ (ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), πρτ. ἐνενόουν, ἄορ. ἐνενόησα, πρκ. ἐνενόηκα. Μεσ. ἐννοοῦμαι, πρτ. ἐνενοοῦμην, λορ. παθ. μετὰ σημ. μέσης ἐν τῇ μετχ. ἐννοηθεῖς.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἐκ τῆς ἐν καὶ νοέω-ῶ εἶναι συνώνυμον τῷ ἐνθυμοῦμαι. Ἐντὶ τοῦ ἐννοῶ λέγεται καὶ περιφρ. Ἐννοια γίγνεται μοι, ἔννοια ἐμπίπτει μοι, λαμβάνω ἐννοιάν τινος κτλ.

ἐνοχλέω-ῶ (προξενῶ ἐνόχλησιν) ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. ὀχλέω-ῶ, πρτ. ἠνώχλουν, μελ. ἐνοχλήσω, ἄορ. ἠνώχλησα, πρκ. ἠνώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἠνωχλούμην, πρκ. παρηνώχλημαι.

Ρημ. ἐνόχλημα, ἐνόχλησις, ἐνοχλητέον, πικρονόχλησις, ἀνενόχλητος κτλ.

ΣΗΜ. Αὐξάνει καὶ ἀναδιπλοῦ-αι καὶ πρὸ τῆς προθέσεως καὶ μετ' αὐτήν. Λέγεται καὶ περιφραστ. ὀχληρὸς εἰμί τινα καὶ δι' ὄχλου ἐστί μοι τι καὶ πράγματα παρέχω τινί, παθητ. ὅς εἶναι τὰ πράγματα ἔχω=ἐνοχλοῦμαι).

ἐντέλλομαι (παραγγέλλω). θ. τελ- τελ-ῆομαι=τέλλομαι ἀποθ. μεσ., πρτ. ἐνετελλόμην, ἄορ. μεσ. ἐντελλάμην, πρκ. παθ. ἐντέτλημαι.

Ρημ. ἐντολή, ἐντλημα.

ἐξέσθι (ἐπιτρέπεται), ρ. ἀπρόσῃπον (ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξείναι, μετοχ. ἐξόν), πρκ. ἐξῆν, μελ. ἐξέσται καὶ ἐγγενήσεται, (εὐκτ. ἐξέσοιτο, ἀπαρ. ἐξέσεσθαι, μετοχ. ἐξέσόμενον), ἄορ. ἐξέγέμετο.

Ρημ. ἐξουσία.

ΣΗΜ. Ὡς ἐνεργ. μεταβατ. εἶναι τὸ ἐξουσίαν δίδωμι ἢ ἐξουσίαν ποιῶ τινι κτλ. ὡς παθητ. ὅς εἶναι τὸ ἐξουσίαν λαμβάνω, ἢ ἐξουσία δίδοται μοι ὑπὸ τινος.

ἐξετάζω σύνθετον ἐκ τῆς προθέσ. ἐκ καὶ τοῦ ἐτάζω, πρκ. ἐξήταζον, μελ. ἐξετάσω (καὶ σπαν. ὁ συνήρημ. ἐξετώ), ἄορ. ἐξήτασα, παρακ. ἐξήτακα. Παθητ. ἐξετάζομαι, παρακ. ἐξήταζόμην, μελ. παθητ. ἐξετασθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐξήτασθην, παρακ. παθ. ἐξήτασμαι.

Ρημ. ἐξετατέον, ἀνεξέταστος, ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής.

ἐορτάζω, ἐκ τοῦ ἐορτή, (ἐ-Γορτ-ή), πρκ. ἐώρταζον, ἄορ. ἐώρτασα.

Ρημ. ἐόρτασις.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. ὁμαλῶς θὰ ἦτο ἡόρταζον ἀλλὰ κατ' ἀντιμετάθεσιν χρο-

νου τῶν φωνηέντων ἐγένετο εἰορτάζον. Ἐντὶ τοῦ εἰορτάζω λέγεται καὶ εἰορτήν ἄγω ἢ εἰορτήν ποιῶ, ὡς παθ. δε τὸ εἰορτή ἐστι.

ἐπανορθόω-ῶ (σ-ἦνω τι πάλιν ὀρθιον, διορθῶνω), παρατ. ἐπηνόρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπηνόρθωσα. Μεσ. ἐπανορθοῦμαι, παρατ. ἐπηνορθοῦμαι, μέλ. μέσ. ἐπανορθώσομαι, μέλ. παθητ. ἐπανορθωθήσομαι, ἄορ. μεσ. ἐπηνορθωσάμην, ἄορ. παθ. ἐπηνορθώθην, παρκακ. παθ. ἐπηνόρθωμαι.

Ρημ. ἐπανορθώτης, ἐπανόρθωμα, ἐπανόρθωσις.

ΣΗΜ. Ἀυξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἔσθην καὶ ἔξωθεν τῆς προθέσεως. Ὅρα Γραμ. Ἑμ. Γενεράλι σ. 93.

ἐπείγω (βιάζω) καὶ συνήθως κατεπείγω, παρατ. κατήπειγον. Μεσ. ἐπείγομαι, παρατ. ἠπειγόμεν, ἄορ. παθητ. μετὰ σημασ. μέσης ἠπειχθην.

Ρημ. ἐπεικτέον.

ἐπηρεάζω (ύβρίζω, βλάπτω) ἐκ τοῦ ἐπήρεια, πρτ. ἐπηρεάζον καὶ ἄορ. ἐπηρεάσκη. Παθ. ἐπηρεάζομαι, πρτ. ἐπηρεαζόμεν.

ἐπιθυμέω-ῶ (ἔχω ἐπιθυμίαν) ἐκ τῆς ἐπι καὶ θυμός, παρατ. ἐπιθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἄορ. ἐπιθύμησα, παρκακ. ἐπιτεθύμηκα. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ἢ μετοχ. ἐπιθυμούμενα καὶ τὸ ἀπαρ. ἀντεπιθυμείσθαι.

Ρημ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός.

ΣΗΜ. Συντάσσεται γενικῶς ἄντι τοῦ ἐπιθυμῶ τινος λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμία εἰμί τινος, εἰς ἐπιθυμίαν τινός ἔρχομαι, ἐπιθυμία χρώμαι κλπ.

ἐπικουρέω-ῶ (βοηθῶ) ἐκ τοῦ ἐπίκουρος (βοηθός), παρατ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἄορ. ἐπεκούρησα. Παθ. παρκακ. ἀπαρ. ἐπικεκουρήσθαι.

Ρημ. ἐπικούρησις, δυσεπικούρητος.

ἐπιμέλωμαι καὶ **ἐπιμελέομαι-οῦμαι** (εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος), ἀποθετ. μέσ., πρτ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέλ. μέσ. ἐπιμελήσομαι, μέλ. παθ. μετὰ σημ. μέσης σπν. ἐπιμεληθήσομαι, ἄορ. παθ. μετὰ σημ. μέσης ἐπεμελήθην, παρκακ. ἐπιμεμήληκα.

Ρημ. ἐπιμελητέον, ἐπιμέλημα, ἐπιμελής, ἐπιμελητικός.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ἐπιμέλωμαι ἐκ ρίζ. μελ- καὶ μελε-, τὸ δὲ ἐπιμελοῦμαι

εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιμελής. Συντάσσονται συνήθως ἑνική. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι, ἐπιμέλειαν ἔχω τινός ἢ περί τι καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινά, παθ. δέ εἶναι τὸ ἐπιμελείας τυγχάνω, ἐπιμέλειά τινος ἢ περί τινός ἐστι κτλ.

ἐπιορκέω-ᾶ (δίδω ψευδῆ ὄρκον), ἐκ τοῦ ἐπιόρκος, μελ. ἐπιορκήσω, ἄορ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρκηκῶς ἦν, μελ. παθ. κατεπιορκηθήσομαι.

ΣΗΜ. Ἀντίθετον τούτου εἶναι τὸ εὐορκῶ (ἐκ τοῦ εὐορκος). Τὸ ὄρκος τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ **Ϝ**, διὰ τοῦτο δὲν ἐκθλίβεται τὸ ι τῆς ἐπί.

ἐπισιτιζομαι (λαμβάνω ζωτροφίας) ἀποθ. μεσ. μελ. ἐπισιτιοῦμαι, μ. ἄορ. ἐπεσιτισάμην.

Ρημ. ἐπισιτισμός.

ἐπίσταμαι (γνωρίζω καλῶς) θ. στα-, μέσ. ἀποθ. (ὑποστ. ἐπίστωμαι, η, ητι κτλ., εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο κτλ., προστ. ἐπίστω καὶ ἐπίστω-ἀσθω κτλ., ἄπκρ. ἐπίστασθαι, μετ. ἐπιστάμενος), πκρτ. ἠπιστάμην, ἠπίστω κτλ., μέλ. μέσ. ἐπιστήτομαι, ἄορ. παθ. μετὰ σημ. μέσης ἠπιστήθην.

Ρημ. ἐπιστητός, ἐπιστήμη, ἐπιστήμων.

ΣΗΜ. Αὐξάνει ἔξωθεν τῆς προθέσεως ὡς καὶ τὸ ἀμφιέννυμι.

ἐπιστάτω-ᾶ (εἶμι ἐπιστάτης) ἐκ τοῦ ἐπιστάτης, πρτ. ἐπεστάτουν, μελ. ἐπιστατήσω, ἄορ. ἐπεστάτησα.

ἐπιτηδεύω (πράττω, ἐξασκῶ τι), πρτ. ἐπετήδευον, μελ. ἐπιτηδεύσω, ἄορ. ἐπετήδευσα, πρκ. ἐπιτετήδευκα. Παθ. ἐπιτηδεύομαι, πρκ. ἐπιτετήδευκα.

Ρημ. ἐπιτηδευτέον, ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις.

ἐπιτροπεύω (εἶμι ἐπίτροπος) ἐκ τοῦ ἐπίτροπος, πρτ. ἐπετρόπευον, μελ. ἐπιτροπεύσω, ἄορ. ἐπετρόπευσα. Παθ. ἐπιτροπεύομαι, ἄορ. παθ. ἐπετροπεύθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. ἐπιτετροπευμένος. Λέγεται καὶ ἐπίτροπον καθίστημί τινι, καὶ καταλείπω τινός.

Ρημ. ἐπιτροπέα, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

ἐπιχειρέω-ᾶ (θέτω χεῖρα εἰς τι, ἐπιχειρίζομαι τι), πρτ. ἐπεχείρουν, μελ. ἐπιχειρήσω, ἄορ. ἐπεχείρησα, πρκ. ἐπεχειρήκα. Παθ. ἐπιχειροῦμαι, πρτ. ἐπεχειρούμην, ἄορ. παθ. ἐπεχειρήθην.

Ρημ. ἐπιχειρητέον, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρήσεις, ἐπιχειρητής.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χεῖρ. Συντάσσεται συνήθως δοτικῇ. Λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ καὶ ἐπιχειρήσιν ποιοῦμαι.

ἔπομαι (ἀκολυθῶ) θ. σεπ-, ἐπ-, σπ-, ἀποθ. μέσ., πρτ. εἰπόμην, μέλ. μέσ. ἔψομαι, ἄορ. μέσ. β. ἐσπόμην, (ὑποτ. ἐπίσπωμι, εὐκτ. ἐπισποίμην, προστ. ἐπίσπου, ἀπαρμ. ἐπισπείσθαι, μετ. ἐπισπόμενος).

ΣΗΜ. Τὰ συγγενῆ παράγωγα ὀπάζω καὶ ὀπαδὸς ψιλοῦνται. Τὸ ἔπομαι συντάσσεται δοτικῇ.

ἔπω (καταγίνομαι εἰς τι) παρὰ τοῖς Ἄττ. πέζ. ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον περιέπω (περιποιοῦμαι), πρτ. περιείπον, μελ. περιέψω. Παθ. εὐκτ. περιέποιοτο, καὶ πρτ. περιείποντο.

ἐράω-ῶ (ἀγαπῶ ὑπερβολικά), θ. ἐρα-, πρτ. ἦρων. Παθ. ἐρῶμαι (ὑπὸ τινος), ἄορ. παθ. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἠράσθην.

Ρημ. ἐραστός, πολυέραστος, ἀζιέραστος, ἐραστής, ἐρατή.

ΣΗΜ. Συντάσσεται συνήθως γενικῇ. Λέγεται καὶ περιφρ. ἔρωσ ἔχει μέτινος, ἐραστής εἰμί τινος, ἔρωτα ἔχω κτλ.

ἐργάζομαι θ. Γεργ-, ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. εἰργάζομην, μέλ. μέσ. ἐργάσομαι, μέλ. παθ. ἐξεργασθήσομαι, ἄορ. μέσ. εἰργασάμην, ἄορ. παθ. εἰργάσθην, πρκ. π. καὶ μ. εἰργασμαι, ὑπερσ. παθ. καὶ μέσ. εἰργάσμην καὶ εἰργασμένος ἦν, μέλ. τετελ. εἰργασμένος ἔτομαι.

Ρημ. ἀδιεξέργαστος, εὐκκτέργαστος, δυσκατέργαστος, ἐργαστέος -εον, ἐργασία, ἐργάτης, ἐργατήρ.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. Γε-Εέργασμαι=εἰργασμαι, ἕνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ θ. Γ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ ει. Ὁ Παθητ. μελ. καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἔχουσι σημασίαν παθητικῇν. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐργάτης εἰμί (ἀντιθέτον τοῦ ἀργός εἰμι) καὶ ἐνεργός εἰμι κτλ. Τὸ δὲ ἔργον ποιοῦμαι τι καὶ ἔργον ἔχω τι=ἐπιμελῶς πράττω τι, ἔχω τι ὡς ἐνασχόλησιν, τὸ κάμνω ἔργον.

ἔρδω (πράττω) συγγενές τῇ ἐργάζομαι, ποιητ., παρ' Ἄττ. φέρεται ἢ ὑποτ. ἔρδη καὶ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. ἔρδειν, ὁ δὲ ἄορ. ἐν τῇ μτγ. ἔρξας.

ἐρεθίζω (διεγείρω τινά), ἄορ. ἠρέθισα, πρκ. ἠρέθικα. Παθητ. ἐρεθίζομαι, πρκ. ἠρέθισμαι, ὑπερσ. ἀνήρεθιστα.

Ρημ. ἐρεθιστέον.

ἐρειδῶ (στηρίζω) θ. ἐρειδ- ἐρειδ-ῶ. Πάντοτε ἀπαντᾷ σύνθετον ἀντερείδω, πρτ. ἀντήρειδον, ἄορ. ἤρεισα. Μετ. ἐπερείδομαι, ἄορ. ἀπηρεισάμην.

Ρημ. ἔρεισμα.

ἐρίζω (φιλονικῶ, μκλώνω), πρτ. ἤριζον, ἄορ. ἤρισα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ἔρις-ιδος, (ἐριδ ἰω=ἐρίζω). Ἀντί τοῦ ἐρίζω λέγεται καί ἐν ἐριδι εἶμι πρὸς τινα, ἔριν ἔχω καὶ ἐριδι χρῶμαι πρὸς τινα. Παθ. δε εἶναι τὸ ἔρις ἐστὶ ἡ—γίγνεται. Ὡς μεταβατ. εἶναι τὸ ἐριδας ἐμβάλλω τινί.

ἐρμηνεύω (ἐξηγῶ, διερμηνεύω), πρτ. ἤρμηνεον, μελ. ἐρμηνεύσω, ἄορ. ἤρμηνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι.

Ρημ. ἐρμηνεῖα, ἐρμηνευτής, ἐρμηνευτικός.

ἐρπω (σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν) ἐκ θ. σερπ- ἐρπ-, εἶναι ποιητ. καὶ μετγν. ὡς καὶ τὸ ἐρπύζω, πκρ' Ἀττικοῖς πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. ἐξέρπει, καθέρπει καὶ τὸ ρημ. ἐρπετόν.

ἐρυθραίνομαι ἀποθ. παθημ. μόνην κατ' ἐνεστῶτα· ἰσοδυναμεί τῷ ἐπομένῳ.

ἐρυθρίαω-ῶ (κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπῆν), ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ἄορ. ἤρυθρίασα.

ἐρούκω (ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω), ἐκ θ. ἐρούκ-, σύνθ. ἀπερούκω καὶ ἀπκρμ. ἀπερούκειν, ἄορ. ἀπήρουξα.

ἔρχομαι, θ. ἐρχ-, ἐλ-, ἐλυθ-. Τοῦ ἐνεστῶτος μόνον ἡ ὀριστικὴ ἀπαντᾷ ἀπλή καὶ σύνθετος, αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ εἶμι· εὐρίσκοντο δὲ μόνον ἐκ τοῦ ἐρχομαι τὰ ἐξῆς: ὑποτ. προσέρχωνται, εὐκτ. ἐξέρχοιτο, ἀπαρέμ. ὑπέρχεσθαι μετοχ. -ἐρχόμενος (ὑπερ-, παρ-, περι-), παρτ. ἦα καὶ ἦειν, (καὶ -ἤρχομένη μόνον ἐν συνθ.), μελ. εἶμι καὶ ἐλεύσομαι, ἄορ. β'. ἤλθον, παρκ. ἐλήλυθα, (εὐκτ. προεληλυθοῖην καὶ παρεληλυθώς εἶην), ὑπερσ. ἐληλύθειν καὶ παρεληλυθώς ἦν.

ΣΗΜ. Ἀφρημένον τοῦ ἐρχομαι εἶναι τὸ ὄδος ἀπλοῦν καὶ σύνθετον. Τὸ ἐλευσις οὔτε παρ' ἀρχαίοις οὔτε παρὰ μεταγενεστέροις ἐλέγετο, ὡς ρηματικὰ ἐπ(θ. αὐτοῦ εἶναι τὰ ἐκ τοῦ εἶμι (-ιτέον κτλ.). Ὡς μεταβ. τοῦ ἐρχομαι εἶναι τὸ ἄγω.

ἔρωτάω-ῶ θ. ἐρωτα-, ἐρ-, ἐρε-, παρτ. ἤρώτ.ων, μελ. ἐρωτήσω, μελ. μέσ. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἐρήσομαι, ἄορ. ἤρώτησα, μέσ. ἄορ. β'. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἤρόμην, πκ. ἤρώτηκα. Παθ. ἐρωτῶμαι, πρτ. ἐν τῇ εὐκτ. ἐρωτῶτο, ἄορ. ἤρωτήθην, πκ. ἐν τῇ προσι. ἤρωτήσθω καὶ μετγ. ἤρωτημένκ. Λέγεται καὶ περιφραστ. ἐρώτησιν ποιοῦμαι.

Ρημ. ἀνερωτητέον, ἐρώτημα, ἐρωτησι, ἐρωτητικός.

ἐσθίω (τρῶγω), θέμ. ἔδ-, ἔδε-, ἔδεσ-, παρτ. ἤσθιον, μελ. μέσ. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον, παρκ. ἐδήδοκα. Παθ. παρκ. ἐν τῇ μετγ. κατεδηδεσμένος.

Ρημ. ἐδεστός, ἐδεστέον, ἔδεσμα, ἐδώδή, ἐδώδιμος.

ἐστιάω-ῶ (φιλεύω), ἐκ τοῦ ἐστία, πρτ. εἰστίων, ἀόρ. εἰστίασα, παρκ. εἰστίαικα. Παθ. καὶ μέσ. ἐστιῶμαι, παρτ. μέσ. εἰσιτώμην, μελ. μέσ. ἐστιάσομαι, ἀόρ. παθ. μετὰ σημ. μέσ. καὶ ἐνίοτε ὡς παθ. εἰσιτάθην, παρκ. μέσ. εἰστίamai.

Ρημ. ἐστίασις, ἐστιάτωρ, ἐστίαμα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐστιῶ αὐξάνει καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ εἰ ἔνεκα τοῦ F, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀρχῇ, ἐ-Ἔεστία-ον -εἰστίων.

ἐτοιμάζω ἐκ τοῦ ἐτοιμος, παρτ. ἤτοιμαζον, μελ. ἐτοιμάσω. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, παρτ. μέσ. ἤτοιμαζόμεν, ἀόρ. μέσ. ἤτοιμασάμην, παρκ. μέσ. καὶ παθ. ἤτοιμασμαι, ὑπερσ. παθ. ἤτοιμαστο.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς λέγεται παρασκευάζω ἑμαυτὸν ἐτοιμον· τὸ ἐτοιμάζομαι λέγεται καὶ ἐτοιμός εἰμι καὶ ἐτοιμῶς ἔχω.

εὐδαιμονέω-ῶ (εὐτυχῶ), παρτ. ἠδαιμόνου, μελ. εὐδαιμονήσω, ἀόρ. ἠδαιμόνησα.

εὐδαιμονίζω (θεωρῶ τινα εὐδαιμονα, καλοτυχιζῶ τινά), πρτ. ἠδαιμόνιζον, μελ. εὐδαιμονιῶ, ἀόρ. ἠδαιμόνισα. Παθ. εὐδαιμονίζομαι μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Ρημ. εὐδαιμόνισμα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ εὐδαίμων, ὡς καὶ τὸ εὐδαιμονῶ = εἰμι εὐδαίμων ἐξ οὗ καὶ εὐδαιμονία, εὐδαιμονικός. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλελυμένως, εὐδαιμονίζω ἑμαυτὸν.

εὐδοκιμέω-ῶ (ἔχω καλὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι), πρτ. ἠδοκίμουν, μελ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ἠδοκίμησα, πρκ. ἠδοκίμηκα.

Ρημ. εὐδοκίμησις.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐδοκῶ. Λέγεται καὶ εὐδόκιμος εἰμι ἢ γίγνομαι, ὡς μεταβατικὸν δὲ εὐδόκιμον πρῶτον τινα.

εὐδοξέω-ῶ (εὐδοκιμῶ) ἐκ τοῦ εὐδοξος, πρτ. ἠδοξουν, μελ. εὐδοξήσω, ἀόρ. ἠδοξήσα. Λέγεται καὶ εὐδοξός εἰμι.

ΣΗΜ. Ὑπάρχει καὶ ἀντίθετον κακοδοξέω-ῶ = κακὴν ὑπόληψιν ἔχω, ἀπαντῶν ἐν τῇ μετγ. τοῦ ἐνεστ. καὶ κατὰ περίφρασιν κακοδοξός εἰμι.

εὔδω (κοιμῶμαι) ἐκ θέμ. σευδ- εὔδ- καὶ εὔδε- καὶ συνήθως καθεύδω, πρτ. ἠῦδον καὶ συνήθως ἐκάθειδον καὶ καθηῦδον, μελ. καθευδήσω.

Ρημ. καθευδητέον.

εὐεργετέω-ῶ (κάμνω εὐεργεσίαν) ἐκ τοῦ εὐεργέτης, πρτ. εὐεργέτουν, μελ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα καὶ εὐηργέτησα, πρκ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἀόρ. παθ. εὐεργετήθην, πρκ. εὐεργέτημαι, ὑπερσ. εὐηργετήμην.

Ρημ. εὐεργέτημα, εὐεργεσία, εὐεργετητέον.

ΣΗΜ. Συνώνυμον αὐτοῦ εἶναι τὸ εὔ ποιῶ. Λέγεται καὶ εὐεργέτης εἰμί, ὡς παθ. δὲ εὐεργεσία ἐστὶ ἢ εὐεργετήμᾶ ἐστὶ.

εὐθυμέομαι-οὔμαι (εἶμαι εὐθυμος), ἀποθ. μέσ. ἐκ τοῦ εὐθυμος ἐξ οὗ καὶ εὐθυμία. Παρτ. ἠῦθυμούμην (καὶ εὐθυμούμην), μελ. μέσ. εὐθυμήσομαι.

Ρημ. εὐθυμητέον.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. εὐθυμῶ εἶναι μεταγν. Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ εὐθυμίας παρέχω τινί, ὡς μέσ. δὲ καὶ τὸ εὐθυμίας ἐπιπλάμαι.

εὐθύνω (ισάζω, ὑποβάλλω εἰς λογοδοσίαν) ἐκ τοῦ εὐθύς, πρτ. ἠῦθυνε καὶ εὐθυνε, μελ. ἐν τῇ μτχ. εὐθυνῶν, ἀόρ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. εὐθύναι. Παθ. ἐνεστ. ἐν τῇ μτχ. κατευθυνόμενος, ἀόρ. π. ἠῦθύνθην=ἐδικάσθην, ὑπερσ. παθ. κατηύθυντο.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ εὐθύνας ὀφλισκόνω, εὐθύνας ὑπέχω, ἀπαιτῶ εὐθύνας, δίδωμι εὐθύνας.

εὐλαβέομαι-οὔμαι (φοβοῦμαι, προφυλάττομαι), ἐκ τοῦ εὐλαβής, ἀποθ. παθ., παρτ. ἠῦλαβοῦμην, μελ. μέσ. εὐλαβήσομαι, ἀόρ. παθ. μετὰ σημ. μέσ. ἠῦλαβήθην, πρκ. διηυλάβημαι.

Ρημ. εὐλαβητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβής εἰμι καὶ εὐλαβῶς διακίμαι πρὸς τι.

εὐλογέω-ῶ (λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα), πρτ. ἠύλογουν, ἀόρ. ἠύλογησα. Παθ. εὐλογοῦμαι, μελ. μέσ. μετὰ σημ. παθ. εὐλογήσονται.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὔ-λέγω γίνεται εὐλογῶ, εὐλογία. Ὡς ἐνεργ. εἶναι καὶ τὸ εὔ λέγω τινά, παθ. δὲ τὸ εὔ ἀκούω ὑπό τινος. Περὶ αὐξήσεως τῶν ἀπό-εὐ συθέτων ὄρα Γραμ. Ἑμμ. Γενεράλι σ. 94.

εὐμενίζομαι (κάνω τινά εὐμενῆ εἰς ἑμαυτὸν) ἐκ τοῦ εὐμενῆς, ἀποθ. Μόνον ὁ πρτ. ἡμενίζετο. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ εὐμενῆ παρέχω τινά καὶ παθ. εὐμενῶς διατίθεμαι.

εὐνοέω-ῶ (εἶμαι εὖνους τινί, συμπαθῶ) ἐκ τοῦ εὖνους. Μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ἄντ' αὐτοῦ οἱ Ἄττ. πεζ. μεταχειρίζονται τὴν περιφρασιν εὖνους εἰμί τινι, εὖνοϊαν παρέχομαι τινι, εὖνοϊαν ἔχω τινί, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ εὖνοϊα ὑπάρχει μοι παρά τινος, εὖνοϊαν λαμβάνω, κτῶμαι εὖνοϊαν ἐκ τινος.

εὐνομέω-ῶ (ἔχω καλοὺς νόμους) ἐκ τοῦ εὖνομος. Μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Παθ. εὐνομέομαι-οῦμαι, πρτ. ἡνομούμην, μ. μέλ. ὡς παθ. εὐνομήσομαι, ἄορ. π. ἡνομήθην. Λέγεται καὶ εὐνομός εἰμι.

εὐπραγέω-ῶ (εὐτυχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστῶς. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται εὖ πράττω καὶ μεταβ. εὐπραγίαν παρέχω.

εὐρίσκω, θ. εὐρ-, εὐρ-ισκ-, εὔρε-, πρτ. ἡρίσκον, μέλ. εὐρήσω, ἄορ. β' ἡύραν, προστ. εὔρέ, ἔτω, πρκ. ἡύρηκα, ὑπερσ. ἡύρηκῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. εὐρίσκομαι, πρτ. ἡρίσκόμην, μέλ. μέσ. εὔρήσομαι, μέλ. παθ. εὔρεθήσομαι, ἄορ. β' μέσ. ἡύρόμην, ἄορ. παθ. ἡύρέθην, πρκ. ἡύρημαι, ὑπερσ. ἡύρήμην.

Ρημ. εὔρετός, (ἀνεύρετος, εὐ- δυσ-), εὔρετέον, (ἀν- ἐξ-), εὔρετής (καὶ τὸ σύνθετον ἐφευρέτης), εὔρεσις, εὔρημα.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. εὐρίσκομαι τι=ἐπιτυχάνω τι. Λέγεται καὶ περιφραστ. εὔρημα ποιοῦμαι=(κέρδος νομίζω), εὔρετής γίγνομαι τινος, εὔρημα ἔχω. Τὸ ρημ. εὔρετής ὡς ὑπερδυσύλλαθον βραχυπαράληκτον ὄφειλε νὰ εἶνε παραξύτονον, τοῦτο δὲ διδάσκει καὶ τὸ ἡλ. εὔρέτις-ιδος καὶ τὸ σύνθετον ἐφευρέτης, ἐτονίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐπινοητής, σοφιστής. Ὅρα Ἄκιδ. Ἀναγνώσματα Γ. Ν. Χατζιδάκι σελ. 546-547.

εὐτακτέω-ῶ (ἔχω τάξιν, πειθαρχῶ) ἐκ τοῦ εὐτακτος. Μόνον ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ εὐκτ. εὐτακτοῖη. Λέγεται καὶ εὐτακτός εἰμι, μεταβ. δὲ εὐτακτόν τινα ποιῶ.

εὐτρεπίζω (συγυρίζω, παρασκευάζω). Μόνον ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ εὐκτ. εὐτρεπίζοι καὶ ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρεμ. εὐτρεπίσαι καὶ μτχ. εὐτρεπίσας. Μέσ. ἐν τῇ ἀπαρεμ. εὐτρεπίσθαι, πρτ. ἡτρεπιζόμην, μ. ἄορ. ἐν τῇ ὑποτ. εὐτρεπίσθαι καὶ μτχ. εὐτρεπισάμενος, πρκ. μέσ. ἡτρεπίσται. Λέγεται εὐτρεπής εἰμι καὶ εὐτρεπῶς ἔχω.

εὐτυχέω-ω ἐκ τοῦ εὐτυχής, πρτ. ηὐτύχουν, ἀόρ. ηὐτύχησα, πρκ. ηὐτύχηκα, ὑπερσ. ηὐτυχήκειν. Παθ. πρκ. ηὐτύχεται.

Ρημ. εὐτύχημα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ εὐτυχής εἰμι καὶ εὐτυχία χρῶμαι· συνώνυμα εἶναι καὶ τὰ εὐ πράττω (καὶ εὐπραγῶ σπαν.), εὐδαιμονῶ, εὐημερῶ.

εὐφραίνω (χαροποιῶ τινα), πρτ. ηὔφραινον, ἀόρ. ηὔφρανα. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. ηὔφραινόμην, μέλ. μέσ. συνηρημ. εὐφρανοῦμαι, μέλ. παθ. μετὰ σημ. μέσ. εὐφρανθήσομαι, ἀόρ. παθ. μετὰ σημ. μέσ. ηὔφράνθην.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ εὐφρων ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρῖν. Λέγεται καὶ εὐφροσύνην τινὶ παρέχω.

εὐχόμαι ἐκ τοῦ εὐχή, ἀποθ. μέσ., πρτ. ηὔχόμην, μέλ. μέσ. εὐξομαι, ἀόρ. μέσ. ηὔξάμην, πρκ. παθ. ηὔχεται.

Ρημ. εὐκτός, ἀπευκτός, πολυευκτος, ἀπευκτέον.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ εὐχόμαι λέγεται καὶ εὐχὰς ἢ εὐχὴν ποιῶμαι, εὐχῆ χρῶμαι, ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ εὐχαί εἶδιν ἢ εὐχαί γίνονται.

εὐωχέω-ω (φιλεύω τινα), πρτ. εὐώχουν. Μέσ. εὐωχοῦμαι, πρτ. εὐωχούμην, μέλ. μέσ. εὐωχήσομαι, ἀόρ. παθ. μετὰ σημ. μέσ. εὐωχήθην.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ εὐ καὶ ὄχη (τροφή). Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι τὸ εὐωχία γίνονται.

ἐφοδεύω (περιέρχομαι πρὸς ἐπιθεώρησιν, περιπολῶ). Μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ πρτ. ἐφώδευον καὶ ὁ μέλ. ἐφοδεύσω.

ἐφοδιάζω (παρέχω τὰ ἐφόδια). Ἄπαντ' ἄ μόνον ἢ μτγ. τοῦ μ. ἀόρ. ἐφοδιασάμενος. Λέγεται καὶ ἐφόδια παρασκευάζω τινὶ, ἐφόδια δίδωμι, ὡς ἀμεταβ. δὲ ἐφόδιον ἔχω καὶ ἀντίθετον ἐφοδίω ἀπορῶ.

ἔχω, θέμ. σεχ-, σχ-, σε-, πρτ. εἶχον, μέλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἀόρ. β' ἔσχον, (ὑποτ. σχῶ, σχῆς, σχῆ, εὐκτ. σχοίην καὶ κατάσχοιμι, προστ. ὑπόσχες, ἔτω, ἀπαρ. σχεῖν, μτγ. σχών), πρκ. ἔσχηκα. Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, πρτ. εἰχόμην, μέλ. μέσ. ἔξομαι καὶ παρασχέσομαι, ἀόρ. β' παρεσχόμην, καὶ μετὰ σημ. παθ. ἔσχόμην, πρκ. μέσ. παρέσχημαι.

Ρημ. ἀνεκτός, καθεκός, κτλ., ἀνασχετός, ἐκτέος, -έον, κτλ. ἐπισχετέος, ἔξις, μέθεξις, κάθεξις, σχέτις, σχῆμα, ἀνοκωχή, παροχή, ὑπεροχή, μέτοχος, σχεδόν.

ΣΗΜ. Τὸ ἔχω ἐπειδὴ εἶχεν ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος ὁ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται διὰ τοῦ ει. Ψιλοῦται δὲ τὸ ἔχω ἕνεκα τοῦ ἐπομένου δασέος χ, ἀλλ' εἰς τὸν μέλ. ἔξω, ἐκλιπόντος τοῦ β' δασέος, ἐπανῆλθεν ἡ δασεία ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. Τὰ σύνθετα ἀνέχομαι καὶ ἀμπέχομαι αὐξάνουσιν ἔσθθεν τε καὶ ἔξωθεν. Ὁ μέσ. μέλ. ἔξομαι ἐν συνθέσει καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐσχόμεν ἀπλοῦς τε καὶ σύνθετος ἔχουσι παθ. σημ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμένως παρέχω ἑμαυτὸν καὶ κατέχω ἑμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργητικὸν ἐνίοτε ἀμεταβατικῶς=τῷ μέσῳ, ὡς ἐν τῇ φράσει ἔχε δὴ=(κρατήσου, στάσου). Τὸ ἔχω συντασσόμενον μετ' ἀπαρεμφάτου=τῷ δύναιμι. Τὸ ἔχει λέγεται ἐνίοτε καὶ ἀπροσώπως ὡς ἐν τοῖς ἀναγκαίως ἔχει, καλῶς ἔχει.

ἔψω (βράζω, μαγειρεύω), θεμ. ἐψ-, ἐψε-, μέλ. μέσ. μετὰ σημασ. ἐνεργητικῆς ἐψήσομαι, ἀόρ. ἤψησα. Παθ. ἔψομαι.

Ῥηματ. ἐφθός, ἐψητός, ἐψησις, ὀπτός, ὄψον.

Z

ζάω-ῶ (εἶμαι ζωντανός) ἐκ θ. βιω-, καὶ ζη-, ζηω-ῶ, ζῆς, ζῆ, προστ. ζῆ-ζήτω, εὐκτ. ζῶην. ἀπαρμ. ζῆν, μτχ. ζῶν, πρτ. ἔζων, ἔζης, ἔζη, μέλ. ζήσω καὶ συνήθως μ. μελ. βιώσομαι, (ζήσεται ἀπαξ παρὰ Δημ.), ἀόρ. β' ἐβίων, πρκ. βεβίωκα.

Ῥημ. ζωή, ζῶον, ζωός, (ζωντανός).

ΣΗΜ. Τὸ ζῶ συναιρεῖται εἰς η διότι ἦτό ποτε ζῆω-ῶ, ζῆεις-ζῆης, ζῆει-ζῆ, ὡς καὶ τὸ διψῶ. (ὄρα Γραμ. Ἐμ. Γεν. σ. 108). Λέγεται καὶ περιφραστ. τὸν βίον ποιοῦμαι, καὶ βίος ἐστὶ μοι.

ζεύγνυμι (ζεύγω), θεμ. ζυγ-, ζευγ-, ζευγ-νυ-, παρατ. ἀνεζεύγνυ, ἀόρ. ἐζευξα. Παθ. ζεύγνυμαι. Μεσ. διαζεύγνυμαι, ἀόρ. παθ. ἐζύγην καὶ σπαν. ἐζεύχθην, ἀόρ. μεσ. ἐζευξάμην, παρακ. διέζευγμα. Ῥηματ. σύζευξις, διάζευξις, ζεύγμα.

ζέω (βράζω), ζεῖς, ζεῖ, ζέομεν κτλ. ἀόρ. ἔζεσα.

Ῥημ. ζέσις, ζῆλος, ζωμός, ζεστός.

ΣΗΜ. Θεμ. ζεσ-, (ζε(σ))=ζέω. Τὸ σ μεταξύ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται, ὅπου δὲ ἔπεται ε ἢ ει ὁ χαρακτήρ ε συναιρεῖται εἰς ει. Ὁ ἀόρ. ἔζεσ-σα δι' ἀπλοποιήσεως τῶν σσ=ἔζεσα.

ζηλώω-ῶ (ζηλεύω), ἐκ τοῦ ζῆλος, *παρατ. ἐζήλου, μέλ. ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, παρακ. ἐζήλωκα. Παθητ. ζηλοῦμαι μόνον. Λέγεται καὶ ζηλωτής εἰμί τινος, τοῦ ὁποῦ παθ. εἶνε τὸ ζηλωτός εἶμι ὑπό τινος.

Ῥημ. ζηλωτός, ἀζήλωτος, ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτής.

Ζημιόω-ῶ (ζημιώνω, τιμωρῶ τινά σωματικῶς ἢ χρηματικῶς), ἐκ τοῦ ζημία, παρατ. ἐζημίουν, μέλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, παρακ. ἐζημίωκα. Παθητ. ζημιούμαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέλ. μέσ. μετὰ σημασ. παθ. ζημιώσομαι, μέλ. παθητ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. παθ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. παθ. ἐζημίωτο.

Ρημ. ζημίωμα. ζημίωσις, ζημιωτής.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές καὶ ἀναλελυμ. ζημιῶ ἑμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ζημιῶ λέγεται καὶ ζημίαν ἐπιτιθῆμι—προτιθῆμι—προτιθεμαι, ὡς παθ. δὲ ζημίαν λαμβάνω καὶ ζημία ἐστὶ μοι.

Ζητέω-ῶ, θ. ζητε-, παρατ. ἐζήτουν, μέλ. ζητήσω, ἀόρ. ἐζήτησα, παρακ. ἐζήτηκα. Παθητ. ζητούμαι, παρατ. ἐζητούμην, ἀόρ. παθ. ἐζητήθην, παρακ. ἐζήτημαι. Ἐντὶ τοῦ ζητῶ λέγεται καὶ ζήτησιν ποιούμαι καὶ παθ. ζήτησις ἐστὶ καὶ γίγνεται.

Ρημ. ἀζήτητος, ζητητέος, ζήτημα, ζήτησις, ζητήσιμος, ζητητής, ζητητικός.

Ζωγρέω-ῶ (συλλαμβάνω ζῶντα) ἐκ τοῦ ζῶς=ζῶς καὶ ἀγρεύω, ἀόρ. ἐζώγησα. Παθ. ἀόρ. ἐζωγήθην καὶ παθ. πρκ. ἐν τῇ μτχ. ἐζωγρημένος. Ἐντὶ τούτου λέγεται κατὰ περίφορσιν ζῶν τινά λαμβάνω.

Ζώννυμι (ζώνω), θ. ζωσ-, ζωσ-νυ-μι, ἀόρ. ὑπέζωσα. Παθ. καὶ μέσ. παρακ. διεζώται καὶ μτχ. διεζωσμένος.

Ρημ. ἀζωστος, ζῶμα, περιζῶμα, ζώνη, ζωστήρ.

Η

ἠβάσχω (ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἐφηβος) ἐκ τοῦ ἠβάω-ῶ, ἐναρκτικόν, μόνον ὁ ἐνεστώς.

ἠβάω-ῶ (εἶμαι ἐφηβος) ἐκ τοῦ ἦβη, μέλ. ἐφηβήσω, ἀόρ. ἦβησα, πρκ. παρήβηκα.

ἠγεμονεύω (εἶμαι ἠγεμών) ἐκ τοῦ ἠγεμών, ἀόρ. ἠγεμόνευσα. Παθ. ἠγεμονεύεσθαι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἠγεμώνειμι, ἠγεμονία χρῶμαι, τὴν ἠγεμονίαν ἔχω, ἠγεμονία ἐστὶν ἐμοῦ, ὡς παθ. δὲ ἠγεμονίας τυγχάνω.

ἠγέομαι-οὔμαι (ὁδηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, νομιζῶ), ἐκ θ. ἠγε-. Ἄποθετ. μέσ., παρατ. ἠγούμην, μέλ. μέσ. ἠγήσομαι, ἀόρ.

μέσ. ἡγησάμην, ἄορ. παθ. περιηγήθην, πρκ. διήγημαι. Ρημ. ἡγητέον, ἀδιήγητος, διήγησις, ἡγεμών, ἡγεμονεύω, ἡγεμονία.

ΣΗΜ. Τὸ ἡγοῦμαι ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ ἄρχω συντάσσεται συνήθως γενικῆ, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ νομίζω μετ'ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατικῆς. Τὰ ῥήματα ἡγοῦμαι, οἶμαι, νομίζω, δοκῶ, ὑπολαμβάνω εἶναι συνώνυμα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔχειν γνώμην, δοξάζειν.

ἡδομαι (εὐχαριστοῦμαι) ἐκ τοῦ ἡδύς. Ἀποθετ. παθ., παρατ. ἡδόμην, μέλ. παθ. μετὰ μέσ. σημασ. ἡσθήσομαι, ἄορ. πκθ. μετὰ ῥημασ. μέσσης ἡσθην. Ρηματ. ἡδονή.

ἡδυπαθέω-ῶ (ζῶ τρυφηλῶς) ἐκ τοῦ ἡδυπαθής. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἄορ. καθηδυπάθησα.

ἡκω (ἔχω ἔλθει) θ. ἡκ-, παρατ. ἡκον, μέλ. ἡξω.

ΣΗΜ. Τὸ προσήκει εἶναι ἀπρόσωπον, λέγεται δὲ καὶ προσῆκόν ἐστί καὶ παρατ. προσῆκον ἦν. Ὁ ἐνεστώς ἡκω ἔχει σημασίαν παρακειμένου (ἐλήλυθα), ὁ παρατ. ἡκον ἔχει σημ. ὑπερσυντ. (ἐληλυθεῖν), ὁ δὲ μέλ. ἡξω τετελ. μέλ. (ἐληλυθώς ἔσομαι). Ἀντίθετον τούτου εἶναι τὸ οἰχομαι=ἔχω ἀπέλθει.

ἡμι (λέγω) ῥ. ποιητικόν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικ. μόνον ὁ παρατ. ἦν (ἔλεγον) καὶ ἡ (ἔλ-γεν) ἐν ταῖς φράσεσι ἦν δ' ἐγὼ (ἔλεγον δ' ἐγώ), ἡδ' ὅς, ἡ δ' ἡ.

ἡνιοχέω-ῶ (κρατῶ τὰς ἡνίας, διευθύνω) ἐκ τοῦ ἡνίοχος. Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ πκθ. ἡνιοχέομαι-οὔμαι.

ἡσυχάζω (εἶμαι ἡσυχος), πρκ. ἡσύχαζον, μέλ. ἡσυχάσω καὶ ἄορ. ἡσύχασα. Ἀντί τοῦ ἡσυχάζω λέγεται καὶ κατὰ περίφορασιν ἡσυχίαν ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω καὶ ἐν ἡσυχίᾳ εἶμι.

ἡχέω-ῶ (κίχμω κρότον) ἐκ τοῦ ἡχος. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. συνεπήχησα.

ἡττάομαι-ῶμαι (εἶμαι ἡττων τινος, νικῶμαι ὑπό τινος), ἐκ τοῦ ἡττα. Ἀποθ. παθ., παρατ. ἡττώμην, μέλ. μέσ. ἡττήσομαι, μέλ. παθ. μετὰ σημασίας μέσσης ἡττηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἡττήθην, πρκ. ἡττημαι, ὑπερσ. ἡττήμην.

Ρημ. ἀήττητος.

ΣΗΜ. Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ἀνθηττώμαι. Ὡς ἐνεργ. αὐτοῦ εἶναι τὸ νικῶ.

θαλασσοκρατέω-ῶ (εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης). Μόνον ὁ ἐνεστώς καί ἡ πρτ. ἐθαλασσοκράτου. Λέγεται καί θαλασσοκράτωρ εἰμί.

θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω), ἐκ θέμ. θαλ-, θαλ-*j*-ω. Μόνον ὁ ἐνεστ. καί ἡ εὐκτ. τοῦ πρτ. θάλλοι καί πρκ. ἐν τῇ ὑποτ. τεθήλη καί ἀπαρμ. τεθηλέναι.

Ρημ. θαλλός, θαλερός, θάλεια, θάλος.

θάλλω (θερμαίνω, περιποιῶμαι). Παρ' Ἀττικ. πεζολόγοις μόνον τὸ ἀπαρέμφ. θάλλπεισθαι ἀπαντᾷ.

θανατώ-ῶ (θανατώνω), μέλ. θανατώσω, ἀόρ. ἐθανάτωσα. Παθ. θανατοῦμαι, μέλ. μέσ. μετὰ σημ. παθ. θανατώσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθανατώθην.

Ρημ. θανάτωσις.

θάπτω, ἐκ θ. θαφ-, θαφ-*t*-, θαπτ-, πρτ. ἐθαπτον, μέλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἐθαπτόμην, μέλ. β' παθ. ταφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτάφην, πρκ. παθ. συντίθαμμαι (ἀπαρ. τεθάφθαι, μετοχ. τεθαμμένος).

Ρημ. τάφος, ταφή, θαπτέον, ἄθαπτος.

ΣΗΜ. Εἰς τὸ θάπτω, ἔθαπτον κτλ. τὸ φ ἐτράπη εἰς π, ἵνα ᾗ ὁμόπουν πρὸς τὸ πρόσφωμα τ. Εἰς δὲ τὰ ταφήσομαι, ἐτάφην, τέθαμμαι, τάφος κτλ. τὸ θ ἐτράπη εἰς τ, διότι εἰς τὴν ἐπομένην συλλαβὴν ἔπεται τὸ δατὺ φ. Ἐντὶ τοῦ θάπτω λέγεται καί ταφάς ποιῶμαι. Τὸ δὲ ταφάς ποιῶ ἐνεργ. (ἐπιτρέπω τὰς ταφάς), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ ταφῆς τυγχάνω.

θαρσέω-ῶ καὶ **θαρρήω-ῶ** (ἔχω θάρρος), πρτ. ἐθάρρουν καὶ ἐθάρρουν, μέλ. θαρρήσω καὶ θαρρήσω, ἀόρ. ἐθάρρησα καὶ ἐθάρρησα, πρκ. τεθάρρησα καὶ τεθάρρησα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ θάρσος καὶ θάρρος κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ θ πρὸς τὸ ρ (πρόβλ. καὶ πόρσω-πόρρω, ἄρσην-ἄρρην, Χερσύνησος - Χερρόνησος). Τὸ θαρρῶ καὶ θαρσῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνα- καὶ ἀπο-. Λέγεται δὲ ἄντ' αὐτοῦ καὶ θάρσος ἢ θάρρος λαμβάνω, θάρρος λαμβάνει με, θάρρος ἐγγίγνεται μοι, θάρρος ἐμπίπτει μοι. Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ θάρρος ἐμποῖώ τινι ἢ παρέχω, εἰς θάρρος καθίστημί τινα, καὶ τὸ θαρσύνω ἢ θαρρύνω.

θαρδύνω και **θαρρύνω** (δίδω θάρρος εις τινα), εκ του θαρ-
σός, παρτ. ἐθάρσυνον και ἐθάρρυνον, άόρ. ἐθάρσυνα και ἐθάρρυνα.

θαυμάζω (άπορω, εκτιμῶ πολύ), πρτ. ἐθαύμαζον, μελ. μέσ. μετά
σημ. ενεργ. θαυμάσομαι, άόρ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα. Παθ.
θαυμάζομαι, μελ. παθ. θαυμασθήσομαι, άόρ. παθ. ἐθαυμάσθην.

Ρημ. θαυμαστός, άξιοθαύμαστος, θαυμαστέον, θαυμαστής.

θεάομαι-ᾶμαι (παρκτηρῶ) εκ του θεά. Ἄποθ. μέσ., παρτ.
ἐθεώμην, μελ. μέσ. θεάσομαι, άόρ. μέσ. ἐθεασάμην, πρκ. θεθείαμαι,
ύπερσ. ἐτεθεάμην.

Ρημ. θεατός, άθεάτος, άξιοθεάτος, θεατέον, θέημα, θεάτρον, θε-
ατής, θεωρός.

ΣΗΜ. Ὁ χαρακτήρ α πρό των καταλήξεων από συμφώνου άρχομένων εκ-
τείνεται εις α μακρόν (και ούχι εις η), ὅτι πρό του α ύπάρχει ε. Ὅρα Γραμ.
Γενεράλι σ. 116).

θεραπέω (περιποιούμαι, ιατρεύω), εκ του θεράπων, πρτ. ἐθε-
ράπευον, μελ. θεραπεύσω, άόρ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκα. Παθ.
θεραπέομαι, πρτ. ἐθεραπευόμην, μελ. μέσ. μετά σημ. παθ. θε-
ραπεύσομαι, άόρ. παθ. ἐθεραπέυθην, πρκ. παθ. τεθεράπευμαι.

Ρημ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτής, θεραπευτός, θεραπευτήρ,
θεραπευτέον.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον άναλελυμένως θεραπεύω ἑμαυτόν. Ἄντι του θερα-
πεύω λέγεται και ἐν θεραπείᾳ ἔχω τινά, και θεραπείαν ποιούμαι, ὡς
παθ. ὅς εἶναι τὸ θεραπειᾶς τυγχάνω ὑπό τινος

θερίζω (θερίζω καρπούς και άμετάβ. διάγω τὸ θέρος) εκ του
θέρος, άόρ. ἐθέρισα. Παθ. πρκ. τεθερισμένος.

Ρημ. θεριστής.

θερμαίνω (ζεσταίνω) εκ του θερμός, άόρ. διεθέρμηνκα. Παθ.
θερμαίνομαι, πρτ. διεθερμαινόμην, άόρ. παθ. ἐθερμάνθην.

ΣΗΜ. Λέγεται και θερμασίαν παρέχω. Ὁ άόρ. ἐθέριμανα εἶναι με-
ταμενέστερος.

θεωρέω-ᾶω (παρκτηρῶ, ἐξετάζω), εκ του θεωρός, πρτ. ἐθεώ-
ρουν, μελ. θεωρήσω, άόρ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθεώρηκα. Παθ. θεω-
ροῦμαι, πρτ. κατεθεωρούμην.

θέω (τρέχω) εκ θ. θεΙ¹-, θευ-, (θεῖς, θεῖ κτλ.), πρτ. ἔθειον, μελ.
μέσ. μετά σημ. ενεργ. μεταθέυσομαι. Παθ. μεταθέομαι. Οἱ ἐλλεί-
ποντες χρόνοι του ρημ. άναπληροῦνται ὑπό του τρέχω.

Θήγω (ἀκονῶ) ἐκ θ. θηγ-. ἐκ τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ.ώς, ἐκ δὲ τῆς παθ. θήγομαι, πρκ. μτχ. τεθηγμένος.

Ρημ. θηκτός, ἄθηκτος, ποιητ.

Θηράω-ῶ (κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρων, μέλ. θηράσω, ἄορ. ἐθήρασα, πρκ. τεθήρακα. Παθ. καὶ μέσ. θηρῶμαι.

Ρημ. θηρατέος, θηρατέον, θηρατικός, θήρατρον, θήραμα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ θήρ, θήρα· ἐντεῦθεν καὶ τὸ θηρεύω· ἀντι τοῦ θηρῶ καὶ θηρεύω λέγεται καὶ θήραν ποιῶμαι, τὸ δὲ θήραν ποιῶ (εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ κυνήγιον). Ἀπαντῶσι δὲ τὸ τε θηρῶ καὶ θηρεύω καὶ σύνθετα μετὰ τῆς συν-.

Θηρεύω (κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ἄορ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα. Παθ. καὶ μέσ. θηρεύομαι, πρτ. μέσ. ἐθηρεύομην, μ. μέλ. θηρεύομαι, μ. ἄορ. ἐθηρευσάμην, ἄορ. παθ. ἐθηρεύθην.

Ρημ. ἀθήρευτος, δυσθήρευτος, θηρευτής, θήρευσις, θηρευτικός.

Θιγγάνω (ἐγγίζω), θέμ. θιγ-, θιγγαν-, ἄορ. β' ἐθιγον, (ὑποτ. θίγης, μετχ. θιγών). Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ἄπτουμαι.

Θλιβῶ-(πιέζω), θ. θλιβ., ἄορ. ἐθλιψα. Παθ. ἐκθλίβομαι, ἄορ. παθ. ἐθλίφθην.

Ρημ. θλίψις.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω) ἐκ θέμ. θαν-, θνα-, θνη-ισκ-, πρτ. ἐθνησκον, μέλ. μέσ. μετὰ σημ. ἐνεργ. ἀποθανοῦμαι, ἄορ. β' ἀπέθανον, πρκ. τέθνηκα(κας κε, τέθνατον, τέθνατον, τέθναμεν, τέθνατε, τεθνάσι καὶ τεθνήκασι, ὑποτ. μόνον τεθνήκωσι, εὐκτ. τεθναίην καὶ τεθνηκῶς καὶ τεθνεώς εἶην, τεθναίῃ, τεθναῖεν, προστ. τεθνάτω, ἄπαρ. τεθνηκέναι, μετχ. τεθνηκῶς καὶ τεθνεώς, τεθνεῶσα, τὸ τεθνηκός), ὑπερσ. ἐτεθνήκειν(εις, ει, ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνασαν), μελ. τελ. τεθνήξω καὶ τεθνηκῶς ἔσομαι.

Ρημ. θάν-α-τος, θησιμαῖον, θανάσιμος.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων, ἀλλ'ὸ παρακ. καὶ ὑπερσ. μόνον ἀπλοῖ. Τὸ θνήσκω ὑπὸ τινος χρησιμεύει καὶ ὡς παθητικὸν τοῦ κτείνω.

Θορυβέω-ῶ (κάμνω θόρυβον) ἐκ τοῦ θόρυβος, παρατ. ἐθορύβουν, μέλ. θορυβήσω, ἄορ. ἐθορύβησα. Παθ. θορυβοῦμαι, πρτ. ἐθορυβοῦμην μέλ. παθ. θορυβηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐθορυβήθην, πρκ.

παθ. τεθορύβημαι, ὑπερσ. ἐτεθορυβήμην καὶ τεθορυβημένος ἦν.

Ρημ. ἀθορύβητος.

Θραύω (τσακίζω), ἀόρ. κατέθραυσα. Παθ. θραύομαι, ἀόρ. παθ. κατεθραύσθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. συντεθραυσμένος καὶ περρα-
τεθραυμένος.

Ρημ. θραῦσις, θραῦ(σ)μα, θραυστός, θραυλός.

Θροέω-ῶ (θορυβῶ, ψιθυρίζω), ἐκ τοῦ θρός-οῦς, συνήθως σύν-
θετον διαθροῶ, πρτ. διεθρόουν, ἀόρ. διεθρόησα.

Θρυλέω-ῶ (ψιθυρίζω, διαδίδω τι), ἐκ τοῦ θρῦλος, παρατ. ἐθρύ-
λου, μέλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι, πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ.
διεθρύλητο.

Ρημ. πολυθρύλητος.

Θρύπτω (συντρίβω, θρυμματίζω). Μέσ. καὶ Παθ. θρύπτο-
μαι, πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην, πρκ. παθητ. ἐν τῇ μετχ. διατεθρυμ-
μένος.

Ρημ. ἐνθρυπτος, τρυφή, θρύψις, θρυπτικός.

ΣΗΜ. Θέμ. θρυψ-, λαμβάνει πρόσφωμα τ πρὸς θ τὸ ψ γίνεται ὁμό-
πνουν (θρυφ-τ-θρυπτ). Τὸ μέσ. θρύπτομαι=ζῶ τρυφήλως, καλλωπίζωμαι.
Τὸ ρημ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς διὰ.

Θυμῶμαι-οὔμαι (ὀργίζομαι, θυμώνω), ἐκ τοῦ θυμός· ἀποθετ.
παθητ., ἀόρ. παθητ. μετὰ σημασ. μέσης ἐθυμώθην, παρακ. ἐν τῇ
μετχ. τεθυμωμένος.

Θύω (θυσιάζω) ἐκ θέμ. θυ-, πρτ. ἔθυον, μέλ. θύσω, ἀόρ. ἔθυσα,
πρκ. τέθυκα. Μέσ. καὶ Παθ. θύομαι, πρτ. μέσ. ἐθύομην, μέλ. μέσ.
θύσομαι, ἀόρ. ἐθυσάμην, ἀόρ. παθητ. ἐτύθην, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ.
ἐτεθύομην.

Ρημ. θυτέον, ἄθυτος, θυμός, θυσία, θῦμα, θύτης.

Θωρακίζω (ἐνδύω μὲ θώρακα, ὀπλιζώ) καὶ ἀόρ. ἐθωράκισα.
Μέσ. πρτ. ἐθωρακίζομην, μέσ. ἀόρ. ἐθωρακισάμην καὶ π. ἀόρ.
ὡς μέσ. ἐθωρακίσθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. τεθωράκισμαι.

Ρημ. ἀθωράκιστος.

I

ΐαομαι-ῶμαι (ιατρεύω), ἐκ θ. ια-, ἀποθετ. μέσον. Μέλ.
μέσ. ἰάτομαι, ἀόρ. μέσ. ἰασάμην, ἀόρ. παθ. ἰάθην.

Ρημ. Ιατός, Δυσίατος, Ιασίς, Ιάσιμος, Ιαμα, Ιατρός.

ΣΗΜ. Τὸ α βραχὺ ἐκτείνει εἰς α μακρὸν πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ τοῦ α ἔχει·ι.

ιδιόουμαι-οῦμαι (κάμνω τι ἴδιον, οἰκειοποιοῦμαι) ἐκ τοῦ ἴδιος, ἀποθ. Ἄπαντᾶ μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ἀόρ. ἰδιωσάμην καὶ ἐξιδιωσάμην.

Ρημ. ἰδίωσις.

ιδρώω-ῶ (ιδρώνω) ἐκ θ. ἰδρο-, Ὁ ἐνεστῶς ἀπαντᾶ μόνον ἐν τῇ φράσει ἰδρουῖντι τῷ ἵππῳ καὶ ἀόρ. ἰδρωσα.

ιδρύω (ἀνεγείρω, κτίζω), θ. ἰδρυ-, ἀόρ. ἐν τῇ μτχ. μεθιδρύσας. Μίσ. ἰδρύομαι, ἀόρ. μέσ. ἰδρυσάμην, ἀόρ. παθ. μετὰ σημασ. μέσης ἰδρύθην, παραλ. μέσ. καὶ παθ. ἰδρυμαι.

Ρημ. ἀνιδρυτος, ἰδρυμα, ἰδρυσίς.

ιεροσυλέω-ῶ (εἶμαι ἱεροσουλός=κλέπτης ἱερῶν) ἐκ τοῦ ἱερόσυλος. Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ἀόρ. ἱερούλησα ἀπαντᾶ παρὰ πεζολόγοις.

ιερώω-ῶ (ἀγιάζω, ἀφιερῶ), ἐκ τοῦ ἱερός, συνήθως σύνθ. καθιερῶ ἀπαντᾶ ὁ ἐνεστῶς, ὁ ἀόρ. καθιέρωσα, π. ἀόρ. καθιερώθην, πρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. καθιερωῖσθαι, καὶ μτχ. καθιερωμένος.

Ρημ. καθιερωτέος.

ἴζω ζῆτει καθίζω.

ἴνυμι (ρίπτω) (εἶς, ἴησι, ἴετον, ἴετον, ἴεμεν, ἴετε, ἴῃσι, ὑποτ. ἰῶ, ἴῃς κτλ., εὐκτ. ἰείην, ἰείης κτλ., προστ. ἴει ἰέτω, ἴετον, ἰέτων, ἴετε, ἰέντων καὶ ἰέτωσαν, ἀπαρ. ἰέναι, μτχ. ἰείς, ἰείσασ, ἰέν), πρτ. ἴην, (ἰεῖς, ἴει, ἴετον, ἰέτην, ἴεμεν, ἴετε, ἴεσαν), μέλ. ἦσω, ἀόρ. ἦκα, ἦκας, ἦκε, εἶτον, εἶτην, εἶμεν, εἶτε εἶσαν, ὑποτ. ῶ, ῆς, ῆ, ῆτον, ῆτον, ῶμεν, ῆτε, ῶσιν, εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη κτλ., πρστ. ἔς, ἔτω, ἔτον, ἔτων, ἔτε, ἔντων καὶ ἔτωσαν, ἀπαρ. εἶναι, μετοχ. εἶς, εἶσα, ἐν), πρκ. εἶκα (ἀφ-, καθ-, ἐν-, προ-, δι-, παρ-,). Μεσ. καὶ Παθ. ἴεμαι, (ἴεσαι, ἴεται κτλ., ὑποτακ. ἰῶμαι, ἰῆ, ἰῆται κτλ. εὐκτ. ἰείμην, ἰεῖο κτλ. προστ. ἴεσο, ἰέσθω κτλ. ἀπαρ. ἴεσθαι, μτχ. ἰέμενος), παρατ. ἰέμην, (ἴεσο, ἴετο κτλ.), μελ. μέσ. ἦσομαι, μέλ. παθ. ἐθήσομαι (ἀφ-, ἀν-), ἀόρ. μέσ. προηκάμην προήκω, προήκασθε, προήκαντο), ἀόρ. μέσ. β' εἶμην, (εἶσο, εἶτο κτλ.), (ὑποτ. ὦμαι, ῆ, ῆται, ῆσθον ῆσθον, ὦμεθα, ῆσθε ὦνται, εὐκτ. εἶμην, εἶο κτλ., προστ. ἀφοῦ, ἔσθω, κτλ., ἀπαρ. ἔσθαι, μτχ.

έμενος), άόρ. παθ. εΐθην, παρακ. είμαι, ύπερσ. είμην και άφει-
μένος ήν.

Ρημ. άνεσις, άφεσις, άφετος, συνετός, ενετός, δισσύνετος, άνε-
τέον, μεθετέον, άφετέον, προετέον άφέτης, άφετηρία.

ΣΗΜ. Θεμ. σε- και ση-. Είς τόν ενεστῶτα αναδιπλοῦται σισημι· τὸ
πρῶτον σ γίνεται δασεία, τὸ δὲ δεύτερον σ μεταξύ δύο φωνηέντων ἐκπίπτει
ὄθεν σί-ση-μι=ϊ-η-μι. Ὁ πρκ. είμαι (σέ-σε-μαι, έ-ε-μαι), ὁ εΐκα (σέ-
σε-κα έεκα), ὁ παθ. άόρ. εΐθην (έ-σ-έ-θην). Τὸ ρήμα ἐν τῷ ενεστῶτι και
παρατατικῷ τῆς ενεργ. και μέσης φωνῆς ἀπαντᾷ και ἀπλοῦν και σύνθετον, ἐν
δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις μόνον σύνθετον. Τὸ σύνθετον—ίημι ὡς μεταβατικόν
εἰώ τινα ιέναι, λ.χ. άφίημί τινα=εἰώ τινα άπιέναι, εΐσήμη τινα=άφίνω τινα
νά εΐσέλθη κτλ.

ίκετεύω (παρακαλῶ), ἐκ τοῦ ικέτης, πρτ. ικέτευον, μελλ. ικε-
τεύσω, άόρ. ικέτευσα.

Ρημ. ικετευτέον, ικετεία.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ ικετεύω λέγεται και ικετεΐαν ποιοῦμαι και ικέτης
τινός γίγνομαι και ικέτης προσπίπτω.

ικνέομαι-οὔμαι (φθάνω, έρχομαι), θ. ικ-, ικ-νε-, άποθετικ.
μετ' ενεργ. διαθέσεως· πάντοτε σύνθετον (πλὴν τῆς μετοχ. ικνούμε-
νος, ἥτις ἀπαντᾷ και ἀπλή = άρμόζων προσήκων), παρατ.—ικνού-
μην (άφ-έξ-δι-), μέλ. μέσ.—ίξομκι (άφ-έφ-έξ-), άόρ. β' ικόμην
(και άφ-έφ-έξ-), προστ. ικού και άφικού κτλ., πρκ.—ίγμκι (άφ-
έφ-), ύπερσ. άφίγμην.

Ρημ. άφίξις, προίξ (=προ-ίξ), ικέτης ικανός.

ίλασκομαι (έξιλεώνω), θ. ιλα-, ιλα-σκι-, μέσ. άποθετικ., πρτ.
ίλασκόμην, μέλ. μέσ. ίλάσομαι, άόρ. μέσ. έξιλασάμην, παθ. άόρ.
ἐν τῇ μετχ. έξιλασθέν. Λέγεται και ίλεων ποιῶ.

Ρημ. [ίλαρός, (ίλα-ος) ίλεως, ίλαστήριος, ίλασμός, (μεταγ.)].

ίππεύω (είμαι έφιππος) ἐκ τοῦ ίππος, πρτ. ίππευον, μέλ. ίπ-
πεύσω, άόρ. ίππευσα και πρκ. ίππευκα. Λέγεται και ίπλασίαν
ποιοῦμαι.

ίσώω-ῶ (κάμνω τι ίσον) ἐκ τοῦ ίσος. Τὸ ενεργ. άπλοῦν ποιητ.,
συνήθως δὲ σύνθ. (έξ έπ-, άν-), πρτ. έλλείπει, μέλ. έξισώσω, άόρ.
έξισωσκι. Μέσ. και Παθ. ίσοῦμαι, μέσ. άόρ. ίσωσάμην, άόρ. π.
έξισώθην, πρκ. πκρίσωμκι. Λέγεται και κατὰ περίφρασιν έξιῶ
έμαυτόν.

ἴσθμι (στήνω), (ἴσθης, ἴσθησιν, ἴστατον, ἴστατον, ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασιν, ὑποακτ. ἴστώ, ἴσθης κτλ., εὐκτ. ἴσταίνην, ἴσταίης κτλ., προστ. ἴστη, ἴστάτω κτλ., ἀπαρέμφ. ἴσταναι, μτχ. ἴστάς, ἴστασα, ἴσάν), παρατ. ἴστην, μέλ. στήσω, ἀόρ. α' ἔστησα, ἀόρ. β' ἔστην, (ὑποτ. στῶ κτλ., εὐκ. σταίην κτλ., προστ. στῆθι, στήτω, στῆτον, στήτων, στῆτε, στάντων καὶ στήτωσαν, ἀπαρ. στῆναι, μτχ. στάς, στασα, σάν), πρκ. ἔστηκα (κας-, κε-, ἔστατον, τον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἐστάσι, ὑποτ. ἐστηκώς ὦ καὶ ἐστήκω, ης, η, ητον, [ἐστήκωμεν καὶ] ἐστῶμεν, [ἐστήκητε, ἐστήκωσι καὶ] ἐστῶσι, εὐκτ. (ἐστήκοιμι, -οις) ἐστήκοι, ἐστήκοιεν, προστ. ἔσταθι, ἀπαρ. ἐσάναι, μτχ. ἐστηκώς, κυία, -ὸς καὶ ἐσῶς, ἐστῶσα, τὸ ἐσῶς), ὑπερσ. εἰσθήκειν (καὶ ἐστήκειν), (ἐστάτην, —ἔσταμεν, —ἔστατε, ἔστασαν), μέλ. τετελ. ἐστήξω. Μέσ. καὶ Παθ. ἴσταμαι (-σαι, -ται κτλ., ὑποτ. ἴστώμικι, ἴσθῆ, -ῆται, -ῆσθον, ῆσθον, ὠμέθια, -ῆσθε, -ῶνται, εὐκτ. ἴσταίμην, -αῖο, αῖο κτλ., προστ. ἴστασο, -άσθω κτλ., ἀπαρ. ἴστασθαι, μτχ. ἴστάμενος), πρκ. ἴστάμην, μέλ. μέσ. μετὰ σημασ. παθ. στήσομαι, μέλ. παθ. στα'ήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἔστησάμην, ἀόρ. παθ. ἐστάθην.

Ρημ. ἀνυπόστατος, ἄκατάστατος, περίστατος, δυσκατάστατος, στατέον, ἀποστατέον κτλ., στάσις, στατήρ, σταθμός, στήλη, στήθος, διάστημα, σταθερός, ἀσταθής, σταυρός, στάμνος, ἴστός, στήμων.

ΣΗΜ. Θ:μ. στα- καὶ στη- λαμβάνει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ σ τοῦ θέματος τρέπεται εἰς θασείαν (σι-στη-μι—ἴσθμι, σί-στα-μεν—ἴσταμεν). Ὁ πρκ. ἔστηκα ἐκ τοῦ (σ)ἔστηκα, ὃ ὑπερσ. εἰσθήκειν ἐκ τοῦ ἐ(σ)εστήκειν. Τὸ σῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ θέματος (στη) σχηματίζεται ὁ ἐνικός τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ἢ ὑποτ. καὶ τὸ β' πρόσωπον τῆς ἐνεργητικῆς προστακτικῆς, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέματος. Ὁ παθητικὸς μέλλων, παθ. ἀόρ. καὶ παθ. παρακείμενος δὲν ἐκτείνουσι τὸν χαρακτήρα α. Ὁ ἀόρ. β' ἔστην ἔχει σημασίαν μέσην, σύνθετος δὲ ἂν ἔχει καὶ παθητικὴν. Ὁ πρκ. ἔστηκα ἔχει σημασίαν μέσην καὶ παθητικὴν, ὡς ἐνεργητικὸς δὲ παρακείμενος τοῦ ἴσθμι εἶναι τὸ καταστήσας ἔχω (σπαν.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλελυμένον καθίστημι ἑμαυτόν.

ἰσχυρίζομαι (ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου), ἐκ τοῦ ἰσχυρός, ἀποθετικὸν μετ' ἐνεργητ. διαθέσ. Παρατ ἰσχυρίζομαι, μέλ. μέσ. ἰσχυριοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἰσχυρισάμην, παθ. δὲ μόνον κατὰ μτχ. τοῦ

ἐνεστῶτος. σπαν. ἰσχυριζόμενος.

Ρημ. ἰσχυριστέον.

ἰσχύω (εἶμαι ἰσχυρός), ἐκ τοῦ ἰσχύς, πρτ. ἰσχυον, μέλ. ἰσχύσω, ἀόρ. ἰσχυσα, πρκ. ἰσχυκα.

Ρημ. ἰσχυρός.

ἰσχω (ἔχω, ἀναχαιτίζω), πρτ. παρὰνίσχον. Μέσ. καὶ Παθ. ἰσχομαι, πρτ. ἰσχομένην.

ΣΗΜ. Θέμ. σχ- καὶ ἄσθ. σχ- ἐξ οὗ μετ' ἐνεστωτικῷ ἀναδιπλασιασμοῦ (σ)ι-σχω—ἰσχω. Ψιλοῦται τὸ ρῆμα ἕνεκα τοῦ χ τῆς ἐπομένης συλλαβῆς· ἰδὲ [(σ)έχω] ἔχω. Τὸ ἰσχω ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον.

Κ

καθαίρω (καθαρίζω), ἐκ θ. καθαρ-ῖω=καθαίρω, μέλ. καθαρίῶ, ἀόρ. ἐκάθηρα. Μέσ. καὶ Παθ. καθαίρομαι, μέλ. μέσ. καθαροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκαθηράμην, ἀόρ. παθ. ἐκαθήρθην, πρκ. ἐν τῇ μτχ. κεκαθηρμένος.

Ρημ. κάθαρσις, κάθαρμα, καθαρμός, ἀκάθαρτος.

καθέζομαι (κάθημαι). Ἀποθετικ. μετὰ σημεσίως οὐδετέρας, πρτ. μετὰ σημ. ἀορίστου ἐκαθεζόμεν, μέλ. συνηρ. καθεδοῦμαι.

Ρημ. ἔδρα, ἐδώλιον, ἐνέδρα, ἔδρανον.

ΣΗΜ. Τὸ καθέζομαι ἔχει θ. ἐδ- [σεδ-ζομαι=ἔζομαι]. Ὡς πρκ. τούτου εἶναι τὸ κάθημαι. Τὸ μὲν καθέζομαι=βάλλω τὸν ἑαυτὸν μου νὰ καθίσῃ, τὸ δὲ καθίζω=βάλλω ἄλλον νὰ καθίσῃ, τὸ δὲ κάθημαι=μένω καθεζόμενος.

καθεύδω ζήτει εὔδω.

κάθημαι (κάθησαι, κάθηται κτλ.). Ἀποθετ. οὐδέτερον, (ὑποτ. καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται, εὐκτ. καθήμην, καὶ καθῆσθε, ἀπαρέμφ. καθῆσθαι, μτχ. καθήμενος), πρτ. ἐκαθήμην καὶ καθήμην (παρεκάθησο, ἐκάθητο καὶ καθῆτο; καθήμεθα, ἐκάθησθε, καθῆντο καὶ ἐκάθηντο).

ΣΗΜ. Τὸ κάθημαι εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ καὶ ἦμαι. Θέμ. ἰσχυρὸν μὲν ἦσ- καὶ μετὰ τῆς κατὰ=καθησ, (ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῷ καθ-ἦσ-το καὶ τῷ ἦσυχος) καὶ ἄσθεν. η (καθ-ῆ). Ἡ ὑποτακτ. καθῶμαι ἐκ τοῦ καθ-ῆσ-ωμαι, καθῆ-ωμαι-ῶμαι, ἦ-εὐκτ. καθ-ῆμην ἐκ τοῦ καθ-ῆσ-ίμην, καθῆ-ίμην. Τὸ κάθημαι (=μένω καθεζόμενος) λαμβάνεται ὡς παρακείμενος τοῦ καθέζομαι.

καθίζω (βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ), πρτ. ἐκάθιζον, μέλ. καθιῶ, ἄορ. ἐκάθισα καὶ καθίσα (σπ.). Μέσ. καθίζομαι, πρτ. ἐκαθιζόμεν, μέλ. μέσ. καθιζήσομαι, ἄορ. μέσ. συμπαρακαθισάμην.

ΣΗΜ. Θέμ. σιδ-, καὶ ἰσθεν. σδ (ἐξ οὗ δι' ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως καὶ τροπῆς τοῦ σ εἰς δασεῖαν (σι-σδ-ιω)=ἴζω. Τὸ ἀπλοῦν ἴζω εἶναι σπανιώτατον παρ' Ἀπτικοῖς· ἀπαντᾷ ὅμως ἐνίοτε σύνθετον ὡς ξυνιζῶ, προσιζῶ, ἐνιζῶ, καὶ τὸ καθίζω δὲ ἀπαντᾷ ὅμως καὶ μετ' ἄλλων | προσθέσεων ὡς προσκαθίζω, ἐγκαθίζω, παρα- κτλ.

καινουργέω-ῶ (κάμνω τι καινουργές). Μόνον ὁ πρτ. ἐκαινούργουν καὶ ὁ πρκ. ἐν τῇ μετχ. κεκαινουργικῶς.

καινόω-ῶ (κάμνω τι νέον, νεωτερίζω). Ἀπαντᾷ ὁ παθ. ἐνεστ. ἐν τῇ ἀπαρέμφ. καινοῦσθαι καὶ πρκ. κεκαίνωται.

καίνω (φρονεύω), πάντοτε σύνθετον κατακαίνω· (ἀπλῆ μόνον ἢ προστ. καινόντων), πρτ. κατέκαινον, μέλ. κατακαινῶ, ἄορ. β' κατέκανον, πρκ. ἐν τῇ μετχ. κατακεκονῶς, μέλ. τετελεσμ. κατακεκονῶς ἔσομαι.

ΣΗΜ. Θέμ. κεν- (ἐξ οὗ κατακέκονα, τροπῆ τοῦ ριζικοῦ φωνήεντος ε εἰς ο) καὶ καν- (κάν-ιω=καίνω). Ὡς παθητικὸν εἶναι τὸ θνήσκω ὑπὸ τινος.

καίω καὶ κάω, πρτ. ἔκαιον καὶ ἔκαον, μέλ. καύσω, ἄορ. ἔκαυσα, πρκ. κατακέκαυκα. Παθ. καίομαι καὶ κάομαι, πρτ. ἐκάομην, μέλ. παθ. κατακαυθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐκαύθην, πρκ. παθ. κέκαυμαι, ὑπερσ. κατεκέκαυτο. Μέσ. περικαίομαι.

Ρημ. ἄκαυστος, περὶκαυτος, καῦσις, καῦμα.

ΣΗΜ. Θέμ. καφ-, καν- (ἐξ οὗ κα(φ)-ιω ἢ κα(υ)ιω=καίω) καὶ κᾶ- (ἐξ οὗ τὸ κά-ω) Τὸ καίω εἶναι πάντοτε μεταβατικόν, ὡς καὶ τὰ συνώνυμα ἐμπύμπρημι καὶ πυροπολῶ, τὸ δὲ αἶθω εἶνε καὶ μεταβατικόν καὶ ἀμετάβατον.

κακίζω (κατηγορῶ), πρτ. ἐκάκιζον, μέλ. κაკιῶ, ἄορ. ἐκάκισα. Παθ. κακίζομαι καὶ ἄορ. π. ἐκακίσθην. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κακῶς λέγω τινά.

κακοδαιμονάω-ῶ (ὑπὸ κακοῦ δαίμονος ἐλαύνομαι, μείνομαι) ἐκ τοῦ κακοδαίμων. Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἄορ. ἐν τῇ μετχ. κακοδαιμονήσας. Ὡς παθ. εἶναι κακοδαιμονία ἐστὶ.

ΣΗΜ. Ὑπάρχει καὶ κακοδαιμονέω-ῶ=δυστυχῶ σύνηθες ἐν τῷ ἐνεστ.

καλέω-ῶ (προσκαλῶ, ὀνομάζω τι·ά), πρτ. ἐκάλουν, μέλ. συγ. καλῶ, ἄορ. ἐκάλεσα, πρκ. κέκληκα, ὑπερσ. ἐνεκεκλήκειν. Παθ. καὶ

μέσ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, μέλ. παθ. κληθήσομαι, μέλ. μέσ. συνηρημ.—καλοῦμαι, (προ, ἐκ, ἐπί), ἀόρ. παθ. ἐκλήθην, ἀόρ. μέσ. ἐκαλεσάμην, πρκ. παθ. κέκλημαι, ὑπερσ. παρεκεκλήμην, μέλ. τετελ. κεκλήσομαι.

Ρημ. κλητός, ἀκλητός, αὐτόκλητος, κτλ κλητέος, κλητέον, παρακλητέος, κλησίς, πρόσκλησις, παράκλησις, ἐκκλησία, κλητήρ, ἔγκλημα.

ΣΗΜ. Θέμ. καλ-, καλ-ε-, κλη-. Τὸ θέμα καλε- δὲν ἐκτείνει τὸν βραχὺν χαρακτήρα εἰς τὸ ἐκάλεσα καὶ ἐκαλεσάμην μόνον. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλευμένον καλῶ ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐγκαλῶ τινι λέγεται καὶ ἔγκλημα ποιοῦμαι πρὸς τινά· τὸ παθητικὸν δὲ αὐτῶν εἶναι ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ τίνος. Τὸ ἐπικλήσιν ἔχω=ἐπονομάζομαι· τὸ παρακαλῶ (=προσκαλῶ, παραινῶ) λέγεται καὶ παράκλησιν ποιοῦμαι. Ὁ μέσος παρατατικὸς πάντοτε σύνθετος, ὁ δὲ παθητικὸς ἀπλοῦς τε καὶ σύνθετος.

καλλιερῶ-ῶ (θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον), πρτ. ἐκαλλιέρον, μέλ. καλλιέρησω, ἀόρ. ἐκαλλιέρησα, πρκ. κεκαλλιέρηκα, ὑποτ. κεκαλλιέρηκώς ῶ, ὑπερσ. ἐκεκαλλιέρηκειν.

καλύπτω (σκεπάζω), πρτ. περιεκάλυπτον, μέλ. ἐγκαλύψω, ἀόρ. ἐκάλυψα. Μέσ. προκαλύπτομαι, ἀόρ. μέσ. συνεκαλυψάμην, πρκ. μέσ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐνεκεκαλύμην, παθ. μέλ. διακαλυφθήσομαι, παθ. πρκ. κεκάλυμμαι, ὑπερσ. ἐνεκεκαλύμην.

Ρημ. κλύπτρα, καλυπτός, ἀκάλυπτος, κάλυξ.

ΣΗΜ. Θέμ. καλ-, καλυθ-, (ἐξ οὗ καὶ καλύθη) καλύθ-τω=καλύπτω, δηλ. ὁ χαρακτήρ β' ἐγένετο ὁμόπουνος πρὸς τὸ τ.

κάμνω (κοπιάζω), θ. καμ-, καμ-ν-, κμη-, πρτ. ἔκαμνον, μέλ. μέσ. μετὰ σημ. ἐνεργ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔκαμον, πρκ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεμήκειν.

Ρημ. ἀποκμητέον, κάματος, κμητός.

κάμπτω (λυγίζω), πρτ. ἐπέκαμπτον, ἀόρ. ἔκαμψα. Μέσ. καὶ παθ. κάμπτομαι, ἀόρ. παθ. ἐκάμφθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. συγ-κεκαμμένος.

Ρημ. καμπτός, ἀκαμπτος, κμπή, κάμψη, καμπύλος, καμπτήρ, κάμψις.

καρπόομαι-οῦμαι (συλλέγω τοὺς καρπούς, ὠφελοῦμαι ἐκ τίνος), ἐκ τοῦ καρπός, ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκαρπούμην, μέλ. μέσ. καρπώσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκαρπώσάμην, πρκ. μέσ. κεκάρπωμαι.

Ρημ. κάρπωσις.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ καρποῦμαι λέγεται καὶ καρπὸν θυγκομίζω. Τὸ ἐνεργ. καρπῶ εἶναι ποιητ. καὶ μειαγενέστερον. Τὸ καρποῦμαι συντάσσεται αἰτιατικῇ.

καρτερέω-ῶ (ὑπομένω), ἐκ τοῦ καρτερός, πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω, ἀόρ. ἐκαρτέρησα. Λέγεται καὶ καρτερικὸς εἶμι.

Ρημ. καρτέρησις, καρτέρημα, καρτερικὸς.

καταράουμι-ῶμαι ζήτη ἀράουμαι-ῶμαι.

καταφρονέω-ῶ, πρτ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἀόρ. κατεφρόνησα, πρκ. καταπεφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, πρτ. κατεφρονούμην, μέλ. παθ. καταφρονηθήσομαι, μέλ. μέσ. μετὰ παθ. σημ. καταφρονήσομαι, ἀόρ. παθ. κατεφρονηθήην, πρκ. καταπεφρόνημαι.

Ρημ. ἀκαταφρόνητος, εὐκαταφρόνητος, καταφρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητικὸς.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλελυμ. καταφρονῶ ἐμαυτοῦ. Τὸ ρῆμα συντάσσεται γενικῇ. Ζήτη καὶ φρονέω-ῶ.

κατηγορέω-ῶ, ἐκ τοῦ κατήγορος, πρτ. κατηγορουν, μέλ. κατηγορήσω καὶ κατερῶ, ἀόρ. κατηγορήσα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, πρτ. κατηγορούμην, μέλ. παθ. κατηγορηθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατηγορήθήην, πρκ. κατηγορήμαι.

Ρημ. εὐκατηγόρητος, κατηγορητέον, κατηγορήμα.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀναλελυμ. κατηγορῶ ἐμαυτοῦ. Ἐντὶ τοῦ κατηγορῶ λέγεται καὶ χρῶμαι κατηγορία, κατηγορίαν ἢ κατηγορήμα ποιοῦμαι, τοῦ ὁποίου παθ. εἶναι τὸ κατηγορία γίγνεται. Τὸ κατηγορῶ συντάσσεται γενικῇ—τῷ λέγω κατὰ τινος αἰτιατικῇ, δὲ —κάνω φανερόν, προσδιορίζω. Συνώνυμα τούτου εἶναι τὰ μέφομαι, αἰτιῶμαι, ψέγω, ἐγκαλῶ καὶ κακίζω.

κεῖμαι (κοίτομαι, κάθημαι). Ἀποθ. οὐδέτερ., καὶ εἶμι κείμενος, (ὑποτ. κέηται, διαλέησθε καὶ συγκατακέωνται καὶ ὦ κείμενος, ἢς κείμενος κτλ. εὐκτ. κέοιτο, προσκέοιντο καὶ εἶην κείμενος, προστ. κατὰ-κεισο, κείσθω μόνον, ἀπρσρέμφ. κείσθαι, μτχ. κείμενος, ἦ, ον), πρτ. ἐκείμην, (ἐκείσο, ἐκείτο, κτλ.) καὶ ἦν κείμενος, μέλ. μέσ. κείσομαι.

Ρημ. διακειτέον, κοίτη, ἀπόκοιτος, κῶμος, κῶμη.

ΣΗΜ. Θέμ. κει-, τούτου τὸ ἔμπρὸ φωνηέντος ἀποβάλλεται (ὡς κείοι-

το=κείοιτο, κεί-η-ται=κέηται, κεί-εσθαι=κέ-εσθαι=κειῖσθαι, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον). Τὸ κείμαι πολλάκις εἶναι καὶ παθητικῆς διαθέσεως ἀναπληροῦν τὸν παρακείμενον τέθειμαι τοῦ τίθεμαι. Οὐσιαστικὸν δὲ ἀφηρημένον τοῦ κείμαι εἶναι συνήθως τὸ θέσις (ὅθεν ὑπόκειμαι-ὑπόθεσις, διάκειμαι-διάθεσις, ἀντίκειμαι-ἀντίθεσις), σπανιώτατα δὲ τὸ κοίτη.

κατοικέω-ῶ, ζήτει οἰκέω-ῶ.

κείρω (κουρεύω). θ. κερ-, κερ-ῶ=κερρω=κείρω καὶ καρ-, μέλ. κερῶ, ἀόρ. ἀπέκειρα. Μέλ. μέσ. ἀποκεροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκείραμην, πρκ. ἐν τῇ μετχ. κεκαρμένος.

Ρημ. κέρμα (τεμάχιον), κουρά, κουρεῖς, κόρη.

κελεύω (δικτάσσω, παραγγέλλω), θέμ. κέλευ-, κέλευ-σ-, πρτ. ἐκέλευον, μέλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι, πρτ. μέσ. ἐπεκελευόμην, ἀόρ. παθ. ἐκελεύσθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. κεκελευσμένος.

Ρημ. αὐτοκέλευστος, ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος, κελουστέον, κέλευμα καὶ μετχ. κέλευσμα, κελουστής, κελουστικός κτλ.

ΣΗΜ. Τὰ σύνθετα διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι τινα (-παρ-κιῶ, προτρέπω τινά) εἶναι μέσα ἀποθετικά, πρτ. ἐκελευόμην (δι-, παρ-), μέλ. μέσ. κελεύσομαι (δια-, παρα-), ἀόρ. μέσ. ἐκελευσάμην (δι-, παρ-). Ρημ. διακελευστέον, παρακελευστός, παρακέλευσις. Ἐν τῷ παρακελεύομαι τινα λέγεται καὶ παρακέλευσιν ποιοῦμαι.

κεράννυμι (ἀνακατεύω, ἀναμιγνύω) καὶ ἐνίοτε κεραννύω, ἀόρ. ἐκέρρασα. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, μέλ. παθ. κραθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, ἀόρ. μέσ. συνεκρασάμην, πρκ. παθ. κέρραμαι, ὑπερσ. παθ. ἐκέκρατο καὶ μέσ. συνεκέκρατο.

Ρημ. ἄκρατος, εὐκρατος, ἀκέραστος, συγκρατέον, κρᾶσις, σύγκρασις, κρατήρ, κρᾶμα.

ΣΗΜ. Θέμ. κερασ-, (ἐξ οὗ κεράτ-νυ-μι-κεράννυμι), κρα-, (ἐξ οὗ ἐκράθην, κέρραμαι κτλ.). Ἐν τῷ ἀόρ. ἐκέρρασα καὶ τῷ ἐκερασάμην ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν σσ. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς συν-πλειστακίς, ἀνα- ἐν κτλ.

κερδαίνω (κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ, ἀόρ. ἐκέρδανα, πρκ. προσκεκέρδηκα.

ΣΗΜ. Θέμ. κερδ-ᾶν- (κερδάν-ῶ-κερδαίνω. Ὁ ἀόρ. ἐκέρδαν-σα, ἐκέρδαννα-ἐκερδᾶνα, ἐκτείνει δηλ. τὸ πρὸ τοῦ χαρακτήρος α εἰς ᾶ μακρὸν καὶ οὐχὶ εἰς ἠ οὕτω καὶ τὰ ἐμάρανα, ἐμίαινα, ἐκοίλιανα).

κεφαλαιώω-ῶ (ὁμιλῶ περί τινος ἐν συντομίᾳ) ἐκ τοῦ κηφάλιον, μέλ. κεφαλαιώσω, ἄορ. ἐκεραλιώτω. Παθ. συγκεφαλαιούμαι, π. ἄορ. συνεκεφαλιώθην, μέσ. ἄορ. ἐκεφαλιωσάμην τι=εἶπον γενικῶς περί τινος, καί συνεκεφαλιωσάμην.

κηδεύω (νυμφεύομαι, φροντίζω, ἐνταφιάζω) - ἐκ τοῦ κῆδος. Παρ' Ἀττ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἄορ. ἐκήδευσα=συνῆψα γάμον τινί καί π. ἄορ. ἐκηδεύθην=ἐνταφιάσθην.

κήδομαι (φροντίζω περί τινος) ἀποθ., πρτ. ἐκηδόμην.

Ρημ. κηδεμών, κηδεστής, κῆδος (φροντίς).

κηρυκεύω (εἶμαι κῆρυξ) καί ἄορ. ἐκηρύκευσα. Μέσ. ἐπικηρυκεύομαι, πρτ. ἐπεκηρυκευόμην, μέσ. μέλ. ἐπικηρυκεύομαι, μ. ἄορ. ἐπεκηρυκευσάμην. Προσκηρυκεύομαι μέσ. ἀποθ.=ἀποστέλλω πρὸς τινα κῆρυκα.

κηρύττω (διαλαλῶ διὰ κῆρυκος, εἶμαι κῆρυξ, διατάττω), πρτ. ἐκήρυττον, μέλ. κηρύξω, ἄορ. ἐκήρυξα, πρκ. ἐπικηρύξα. Παθ. κηρύττομαι, πρτ. ἐκηρυττόμην, μέλ. παθ. κηρυχθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐκηρύχθην, μέσ. ἄορ. ἐν τῇ μτχ. ὑποκηρυξάμενος, πρκ. παθ. κηήρυγμα.

Ρημ. ἀκήρυκτος, κήρυγμα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ κῆ(ῆ)ρυξ-, κηρύκ-**ῶ**-κηρύττω. Ἀντί τοῦ κηρύττω λέγεται καί περιφραστικῶς κήρυγμα ποιοῦμαι, τοῦ ὁποῦ τοῦ παθ. εἶναι τὸ κήρυγμα γίγνεται. Ἐκ τοῦ κῆρυξ παράγεται καί τὸ κηρυκεύω (διαπραγματεύομαί τι ὡς κῆρυξ.)

κιθαρίζω (παίζω τὴν κιθάραν), ἄορ. ἐκιθάρισα. Λέγεται καί κιθαρίσει χρωῶμαι.

Ρημ. κιθαρῖστῶν, κιθάρισις, κιθάρισμα, κιθαρῖστής, κιθαρῖστικός.

κινδυνεύω (πλησιάζω κακόν τι, διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ) ἐκ τοῦ κίνδυνος, πρτ. ἐκινδύνεον, μέλ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεικινδύνευκα. Παθ. κινδυνεύομαι, πρτ. ἐκινδυνεύομην, μέλ. παθ. κινδυνευθήσομαι, ἄορ. παθ. μτχ. τὰ κινδυνευθέντα, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. διακεκινδυνευμένον, μέλ. τετελεσμ. κεικινδυνεύομαι. Μέσ. διακινδυνεύομαι.

Ρημ. κινδυνευτέον, διακινδυνευτέον, κινδυνευτής, κινδύνευμα.

ΣΗΜ. Λέγεται δὲ καί περιφραστικῶς τὸ κινδυνεύω ἐν κινδύνῳ εἶμι, κίνδυνον ποιοῦμαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, εἰς

κινδύνους καθίσταμαι, ὑποδύομαι κίνδυνον, ὑπομένω κίνδυνον κτλ.

κινέ-ω (κινῶ, ταραττώ, ἐρεθίζω), θέμ. κί-, κί-νε-, πρτ. ἐκίνου, μέλ. κινήσω, ἄορ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα. Μέσ. καὶ παθ. κινούμαι, πρτ. μέσ. ἐκινούμην, μέλ. μέσ. καὶ μετὰ παθ. σημ. κινήσομαι, μέλ. παθ. καὶ μετὰ μέσης σημ. κινήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ μετὰ μέσ. σημ. ἐκινήθην, πρκ. κεκίνημαι. Ρημ. ἀκίνητος, ἀεικίνητος, εὐκίνητος, κινήσις, κινήσις, κινήσις, κινήσις κτλ.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον αὐτοπαθές καὶ ἀναλελυμένον κινῶ ἑμαυτόν. Τὸ δὲ ἐνεργ. ὑποκινῶ κείται καὶ ἀμεταβ. = τῷ μέσῳ = ὀλίγον κινούμαι.

κίχρημι (δανείζω), ἄορ. ἔχρησα καὶ ἄορ. μέσ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. χρῆσασθαι, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. διακεχρημένον = κατὰ μέρος δεδανεισμένον.

Ρημ. χρήστης (δανειστής καὶ ὁ δεδανεισμένος).

ΣΗΜ. Θεμ. χρι- καὶ μετ' ἐνεστωτικῷ ἀναδιπλασιασμοῦ κί-χρη-μι.

κλάζω (κάμνω κλαγγήν, κροτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώτῳ ἀνακλάζω καὶ ἡ μτχ. τοῦ πρκ. κεκλαγγυῖαι.

Ρημ. κλαγγή καὶ ἐπίρρημα κλαγγηδόν.

ΣΗΜ. Θεμ. πεποιημένον κλαγ- [κλάγ- $\mathbf{J}\omega$ = κλάζω.] καὶ κλαγγ-.

κλαίω καὶ **κλάω**, πρτ. ἔκλαον, μέλ. κλάησω, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργητ. κλαύσομαι, ἄορ. ἔκλαυσα, μέσ. ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ἀνακλαύσασθαι.

Ρημ. κλαῦμα, κλαυ-θμός, κλαυμονή, κλαυσίγελως.

ΣΗΜ. Θεμ. κλα \mathbf{F} , (ἐξ οὗ κλα (\mathbf{F})- $\mathbf{J}\omega$ = κλαίω) κλα- καὶ κλα(\mathbf{F})e-. Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἀναλελυμένον ἀποκλαίω ἑμαυτόν.

κλάω-ῶ (σπῶ, τσακίζω), θέμ. κλα-, πρτ. ἔκλων, ἄορ. κατέκλασα. Μεσ. συγκλῶμαι, ἄορ. παθ. ὡς μεσ. ἐπεκλάσθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ἐκκεκλάσθαι καὶ μετχ. -κεκλασμένος (κατα-συγ-) ὑπερσ. παθ. ἐναποκέκλαστο.

Ρημ. κλάσις, κλάδος, κλήρος.

κλείω καὶ **κλήω** (κλείω), θέμ. κλει-, κλη-, κλησ-, πρτ. ἔκλειον καὶ ἔκληρον, μέλ. κλείσω καὶ κλήσω, ἄορ. ἔκλεισα καὶ ἔκλησα. Παθητ. καὶ μεσ. κλείομαι καὶ κλήρομαι, μόνον σύνθετ. μετὰ τῶν τῶν προθέσ. (ἀπο, συγ-, περι, ἐπι-), πρτ. παθητ. ἀπεκλειόμην καὶ κα.εκκληρόμην, μέλ. παθ. συγκλεισθήσομαι καὶ συγκλησθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεκλεισάμην καὶ κατεκλησάμην, ἄορ. παθ. ἐκλείσθην καὶ ἐκλή-

σθην, πρκ. κέκλειμαι καὶ κέκλημαι, ὑπερσ. ἐκεκλείμην καὶ ἐκεκλήμην.

Ρημ. κλειστός καὶ κληστός, ἄκλειστος καὶ ἄκληστος, κλείσις καὶ κλήσις, ἀπόκλησις, σύγκλησις, κλείς καὶ [κληίς=] κλής, κλείθρον.

κλέπτω, θεμ. κλεπ-, κλεπ-τ-, πρτ. ἔκλεπτον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργητ. κλέψομαι, καὶ ἐνίοτε κλέψω, ἄορ. ἔκλεψα, πρκ. κέκλοφα. Παθ. κλέπτομαι, ἄορ. παθ. β' ἐκλάπην, πρκ. παθ. διακέκλεπται.

Ρημ. κλέμμα, κλέπτης, κλοπή, κλοπεύς, κλώψ.

ΣΗΜ. Τὸ κλέπτω εἰς τὸν ἐνεργητ. πρκ. τρέπει τὸ ε τοῦ θέματος εἰς ο, εἰς δὲ τὸν παθητ. ἄορ. εἰς α.

κλήζω (ὀνομάζω). Ἄπαντ' ἄ μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς κλήζομαι.

κληρονομέω-ῶ (εἶμαι κληρονόμος τινός, μετέχω τινός, ἀφίνω κληρονόμον), ἐκ τοῦ κληρονόμος, πρτ. ἐκληρονόμουν, μέλ. κληρονομήσω, ἄορ. ἐκληρονόμησα καὶ παρκ. κεκληρονόμηκα. Καὶ περιφραστικῶς κληρονόμον καταλείπω, κληρονόμον καθίστημι, κληρονόμον ποιῶ μεταβ., παθ. δ' εἶναι εἰμί, γίγνομαι κληρονόμος, τῶν ὁποίων ἀντίθετα ἄκληρόν τινα ποιῶ καὶ καθίστημι, καὶ ἄκληρος καθίσταμαι.

κληρόω-ῶ (ἐκλέγω διὰ κλήρου) ἐκ τοῦ κλήρος, πρτ. ἀπεκλήρουν, καὶ ἄορ. ἐκλήρωσα. Παθ. καὶ μέσ. κληρόομαι-οὔμαι, πρτ. παθ. ἐκληρούμην. μέσ. μέλ. κληρώσομαι καὶ ὡς παθ., ἄορ. παθ. ἐκληρώθην, μέσ. ἄορ. ἐκληρώσάμην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. κεκληρωμένος.

Ρημ. κληρωτός, κλήρωσις.

κλητεύω (γίνομαι κλητήρ, ἢ καλῶ τινα εἰς μαρτυρίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς, μέλ. κλητεύσω, ἄορ. ἐκλήτευσα, πρκ. κεκλήτευκα, καὶ παθ. ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ἐκκλητευθῆναι.

Ρημ. κλήτευσις.

κλίνω (γέρνω, λυγίζω), ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ πρτ. πάντοτε σύνθετοι, πρτ. κατέκλινον, μέλ. κλινῶ, ἄορ. ἔκλινα. Μεσ. κλίνομαι, (κατα-, ὑπο-), πρτ. ἐκλινόμην, παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. κατακλινήσομαι παθ. ἄορ. β' ὡς μέσ. ἐκλίνην, ὡς παθητ. δὲ ἀπεκλίνην, παρκ. μέσ. κέκλινται, παθητ. δὲ ἐν τῇ μετχ. κεκλιμένος (ἐπι-ἐγ-).

Ρημ. κλίμα, κλίνη, κλίμαξ, κλισίον, κλισίς, κλισία, κατάκλισις, κλιτός.

ΣΗΜ. Θέμα κλι-, κλιν-, (κλίν- λ ω, κλίννω=κλίνω). Ἄπαντ' συνήθως σύνθετον καὶ εἶνε μεταβατικὸν καὶ ἀμετάβατον.

κλύζω (περιβρέχω, πλύνω τι), ἐκ θέμ. κλυδ-, κλυδ- λ ω=κλύζω· ὁ ἐνεστώς σύνθετος (κατα-, ἐκ-, προσ-), μέλ. κατακλύσω, ἄορ. ἐκλυσα (κατ-, ἐπ-), παρακ. ἐπικέκλυκα. Παθητ. κλύζομαι (κατα-, περι-), ἄορ. παθητ. κατεκλύσθην, ἄορ. μέσ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ἀποκλύσασθαι.

Ρημ. κλύδων [κλυσμός], κατακλυσμός.

κλωπεύω (εἶμαι κλέπτῃς) ἐκ τοῦ κλώψ, Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ πρτ. ἐκλώπυον. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληρῶνται ὑπὸ τοῦ κλέπτω.

Ρημ. κλωπεῖα.

κνήω-ῶ (ξύω) (κνήῃς, κνήῃ, μετοχ. κνήων) θ. κνή-, ἄορ. ἐκνήσα. Μέσ. κνάομαι-ῶμαι.

Ρημ. κνηθμός, κνήστις.

ΣΗΜ. Ἐφετικὸν ῥῆμα ἐκ τοῦ κνήω-ῶ εἶνε τὸ κνησιῶ-ῶ=ἐπιθυμῶ νὰ ξύωμαι, τοῦ ὁποῖου εὐχρηστος εἶνε ἡ μετχ. κνησιῶν καὶ ἡ εὐκτ. κνησιῶν. Συνώνυμον εἶνε καὶ τὸ κνίζω (ξύω) ἄπαντῶν ἐν συνθέσει μόνον εἰς τὸν ἐνεργ. ἐνεστ. κατακνίζω καὶ παθ. ὑποκνίζομαι.

[**κοιμάω-ῶ**] (ἀποκοιμίζω), μόνον ἄορ. κατεκοίμησα. Μέσ. κοιμῶμαι, παρτ. ἐκοιμώμην, ἄορ. παθ. ὡς μεσ. ἐκοιμήθην, παρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ἐπικεκοιμήσθαι.

Ρημ. κοίμησις.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ κοιμῶ, ὅπερ εἶνε ποιητικόν, οἱ Ἄττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ κοιμίζω.

κοιμίζω (ἀποκοιμίζω), συνήθως σύνθετον, κατακοιμίζω καὶ ἄορ. ἐκοίμισα. Παθητ. κοιμίζομαι.

κοινολογέομαι-οὔμαι (συνομιλῶ περὶ τίνος, συμβουλευόμεαι). Μέσ. ἀποθ., πρτ. ἐκοινολογούμην, μέσ. ἄορ. ἐκοινολογησάμην, ὑπερσ. ἐκεκοινολόγητο.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ λαλουμένη νῦν γλώσσῃ ὑπάρχει καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐκοινολογήθην ἀντὶ τοῦ μέσου. (Ὁρα Κόντου Γλῶσ. Παρατ. σ.466).

κοινόω-ῶ (ἀνακοινῶ, δημοσιεύω), ἐκ τοῦ κοινός, ἄορ. ἐκοίνωσα. Μέσ. κοινοῦμαι, παρτ. ἐκοινοῦμην, μέλλ. μέσ. κοινώσομμι ἄορ. μέσ. ἐκοίνωσάμην, ἄορ. παθητ. ἐκοινώθην, παρκ. μέσ. ἐν τῇ μετοχ. κεκοινωμένος, ὑπερσ. ἀνεκεκοίνωτο.

κοινωνέω-ω (μετέχω, λαμβάνω μέρος εἰς τι), ἐκ τοῦ κοινο-
νός, πρτ. ἐκοινωνούν, μέλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἐκοινωνήσα, παρκ. κεκοι-
νώνηκα, (ὑποτακ. κεκοινωνήκω). Παθητ. παρακ. ἐν τῇ μετχ. κεκοι-
νωνημένα (=μεμιγμένα) μόνον.

Ρημ. ἀκοινωνήτος, καιωνητέον, κοινωνήμα, κοινωνήσις.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ κοινωνίαν ποιῶμαι καὶ κοινο-
νός εἰμι, ἢ γίγνομαι, ὡς μεταβ. δὲ τὸ κοινωνόν τινος τίθημι τινα,
ἡπιωῶ. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος=ἔχω μέρος εἰς τι, τὸ δὲ κοινωνῶ τινὶ τι-
νος—μετέχω μετ' ἄλλου εἰς τι, τὸ δὲ κοινωνῶ τινι=μεταδίδω εἰς τινα.

κολάζω (τιμωρῶ), παρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἀόρ. ἐκόλασα.
Παθητ. καὶ μέσ. κολάζομαι, μέλ. παθ. κολασθήσομαι, μέλ. μέσ.
κολάσομαι, μεσ. ἀόρ. ἐκολασάμην, π. ἀόρ. ἐκολάσθην, πρκ. παθ.
κεκόλασμαι καὶ ὑπερσ. παθ. ἦν κεκολασμένος.

Ρημ. κόλασμα, κόλασις, κολαστής, κολαστήριον, ἀκόλαστος, κο-
λαστικός, κολαστέος.

κολακεύω (καλοπιάνω, ἐξαπατῶ διὰ κολακείας) ἐκ τοῦ κόλαξ,
πρτ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. κολακεύοιμι, μέλ. κολακεύσω, πρκ. κεκολά-
κευκα. Πθ. κολακεύομαι, διακολακεύομαι ἀποθ. =ἀμοιβαίως
κολακεύω. Λέγεται καὶ κολακεῖαν ποιῶμαι.

κολούω (κολοβῶνω, κόπτω), ἀόρ. ἐκόλουσα. Παθ. κολουό-
μαι, ἀόρ. παθ. ἐκολούθην.

κολυμβάω-ῶ, ἀόρ. ἀπικολύμβησα.

Ρημ. κολυμβητής, κολυμβήθρα, κολυμβητικός.

κομάω-ῶ (ἔχω κόμην) ἐκ τοῦ κόμη, μέλ. κομήσω, ἀόρ. ἐκόμησα

Ρημ. κομήτης.

κομίζω (φέρω), θέμ. κομιδ-*j*ω=κομίζω, παρτατ. ἐκόμιζον, μέλ.
κομιῶ, ἀόρ. ἐκόμισα, παρκ. κεκόμικα. Παθητ. καὶ μεσ. κομίζομαι,
παρτ. ἐκομιζόμην, μέλ. παθ. κομισθήσομαι, μέλ. μεσ. κομιούμαι,
ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐκομισθην, ἀόρ. μέσ. ἐκομισάμην, παρακ.
κεκόμισμαι, ὑπερσ. συνεκεκομίσμην.

Ρημ. κομιδή, συγκομιδή, κομιστικός, ἀσυγκόμιστος, κομιστέον.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. κομίζομαι τι=κομίζω ἑμαυτῶ τι, λαμβάνω τι, τὸ δὲ
κομίζομαι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος=κομίζω ἑμαυτόν=πορεύομαι, ἔρχομαι· τὸ δὲ
παθ. κομίζομαι=φέρομαι, ὃ παθ. μέλ. κομισθήσομαι καὶ ὃ παθ. ἀόρ. ἐκομί-
σθην ἔχουσι καὶ παθητικὴν καὶ μέσην σημασίαν.

κομπέω-ᾶ (ὑπερηφανεύομαι) μόνον σύνθετον ἐπικομπῶ καὶ μέσ. κομποῦμαι. Ἄντ' αὐτῶν λέγεται κόμπω χρῶμαι.

κομψεύομαι (πράττω τι ἢ λέγω μετὰ κομψότητος), ἀποθετ., ἐκ τοῦ κομψός, ἀόρ. μέσ. ἐκομψευσάμην, πρκ. κεκόμψευμαι.

Ρημ. κομψεία.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω), θέμ. κόπ-, κοπ-τ-, πρτ. ἔκοπτον, μέλ. κόψω, ἀόρ. ἔκοψα, πρκ. διακέκοφα. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἔκοπτόμην, μέλ. παθ. συγκοπῆτομαι, ἀόρ. β' παθ. ἐκόπην, πρκ. κέκομαι, ὑπερσ. ἀπεκέκοπτο, μέλ. τετελ. κατακεκόφωμαι.

Ρημ. κόπος, κόμμα, κομμός, (θρῆνος), κοπετός, κοπή, κόπανον.

ΣΗΜ. Ἄπαντ'αὶ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσ. κόπτομαι=κτυπῶ τὸ στῆθος μου ἕνεκα λύπης· τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. κόπτω ἑμαυτὸν =ἐνοχλῶ, κουράζω.

κορέννυμι (χορταίνω) θέμ. κορεσ-, κορεσ-νυ-μι, κορέννυ-μι. Παρ' Ἀττικαῖς ἀπαντ'αὶ μόνον ὁ μέσ. πρκ. κεκόρεσμαι.

Ρημ. κόρος, ἀψίκoros, ἀκόρεστος.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ κόρον ἔχω. Οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ρήματος ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πίμπλημι καὶ πληρῶ.

κοσμέω-ᾶ (στολιζῶ, τακτοποιῶ), ἐκ τοῦ κόσμος, πρτ. ἐκόσμου, μέλ. κοσμήσω, ἀόρ. ἐκόσμησα, πρκ. κεκόσμηκα. Μέσ. καὶ παθ. κοσμοῦμαι κλπ. ὁμαλῶς.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον κοσμοῦμαι=καὶ κοσμῶ ἑμαυτὸν. Τὸ ἕνεργ. λέγεται καὶ κόσμος εἰμι τι, τὸ παθ. δὲ καὶ κόσμου τυγχάνω. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐκοσμήτην λαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ὡς μέσος.

κοτταβίζω (ρίπτω τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν εἰς τὸ κοτταβεῖον). Παρ' Ἀττ. πεζολόγοις ἀπαντ'αὶ μόνον ὁ ἀόρ. ἀπεκοττάβισα.

ΣΗΜ. Κότταβος=παιδιὰ κατὰ ἑνέα τρόπους παιζομένη· συνήθης δ' ἦτο ὁ ἐξῆς: Στάζων τις εἰς ἐπίτηδες λεκάνην καὶ μεῖ ἰδιαιτέραν τέχνην τὸν ἕνα πολεψθέντα εἰς τὸ ποτήριόν του οἶνον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐνθύμησιν φίλων, ἀπὸ τὸν χρότον τῶν σταλαγμῶν καὶ ἐνίοτε ἀπὸ τῆν δι' αὐτῶν καταβύθισιν τῶν ἐπιπλεόντων εἰς τὴν λεκάνην ποτηρίων, ἐμάντευεν ἂν ἀγαπᾶται ἢ ἐλάμβανε τὸ ἐπὶ τούτῳ προκείμενον βραβεῖον.

κουφίζω (ἐλαφρώνω] ἐκ τοῦ κοῦφος. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἀόρ. ἐκούφισα. Παθ. ἐνεστ. κουφίζομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐκούφισθην. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν κουφίζω ἑμαυτὸν,

κράζω (φωνάζω) θ. κραγ-, κραγ-ῶ, εὐχρηστος μόνον ὁ ἄορ. β' ἐκραγον(έν-έν-) καὶ ὁ πρκ. κέκραγα καὶ ὁ ὑπερσ. ἐκεκράγειν.

Ρημ. κραυγή.

κρατιστεύω (εἶμαι κράτιστος). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ἄορ. ἐκρατίστευσα. Λέγεται καὶ κράτιστός εἰμι.

κρέμαμαι (εἶμαι κρεμασμένος) ἐκ θ. κρεμ-, (χτσι, αται κτλ.) εὐχρηστος μόνον ἢ ὀριστικὴ καὶ ἡ μετχ. κρεμάμενος καὶ ὁ πρτ. ἐκρεμάμην (-ασο, -το).

κρεμάννυμι (κρεμῶ), ἄορ. ἐκρέμασα. Παθ. κρεμάννυμαι, ἄορ. παθ. ἐκρεμάσθην. Ρημ. κρεμαστός.

ΣΗΜ. Θέμ. κρεμασ- (κρεμασ-νυμι=κρεμάννυμι). Εἰς τὸν ἄορ. ἐγένετο ἀπλοποίησις τῶν ὄσ. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνα-, ἀπο-. Τὸ κρεμάννυμι ἔχει ὡς πρκ. τὸ κρέμαμαι, ὡς μέσον εὐρίσκεται ἐν τῇ μετχ. τοῦ ἐνεστ. ἐκκρεμαννύμενος.

κρημνίζω. Μεταγ., παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ ὁ ἄορ. κατεκρήμνισαν Παθητ. κατακρημνίζομαι, ἄορ. παθ. κατεκρημνίσθην καὶ παθητ. πρκ. ἐν τῇ μετχ. κητακεκρημνισμένος. Λέγεται καὶ κατὰ κρημνῶν ρίπτω τινά, μέσ. κατὰ κρημνῶν ἄλλομαι καὶ παθ. κατὰ κρημνῶν ρίπτομαι.

κρίνω (χωρίζω, δικάζω) ἐκ θέμ. κρι-, καὶ κριν-, κριν-ῶ, κριν-νω=κρίνω, πρτ. ἔκρινον, μέλ. κρινῶ, ἄορ. ἔκρινα, πρκ. κέκρικα. Παθ. καὶ μέσ. κρίνομαι, κλπ. ὁμαλῶς.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἀποκρίνω=ἀποχωρίζω, τὸ δὲ ἀποκρίνομαι ὡς μέσον μὲν=δίδω ἀπόκρισιν, ὡς παθ. δὲ=ἀποχωρίζομαι. Τὸ μέσον πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς διὰ μάλιστα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀναλελυμ. ἀνακρίνω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ κρίνω τινά λέγεται καὶ κρίσιν ποιῶ τινι, εἰς κρίσιν καθίστημί τινα, τὰς κρίσεις ποιῶμαι περὶ τίνος. Ἀντὶ τοῦ παθ. λέγεται καὶ κρίσεως τυγχάνω.

κροτέω-ῶ (κάνω κρότον), ἐκ τοῦ κρότος, πρτ. ἐκρότουν, ἄορ. συνεκρότησα, πρκ. διακεκρότηκα. Παθητ. πρτ. συνεκροτούμην, παθ. ἄορ. ἐκροτήθην, παθ. πρκ. συγκεκρότημαι=ἐξήσκημαι, ἐξήρτύμαι.

Ρημ. ἀσιγκρότητος, κρόταλον, κρόταφος.

κρούω (κτυπῶ), θ. κρου-, καὶ κρουσ-, πρτ. ἔκρουον, ἄορ. ἔκρουσα, πρκ. προσκέκρουκα, ὑπερσ. ἀντεκεκρούκειν. Μέσ. καὶ παθ. κρούομαι, πρτ. ἐκρούομην, μέλ. μέσ. ἀποκρούσομαι, ἄορ. μέσ. ἐκρουσάμην, ἄορ. παθ. παρεκρούσθην, πρκ. παρακέκρουσται, μετχ.

παρὰ κκεκρουμένος, ὑπερσ. ἐκέκρουστο.

Ρημ. κρούσμαι, παρὰ κρουσις, ἀνκκρουστέον.

κρύπτω θ. κρυφ-, κρυβ-, κρυβ-τ-ω=κρύπτω, πρτ. ἔκρυπτον, μέλ. κρύψω, ἀόρ. ἔκρυψα. Παθ. καὶ μέσ. κρύπτομαι, πρτ. μέσ. ἔκρυπτόμην, μέλ. μέσ. ἀποκρύψομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρυψάμην, ἀόρ. παθ. ἐκρύφθην, πρκ. κέκρυμμαι, ὑπερσ. μέσ. κκεκρυμμένος ἦν.

Ρημ. κρυπτός, κρύβδην, κρύπτη, κρυπτεῖα, κρύφα, κρύφιος.

κτάομαι-ῶμαι (ἀποκτῶ), ἀποθετικόν μέσ., πρτ. ἐκταόμην-ώμην, μέλ. μέσ. κτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐκτησάμην, ἀόρ. παθητ. ἐκτῆθην, πρκ. κέκτημαι, καὶ σπαν. ἐκτημαί, ὑποτ. κεκτῆται, κκεκτῆσθε καὶ (κ)ἐκτημένος ῶ, εὐκτ. κεκτῆμην, κκεκτῆτο. κκεκτῆμεθα καὶ κκεκτημένος εἶην), ὑπερσ. ἐκεκτῆμην, μέλ. τετελ. κκεκτῆσομαι καὶ σπαν. ἐκτῆσομαι.

Ρημ. κτῆμα, κτῆσις, κτητός, κτητικός, ἀκτητος, ἐπίκτητος, κτητέος κτήτωρ.

ΣΗΜ. Θεμ. κτα-. Ὁ παρκ. κέκτημαι ἀναδιπλασιάζεται ἀνωμάλως. Ἀντὶ τοῦ κτῶμαι τι λέγεται καὶ κτῆσθίν τινος ποιοῦμαι, ὡς παθητ. δὲ κτητός εἶμι καὶ ἔχω τὴν κτῆσθιν.

κτείνω (φονεύω) καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτίννυμι, πρτ. ἀπέκτεινον, ἀπεκτίννυν (καὶ σπαν. ἀπεκτίννυον), μέλ. ἀποκτενῶ, ἀόρ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, παρκ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν καὶ ἀπεκτονῶς ἦν, (εὐκτ. ἀπεκτονῶς εἶην). Παθητ. πρτ. ἐκτεινόμην.

ΣΗΜ. Θεμ. κτεν- κτέν-ιω, κτέννω=κτείνω, καὶ κτιν- (ἐξ οὗ ἀπο-κτιν-νυμι). Ὡς παθητικόν τοῦ κτείνω εἶναι τὸ θνήσκω ἢ ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλλυμένον κτείνω (ἀπο-) ἑμαυτόν.

κτίζω, θ. κτι-, πρτ. ἐκτίζον, ἀόρ. ἐκτίσκα. Παθητ. κτίζομαι, παρκτ. ἐκτιζόμην, ἀόρ. παθ. ἐκτίσθην.

Ρημ. κτίσις, κτίσμα, νεόκτιστος.

κυπέω-ῶ (τύπτω). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα ἀπαντᾷ. Λέγεται καὶ κτύπον παρέχομαι.

κυβερνάω-ῶ (διευθύνω), πρτ. ἐκυβέρνηων, μέλ. κυβερνήσω, ἀόρ. ἐκυβέρνησα. Παθ. κυβερνάομαι-ῶμαι, πρτ. ἐκυβερνώμην.

Ρημ. κυβερνητέον.

κυβιστάω-ῶ (κάμνω κυβιστήματα). Μόνον ὁ ἐνεστ., ὁ παρκτ. ἐκυβίστων καὶ ἐξεκυβίστων, καὶ ἀόρ. ἐκυβίστησα,

κυκλέω-ῶ (περιστρέφω ἐν εἴδει κύκλου). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ μέσος κυκλέομαι-οὔμαι=περιστρέφομαι κύκλω, πρτ. ἐκυκλούμην.

κυκλόω-ῶ (περικυκλώνω). Ἄπαντ' ἃ τὸ μέσ. καὶ παθ. κυκλούμαι, πρτ. ἐκυκλούμην, μέσ. μέλ. κυκλώσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκυκλώσομαι, παθ. ἄορ. ἐκυκλώθη, παθ. πρκ. ἐν τῇ μετχ. κεκυκλωμένος καὶ μέσ. περικεκυκλωμένος, ὑπερσ. μέσ. ἐν τῇ εὐκτ. περικεκυκλωμένος εἶεν.

κυλίνδω (κυλίω) θέμ. κυλινδ- καὶ καλινδε-, πρτ. ἐκύλινδον. Μέσ. κυλίνδομαι, καὶ καλινδέομαι-οὔμαι, πρτ. ἐκαλινδούμην, ἄορ. παθ. ἐξεκυλίσθην, πρκ. κατακεκύλισμαι.

Ρημ. κυλίστρα, κυλίνδησις.

κύπτω (σύπτω), μέλ. μεσ. ὡς ἐνεργ. ἀνακύψωμαι, ἄορ. ἀνέκυψα, πρκ. ἀνακέκυφα.

Ρημ. κυψός.

ΣΗΜ. Θεμ. κυψ-, κυβ-, (κύβ-τ-ω=κύπτω). Τὸ ρῆμα ἅπαντ' ἄντοτε σύνθ. πλὴν τοῦ ἐνεστώτος, ὅστις καὶ ἀπλοῦς. Τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης ἐν τῷ ἐνεστώτι εἶναι μακρὸν ὡς καὶ τῶν ῥίπτω καὶ πίπτω, πάντων δὲ τῶν λοιπῶν εἰς -πτω ρημάτων τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης εἶναι βραχύ.

κωλύω (ἐμποδίζω), θεμ. κωλυ-, παρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύσω, ἄορ. ἐκώλυσα, παρακ. κεκώλυκα (εὐκτ. κεκωλυκῶς εἶην). Παθητ. κωλύομαι, παρτ. ἐκωλυόμην, μέλ. μέσ. ὡς παθητ. κωλύσομαι, ἄορ. παθ. ἐκωλύθην, παρκ. κεκώλυμαι, μέλ. τετελεσμ. κεκωλύσομαι.

Ρημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη, κωλυτής, κωλυτικός, κωλυτέον, ἀκωλύτως.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἅπαντ' καὶ σύνθετον. Λέγεται καὶ κωλυτῆς γίγνομαι τινος, κώλυμά εἰμι, κώλυμα ἔχω (=παρέχω).

λαγχάνω (λαμβάνω τι διὰ κλήρου), πρτ. ἐλάγχανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι, ἄορ. εἴλαχον, παρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἴληχειν. Παθ. λαγχάνομαι, ἄορ. παθ. ἐλήχθην, παρακ. εἴληγμα.

Ρημ. ληκτέος, λήξις, λάχος, λαχνός, λαχμός.

ΣΗΜ. Θεμ. λαχ-, λαν-χαν-, καὶ ληχ-. Ὁ ἐνεστώς λαγχάνω (λα-ν-χ-άνω) λαμβάνει πρὸ τοῦ χαρακτῆρος ν καὶ πρόσφωνα αν. Τὸ ρῆμα ἅπαντ' καὶ σύνθετον. Ὁ πρκ. εἴληχα λαμβάνει ἀναδιπλασιασμὸν εἰ κατ' ἀναλογίαν. (Γραμμ. Γεν. σ. 95).

λαμβάνω, πρτ. ἐλάμβανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι, ἄορ. β' ἔλαβον, προστ. λαβέ, πρκ. εἴληφα, ὑποτ. εἴληφω καὶ εἴληφώς ὦ, εὐκτ. εἴληφώς εἶην, ὑπερσ. εἴληφειν καὶ εἴληφώς ἦν, μέλ. τετελεσ. εἴληφώς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. λαμβάνομαι, πρτ. ἐπελαμβάνομην, μέλ. παθ. ληφθήσομαι, ἄορ. β' μέσ. ἐλαβόμην, ἄορ. παθ. ἐλήφθην, πρκ. εἵημμαι, ὑπερσ. συνειλήμην, μέλ. τετελ. κκτειλημμένος ἔσομαι.

Ρημ. λαβή, ἀντιλαβή, λῆψις, (ἀντ- ἀπο- ἀνα-, κατα-, ὑπο- κτλ.) λῆμμα, ληπτός, ἄληπτος, καταληπτός, ἐπιληπτος, ληπτέον κτλ.

ΣΗΜ. Θέμ. λαβ- καὶ ληθ-. Τὸ λαμβάνω (λα-ν-θ-άν-ω) ἐσχηματίσθη μετὰ προσφύματος ἀν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος. Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσον αὐτοπαθές καὶ ἀναλελυμ. ἀναλαμβάνω ἑμαυτόν. Λέγεται καὶ ἐπιληψίν ποιοῦμαι (= ἐπιλαμβάνομαι τινος), σὺλ-ληψίν ποιοῦμαι (= συλλάμβανω), ἀντιλαβὴν ἔχω, λαβὴν παρέχω, λῆψιν τῆς πόλεως πράττω, μεταλήψει τινός χρωμαι καὶ παθ. λῆψις γίγνεται, μετάληψις τινός ἐστι. Τὸ δίκην λαμβάνω παρά τινος = τῷ δίκην ἐπιτίθημί τινι = τῷ τιμωροῦμαι τινά (= κολάζω τινά).

λανθάνω (μένω ἀπκρατήρητος), πρτ. ἐλάνθανον, μέλ. λήσω, ἄορ. β' ἔλαθον, πρκ. λέληθα, ὑποτ. λελήθω, εὐκτ. λελήθοιμι, ὑπερσ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (λησημονῶ), πρτ. ἐπελανθανόμην, μέλ. μέσ. ἐπιλήσομαι, ἄορ. β' ἐπελαθόμην, πρκ. ἐπιελήσομαι (καὶ λέλησται), ὑπερσ. ἐπελελήσομην.

Ρημ. λήθη, ἐπιλήσμων.

ΣΗΜ. Θέμ. λαθ- καὶ ληθ-. Ὁ ἐνεστ. λανθάνω (λα-ν-θ-άν-ω) λαμβάνει ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ προσφύμα ἀν. Τὸ λανθάνω ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς δια-. Τὸ μέσον αὐτοπαθές περιφραστ. λανθάνω ἑμαυτόν. Τὸ ἐπιλανθάνομαι τινος (ἀντίθετον τοῦ μιμησκόμαι) λέγεται καὶ περιφραστικῶς λήθην ἔχω τινός, λήθη λαμβάνει μέ τινος, λήθη ἐγγίγνεται μοί τινος· τὸ δὲ ποιῶ τινά ἐπιλανθάνεσθαι τινος—καὶ λήθην ἐμποιοῦ τινί τινος καὶ εἰς λήθην τινός ἐμβόλλω τινά εἶναι ἰσοδύναμα. Τὰ ρήματα λανθάνω, τυγχάνω, φθάνω, οἴχομαι καὶ σπουδάζω συντάσσονται μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, τότε δὲ τὰ μὲν ρήματα ἐξηγοῦνται ὡς ἐπιρρημάτων, αἱ δὲ μετοχαὶ διὰ ρημάτων λ.χ. ἔλαθεν ἀπιών (= λάθρα, κρυφίως ἀπῆλθεν) ἐτύγχανε λέγων (= τυχαίως ἔλεγε) κτλ.

λέγω (συλλέγω, συναθροίζω) ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον μετὰ τῆς (σύν-, ἐκ-, κατά-, παρά-), πρτ. ἔλεγον, (συν-, κατ-, ἐξ-,) μέλ. λέξω (συν-, κατ-), ἄορ. ἔλεξκ, (συν-, ἐξ-, κατ-), πρκ. συνείλοχα.

Μέσ. και παθ. λέγομαι (συν-, ἐκ-, κατὰ-), πρτ. συνελεγόμην. μέλ. μέσ. λέζομαι (συν, ἐκ), μέλ. παθ. συλλεγήσομαι (και ἐκλεγήσομαι), ἄορ. μέτ. ἐλεζάμην (συν, ἐξ, κατ.) ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐλέγην (συν, κατ-, κτλ.) και ἐλέχθην (συν, ἐξ,) πρκ. εἴλεγμαι (συν- ἐξ κτλ. και ἐπιλέλεγμαι), ὑπερσ. εἴλεγμένος ἦν (σύν-, προεξ-).

Ρημ. συλλογή, ἐκλογή, ἐκλογεὺς σύλλογος, λόχος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, ἐκλεκτός, ἀπόλεκτος, κατέλεκτος.

ΣΗΜ. Θέμ. λεγ-. Ὁ παρακ. εἴλογα λαμβάνει ἀναδιπλασιασμόν ει, τρέπει τὸ θεματικὸν ε εἰς ο και ὀασύνει τὸν χαρακτήρα. Ἀντὶ τοῦ συλλέγω λέγεται και συλλογῆν ποιοῦμαι και ἐκλογῆν ποιοῦμαι. Τὸ λέγω ἔχει και τὴν σημασίαν τοῦ κοιμίζω (πλαγιάζω) ὄθεν και λεχώ, λέχος, λέκτρον, ἄλογος, λοχῶ, λόχη ποιητ. και μεταγ. λόχος, λοχεία.

Λέγω (ὀμιλῶ, λέγω), πρτ. ἔλεγον, μέλ. λέξω και ἐρῶ (εὐκτ. ἐροῖην), ἄορ. ἀ' ἐλεξα και εἶπα, τοῦ ὀποίου ἀπαντῶσιν οἱ τύποι εἶπας, εἶπατε, εἰπάτην, εὐκτ. εἶπαμιεν, προστ. [εἶπον] εἰπάτω, εἶπατον, εἶπατε, ἄορ. β' εἶπον τὸ β' πληθυντ. μόνον εἶπατε. προστ. εἰπέ εἰπέτω, εἰπόντων), πρκ. εἶρηκα, ὑπερσ. εἶρήκειν και εἶρηκώς ἦν (εὐκτ. εἶρηκώς εἶην). Πκθ. λέγομαι, πρτ. ἐλεγόμην, μέλ. παθ. ρηθήσομαι και ἐνίστε λεχθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐρρήθην και σπαν. ἐλέχθην, πρκ. εἶρημαι και σπαν. ἐλεγμαί, και εἶρημένος εἰμί, ὑπερσ. εἶρήμην, και εἶρημένος ἦν, μέλ. τετελ. εἶρήσομαι και σπαν. λελέξομαι.

Ρημ. ρῆμα, ρῆσις, ρήτωρ, ρητός, ἄρρητος, ἀπόρρητος, ρητέος ἀντιρρητέον, λέξις, λόγος, λέσχη. Λέλεγες (λεκτοί) λεκτέος-έον, ἀντίλεκτος, μυριόλεκτος.

ΣΗΜ. Θέμ. λεγ-, Feπ- και Fπ-, (ἐξ οὔ ὁ ἄορ. ε-Fε-Fπον, εἶπον (ποιητικῶς), εἶπον) Feρ- (ἐξ οὔ ὁ μέλ. ἐρῶ) και Fρε- (ἐξ οὔ τὸ ε-Fρηκα=εἶρηκα), και ε-Fρήθην=ἐρρήθην.—Τὸ οῆμα ἀπαντᾷ και σύνθετον. Τὸ μέσον αὐτοπαθές ἀναλελυμ. λέγω ἐμαυτόν. Τὸ εὔ λέγω (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) και τὸ κακῶς λέγω (=κακολογῶ), ὡς παθητικᾶ ἔχουσι τὸ εὔ ἀκούω ὑπό τινος, ἢ εὐλογοῦμαι, και κακῶς ἀκούω, ἢ κακολογοῦμαι ὑπό τινος. Ἀντὶ τοῦ λέγω λέγεται και περιφραστικῶς λόγον ποιοῦμαι, οὔ παθ. εἶναι τὸ λόγος γίγνεται ὑπό τινος· τὸ δὲ λόγον ποιῶ =ἐπι-β' ἐπω εἰς τινα νὰ λέγη

Λείπω (ἀφίνω), πρτ. ἔλειπον, κλπ. ὡς ἐν τῇ Γραμμ. ὀμαλῶς.

Ρημ. ἐλλειψίς, ἐλλειμμα, δικάλειμμα, λείμμα, λείψανον, ἐπίλειψις,

λοιπός, υπόλοιπος, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, λειπτέον, παραλειπτέον κτλ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς θέματος λιπ- συνήθως γίνονται πλεῖστα σύνθετα: ὡς ἐλλιπής, λιποτάκτης, λιποταξία, [λιπόθυμος], λιποθυμία, λιπόσαρκος, λίφαιμος, λιπόνεως, καὶ τὸ ῥῆμα λιμπάνω, ἐκ δὲ τοῦ ἰσχυροῦ ὀλίγα, λειψοδρία, λειψόθριξ, λειψιφαγής.

λήγω (τελειώνω), θέμ. ληγ-, πρτ. ἔληγον, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα.

Ρημ. κατάληξις, ἄληκτος, ἀκατάληκτος μετάγεν.

λήθω ἰδὲ λανθάνω σημειώσιν.

λήζω (ληστεύω), θέμ. ληιδ-, ληδ-ἰω-λήζω πρτ. ἔληζον. Μέσ. λήζομαι πρτ, ἔληζόμην, ἀόρ. μέσ. ἐλησάμην. Λέγεται καὶ ληστείας ποιῶμαι καὶ ληστής εἰμι.

Ρημ, ληστής, ληστήριον.

λήρω-ῶ (φλυαρῶ), ἐκ τοῦ λῆρος, πρτ. ἐλήρουν, ἀόρ. παρελήρησα. Λέγεται καὶ λῆρός εἰμι, καὶ λήρους λέγω καὶ ληρώδης εἰμί.

ληστεύω ἐκ τοῦ ληστής, πρτ. ἐλήστευον. Παθ. ληστεύομαι, πρτ. ἐληστευόμην.

Ρημ. ληστεία.

λιθοβολέω-ῶ (κτυπῶ μὲ λίθους) ἐκ τοῦ λιθοβόλος καὶ λιθόβολος, μεταγν., παρ' Ἀττικ. αἰέποτε κατὰ περίφρασιν βάλλω τινὰ λίθους. Λέγεται καὶ λεύω τινά, κατ' ἐνεστ., πρτ. κατέλευον, ἀόρ. κατέλευσα. παθητικ. μέλ. καταλευσθήσομαι καὶ παθητικ. ἀόρ. κατελεύσθην (κατεπετρώθην).

λιμοκτονέω-ῶ (φονεύω τινὰ διὰ πείνης). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι καὶ τὸ λιμοκτονοῦμαι μτγν. παρ' Ἀττ. λέγεται λιμῶ ἀποκτείνω τινά, λιμῶ ἐκπολιορκῶ, ἀντὶ τοῦ παθ. λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμαι, παρατείνομαι.

λογίζομαι (λογαριάζω), ἐκ τοῦ λόγος, ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐλογιζόμην, μέλ. συνηρ. λογιῶμαι, ἀόρ. μέσ. ἐλογισάμην, ἀόρ. παθ. μετὰ σημ. παθ. ἐλογίσθην, πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. λελόγισμαι.

Ρημ. ἀναλόγισμα, λογισμός, (συν-διὰ-ἀνα-ἀπό) ἀλόγιστος, λογιστέον, ὑπολογιστέον, λογιστήριον, λογιστής, λογιστικός.

ΣΗΜ. Ἐπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον. Ἐντὶ τοῦ λογιζομαι λέγεται καὶ λογισμὸν ἔχω, λογισμῶ χρωμαι, λογισμὸς ἐμπίπτει μοι, καὶ παθ. διαλογισμὸς γίγνεται.

λοιδορέω-ῶ (κικκολογῶ, ὑβρίζω), ἐκ τοῦ λοιδορος, πρτ. ἐλοιδοροῦν, μέλ. λοιδορήσω. ἄορ. ἐλοιδορήσα, πρκ. λειλοιδόρηκα. Μέσ. καὶ παθ. λοιδοροῦμαι, πρτ. μέσ. ἐλοιδορούμην, μέλ. μέσ. λοιδορήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐλοιδορησάμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσος καὶ παθ. ἐλοιδορήθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. λειλοιδορημένος.

Ρημ. λοιδορήσις.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον ἀλληλοπαθὲς περιφραστικῶς λοιδοροῦσιν ἀλλήλους. Τὸ λοιδορῶ καὶ τὸ μέσ. λοιδοροῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι κατὰ τὴν σημασίαν, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν· διότι τὸ ἐνεργ. λοιδορῶ συντάσσεται αἰτιατ., τὸ δὲ μέσον λοιδοροῦμαι συντάσσεται ὅτε μὲν αἰτιατικῇ, ὅτε δὲ δοτικῇ. Ἐντὶ τούτων λέγεται καὶ λοιδορίαν ποιῶμαι. Ὡς ἀποθ. εἶναι διαλοιδοροῦμαι καὶ ἄορ. παθ. ὡς μέσ. διελοιδορήθην.

λούω (λούζω) μόνον ὁ ἐνεστώς. Μέσ. λούμαι, (ἔπαντῶσιν οἱ τύποι: λούται, ἄπαρ. λούσθαι, μετχ. λούμενος), παρτ. ἔπαντᾶ τὸ ἐλούοντο, μέλ. μέσ. λούσομαι, ἄορ. μέσ. ἐλουσάμην, πρκ. μέσ. ἐν τῇ μετχ. λελουμένος.

Ρημ. λουτρῶν, λουτρὸν [λουτήρ].

ΣΗΜ. Θεμ. λου-, ἀρχαιότερον δὲ λοφ- ἐξ οὗ τὸ „ποιητ. λῶω καὶ οἱ τύποι (λό-ομεν=) λούμεν, (λόετε=) λούτε. (λό-ε-ται=) λούται, (λό-ε-σθαι=) λούσθαι. (λο-όμενος=) λούμενος κτλ., εἶτα ἐπεκράτησε πανταχοῦ τὸ ΟΥ καὶ ἐν τῷ ἐνεστώτι λούω (ἄντι λόω-λῶ).

λοχαγέω-ῶ (εἶμαι λοχαγός). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν λοχαγός εἶμι.

λοχίζω (βάλλω τινὰ εἰς ἐνέδραν. Ἐπαντᾶ ὁ ἐνεστώς, μέλ. προλοχιῶ, παθ. ἄορ. ἐλοχίσθην=ἐνηδρεύθην καὶ παθ. πρκ. προλελοχισμέναι (ἐνέδρα).

λυμαίνομαι (βλάπτω, καταστρέφω), ἐκ τοῦ λύμη, ἀποθ. μετὰ διαθέσεως ἐνεργητ. σπανίως δὲ παθητ., παρτ. ἐλυμαινόμεν (ἐνεργ.), μέλ. λυμανοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐλυμηνάμην, ἄορ. παθ. μετὰ παθητ. διαθέσεως διελυμάνθην, παρκ. λελύμασμαι, μέλ. τετελεσμ. λελυμασμένος ἔσομαι.

Ρημ. λυμαντήρ.

λυπέω-ῶ (προξενῶ λύπην, πειράζω τινὰ), ἐκ τοῦ λύπη, παρτ.

ἐλύπουν, μέλ. λυπήσω, ἄορ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα. Μέσ. λυ-
ποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέλ. μέσ. συλλυπήσομαι, ἄορ. παθητ. ὡς
μέσος ἐλυπήθην, παρακ. παθ. ἐν τῇ μετχ. λελυπημένος.

Ρημ. λυπητέον, ἄλυπητως, λυπηρός.

ΣΗΜ. Τὸ λυποῦμαι σπανίως εἶνε καὶ παθητ. διαθέσεως. Ἄπαντ' ἃ τὸ
ρῆμα καὶ σύνθετον. Τὸ μέσον λέγεται καὶ λυπῶ ἑμαυτὸν καὶ λυπηρῶς φέ-
ρω. Τὸ ἐνεργ. λέγεται καὶ λύπην παρέχω τινί. Συνώνυμον τὸ ἀνιάω-ῶ.

λύω (λύνω, διαλύνω), θέμ. λυ-, παρατ. ἔλυον, μέλ. λύσω, ἄορ.
ἔλυσα, παρακ. λέλυκα, (εὐκτ. λελυκώς εἶην). Μέσον καὶ παθητ. λύο-
μαι, πρτ. ἐλύόμην, μέλ. μέσ. λύσομαι, μέλ. παθητ. λυθήσομαι, ἄορ.
μέσ. ἐλύσάμην, ἄορ. παθ. ἐλύθην, πρτ. λέλυμαι, ὑπερσ. ἐλελύμην,
μέλ. τετελεσμ. λελύσομαι.

Ρημ. λύσις, (διά-κατά-ἐκ-ἀπό) λυτός, ἄλυτος, κτλ. λυτέος, δια-
λυτέος, λύτρον, διαλύτης.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα ἄπαντ' καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Λέγεται
καὶ διαλύσιν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ διαλύω καὶ κατάλυσιν ποιοῦμαι ἀν-
τὶ τοῦ καταλύω. Τὸ καταλύω εἶναι καὶ μεταβατικόν (=διαλύω, κατα-
στρέφω) καὶ ἐμετάθετον (=φθάνω καὶ διαμένω, κοινῶς ξεπαζεύω, κωνεύω).
Ἄντὶ τοῦ μέσου λύομαι ἐνίοτε λέγεται καὶ λύσιν εὐρίσκομαι τινος, παθ.
δὲ εἶναι τὸ λύσις ἐστὶ τινος.

λωθάομαι-ῶμαι (βλάπτω), ἐκ τοῦ λῶθη, ἀποθ. μετ' ἐνερ-
γητικῆς διαθέσεως, μέλ. μέσ. λωθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐλωθησάμην,
ἄορ. παθ. ἐλωθήθην, παρακ. παθ. λελώθημαι.

M

μαίνομαι (τρελλαινόμεαι, κάμνω ὡς τρελλός), παρατ. ἐμαινόμην,
ἄορ. παθητ. ὡς μέσος ἐμάνην.

Ρημ. μανία.

ΣΗΜ. Θέμ. μαν- (μαν-σομαι=μαίνομαι). Τὸ ἐνεργητικὸν μαίνω (=
τρελλαίνω τινά) εἶναι ποιητ., ἄπαντ' ἃ δὲ μόνον σπανιώτατα ὁ ἄορ. ἔμνηνα
ὁ δὲ παρακ. ἐμνηνα εἶναι ποιητικὸς καὶ μεταγενέστερος. Ἄντὶ τοῦ ἐνερ-
γητικοῦ μαίνω λέγεται παρ' Ἀστικοῖς ποιῶ τινα μαινεσθαι.

μακαρίζω (καλοτυχιζῶ, ζηλεύω τινά) ἐκ τοῦ μάκαρ, πρτ.
ἐμακαρίζον, μέλ. μακχρῶ, ἄορ. ἐμακχρίσα. Παθ. μακαρίζομαι,
πρτ. ἐμακαρίζομην, ἄορ. παθ. ἐμακαρίσθην.

Ρημ. μακαριστός, ἀξιομακάριστος.

ΣΗΜ. Συνώνυμον τούτω είναι τὸ εὐδαιμονίζω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθές ἀναλελυμένον μακαρίζω ἑμαυτόν.

μαλακίζομαι (ἀδυνατιζώ, ἐκθηλύνομαι) ἀποθ. πρτ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. μαλακίζοιμην, ἄορ. μέσ. ἐμαλακισάμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμαλακίσθην. Ρημ. μαλακιστέον.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ μαλακίζω τινὰ λέγεται μαλακόν τινὰ ποιῶ πρὸς τι, ἀντὶ δὲ τοῦ μαλακίζομαι, μαλακός εἰμι. Συνώνυμα εἶναι τὰ ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης μαλθακίζομαι καὶ ἄορ. π. ὡς μέσ. ἐμαλθακίσθην· μαλακύνομαι, μόνον κατ' ἐνεστῶτα· μαλάσσω, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ ὁ ἄορ. ἐμάλαξα καὶ μαλκίω, μόνον ὁ ἐνεστ. μαλκίομεν καὶ μτχ. μαλκίων. Ρημ. μαλκενίς=παρθένος ἐν Κρήτῃ καὶ μαλκόν=μαλακόν, μάλθη=κηρός.

μανθάνω, παρατ. ἐμάνθανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργητικὸς μαθήσομαι, ἄορ. β' ἐμχθον, πρκ. μεμχθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκῶς ἦν. Παθητ. μανθάνομαι μόνον.

Ρημ. μαθητός, μαθητέον, προσμαθητέον, μάθημα, μέθησις, μαθητής, ἀμαθής, πολυμαθής.

ΣΗΜ. Θέμ. μαθ-, μα-ν-θ-αν-. (Ἐνεστῶς καὶ παρατ. δηλ. λαμβάνει πρόσφωμα αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτήρος) καὶ μαθε-. Ἐντὶ τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ περιφραστικῶς τὴν μάθησιν ποιῶμαι. Τὸ μανθάνω εἶναι καὶ παθητικὸν τοῦ διδάσκω, ἀπαντᾷ δὲ πλειστάκις καὶ σύνθετον. Τὸ ἐκμανθάνω=ἐντελῶς μανθάνω τι, τὸ δὲ ἀπομανθάνω=λησμονῶ.

μαντεύομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, προφητεύω) ἐκ τοῦ μάντις. Ἄποθ. μέσον, πρτ. ἐμμαντεύοιμην, μέλ. μαντεύσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμμαντεύσάμην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. μεμαντευμένος.

Ρημ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, μαντευτός, μαντευτέον.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. μαντεύω εἶναι μεταγενέστερον. Λέγεται καὶ μαντικῇ χρῶμαι καὶ μαντεῖαις χρῶμαι.

μαραίνω, (κάνω τι νὰ μαραυνθῇ) θέμ. μαραιν-, μαραιν-ῶ=μαραίνω, ἄορ. ἐμάρανα. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραινόμην.

Ρημ. μαρασμός, μάραισις, μαραντικός.

μαρτυρέω-ῶ (βεβαιῶ) ἐκ τοῦ μάρτυς, πρτ. ἐμαρτύρουν, μέλ. μαρτυρήσω, ἄορ. ἐμαρτύρησα, πρκ. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. διεμαρτυρήκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι, πρτ. κχτεμαρτυρούμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι, μέλ. παθ. μαρτυρηθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμαρτυρήθην, ἄορ. μέσ. ἐν τῇ μτχ. ἐκμαρτυρησάμενος, πρκ. παθ. μεμαρτύρημαι.

Ρημ. μαρτυρία, μαρτύριον.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον ἀναλελυμένον διεμεμαρτυρήκει ἑαυτόν. Ἐντὶ τοῦ διαμαρτυρῶ λέγεται καὶ διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι. Λέγεται καὶ μαρτυρίαν παρέχομαι καὶ μαρτυρίῳ χρῶμαι = πιστοῦμαι τι, τὸ δὲ μαρτυρας παρέχομαι, ἐπάγομαι = παρουσιάζω μάρτυρας ὑπὲρ ἑμαυτοῦ.

μαρτύρομαι (ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) ἐκ τοῦ μάρτυς, ἀποθ., πρτ. ἐμαρτυρόμην, ἄορ. μέσ. ἐμαρτυράμην.

ΣΗΜ. Ἐπαντῆ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, διά. Λέγεται δὲ καὶ μάρτυρα ποιοῦμαι τινα καὶ εἰς ἐπιμαρτυρίαν καθίσταμαι κτλ.

μαστιγῶ-ῶ (κτυπῶ μετὴν μάστιγος), πρτ. ἐμαστίγουν, μέλ. μαστιγῶσω, ἄορ. ἐμαστίγωσα. Παθ. μαστιγοῦμαι, μέλ. μέσ. ὡς παθ. μαστιγῶσθαι, ἄορ. παθ. ἐμαστιγῶθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. διαμεμαστιγῶμένος.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ μάστιξ (ἐξ οὗ καὶ τὸ μαστίζω ποιητ. καὶ μεταγεν.) Λέγεται καὶ τύπτω τινα τῇ μάστιγι.

μάττω (ζυμώνω, σπογγίζω) θέμ. μαγ- μαγ-ῶ = μάττω) καὶ συνήθως ἀπὸ (ἐκ) μάττω, ἄορ. ἐμαῶσα, ἄορ. παθ. ἐξιμάχην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. μεμαγμένος.

Ρημ. μαῶσα, ἐμαγειῶν, χειρόμακτρον, μάκτρον, μάγμα.

μάχομαι (πολεμῶ, φιλονικῶ) ἐκ θέμ. μαχ-, μαχε-, πρτ. ἐμαχόμην, μέλ. μέσ. συνηρ. μαχοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐμαχεσάμην, πρκ. μέσ. μεμάχημαι.

Ρημ. μάχιμος, περιμάχητος, ἀμάχητος, μαχητέον, μαχητικός, ἀγγέμαχος.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ μάχομαι λέγεται καὶ μάχην ποιοῦμαι. Τὸ δὲ μάχην ποιῶ = γίνομαι αἷτιος ἢ ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ μάχη. Παθ. εἶναι τὸ μάχην γίνεσθαι ἢ εἶναι. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ μάχομαι καὶ πολεμῶ ἰδὲ πολεμῶ.

μεθύσκω (μεθύω τινά), ἐκ τοῦ μέθυ = (οἶνος), ἄορ. κατεμέθυσα. Μέσ. μεθύσκομαι = μεθύω ἐγὼ καὶ μεθύω, πρτ. ἐμεθυσόμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην.

μείγνυμι (σμίγω) καὶ συμμειγνύω καὶ μίεγω, πρτ. ἐμείγνυν (συν-, προσ-) καὶ ἔμισγον, μέλ. — μείζω (συν-, κατα-), ἄορ. ἐμείξα. Μέσ. καὶ Παθ. μείγνυμαι καὶ ἐπιμίεγομαι, πρτ. μέσ. κατεμειγνύμην, μέλ. παθ. ἀναμειχθήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμείχθην, ἄορ. β'. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐμίγην, πρκ. παθ. μέμειγμα.

Ρημ. μεικτός, ἀμεικτός, σύμμεικτος, μεικτέον, μείζεις, μίγας, σύμμειζεις.

ΣΗΜ. Θέμ. μιγ-, μισχ- και μειγ- ὄθεν και μείγνυμι, μείζεις κτλ. Τὸ ῥῆμα ἅπαντᾶ και σύνθετον. Λέγεται και ἐπιμειξία χρώμαι πρὸς τινα και παθ. ἐπιμειξία ἐστὶ παρά τινα.

μείρομαι. Ἄπαντᾶ μόνον ὁ πρκ. εἵμαρται (=εἶναι πεπρωμένον), (εὐκτ. εἵμαρμένον εἶη, μτχ. εἵμαρμένος, η, ον), ὑπερ. εἵμαρτο.

ΣΗΜ. Θεμ. (σμερ-) μερ- μέρ-**μ**-ομαι μέρρομαι=μείρομαι και σμαρ- (σέσμαρται=ἔσμαρται ἔμμαρται=εἵμαρται).

μέλει (εἶναι φροντίς), ἀπρόσωπον, θεμ. μελ-, και μελε-, (ὑποτακ. μέλη, εὐκτ. μέλοι, προστ. μελέτω, ἀπαρ. μέλειν, μετοχ. μέλον), παρατ. ἔμελε, μελ. μελήσει. (εὐκτ. μελήσοι, ἀπαρ. μελήσειν), ἀόρ. ἐμέλησε, ὑποτ. μελήση, ἀπκρέμφ. μελήσαι, πρκ. μεμέληκε, (ἀπαρ. μεμεληκέναι, μτχ. μεμεληκός), ὑπερσ. ἐμεμελήκει.

Ρημ. μελητέον, μελέτη, ἀμελετησία.

ΣΗΜ. Ἄπαντᾶ και σύνθετον μεταμέλει=μετανοῶ, ἄνευ παρακειμένου και ὑπερσυντελικού, ἰδὲ και μεταμέλομαι και ἐπιμέλομαι.

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω), πρτ. ἐμελλον και ἤμελλον, μέλ. μελλήσω, ἀόρ. ἐμέλλησα. Παθ. μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο και ἀπαρ. διαμέλλεσθαι).

Ρημ. μελλητέον, μέλλησις, μελλητής.

ΣΗΜ. Θεμ. μελ-, (μέλ-**μ**-ω=μέλλω) και μελλε-.

μέμφομαι (κατηγορῶ), θ. μεμφ-, ἀποθετ. μετὰ ἐνεργητικῆς διαθέσεως, πρτ. ἐμεμφόμην, μέλ. μέσ. μέμψομαι, ἀόρ. μέσ. ἐμεμφάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐμέμφθην.

Ρημ. μεμπτός, ἄμεμπτος, μεμπτέον, μέμψις, μομφή, μεμψίμοιρος.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς μέμφομαι ἑμαυτόν. Λέγεται και κατάμεμψιν ἔχω τινί, και παθ. κατάμεμψίς τινός ἐστὶ και τυγχάνω μέμψεως ὑπό τινος. Τὸ μὲν μέμφομαι τινι=ἐπιτιμῶ τινι (μαλώνω), τὸ δὲ μέμφομαι τινα=κατηγορῶ τινα.

μένω (περιμένω, ἴσταμαι ἀκίνητος), θ. μεν- και μενε-, πρτ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἀόρ. ἔμεινα, πρκ. μεμένηκα.

Ρημ. μένετός, μενετέος, ὑπομενετέος, μονή, διαμονή, ἐπιμονή.

μεσείω (φθάνω εἰς τὸ μέσον, κατορθῶ τὸ μέσον) και πρτ. ἐμέσειον.

ΣΗΜ. Ἐκ θέμ. μέθ- (μεθ-**μ**-ος - μέσος=μέσος). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. και μεσόω-ῶ=εἶμαι εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ χρονολογίας, μόνον κατ'ἐνεστῶτα.

μεταμέλωμαι (μετανοῶ), θεμ. μελ- καὶ μελε-, ἀποθετ., πρτ. μετεμελόμην, μέλ. ἐν τῇ μτχ. τὸ μεταμελητόμενον = ἡ γενησομένη μεταμέλεια.

Ρημ. ἀμεταμέλητος.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ μεταμελείας λαμβάνω καὶ μετάμελός ἐστι καὶ μεταβ. ἐμπίπλημι τινα μεταμελείας.

μεταχειρίζω (μετχειρίζομαι), ἄορ. μετεχειρίζω. Συνηθέστερον εἶνε τὸ μέσον μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειρίζομην, μέλ. μέσ. μεταχειριούμαι, ἄορ. μέσ. μετεχειρισάμην, ἄορ. παθ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. μεταχειρισθῆναι, πρκ. μέσ. μετακχειρίσμαι.

Ρημ. δυσμεταχειρίστος, ἀμεταχειρίστος.

μετεωρίζω (ὕψωνω, πλέω εἰς τὸ πέλαγος) ἐκ τοῦ μετέωρος, πρτ. ἐμπετώριζον καὶ ἄορ. ἐμπετώρισα. Μέσ. καὶ Παθ. κατὰ μτχ. μετεωριζόμενος καὶ παθ. ἄορ. ὡς μέσ. μετεωρισθεῖς. Ἀντὶ τούτου λέγεται κατ' ἀνάλυσιν μετεωρίζω ἑμαυτόν.

μετρέω-ῶ (λογαριάζω, εὐρίσκω τὸ μέτρον τινός) καὶ ἄορ. ἐμέτρῃσα καὶ σύνθ. (δι-, κατ-). Μέσ. καὶ Παθ. μετρούμαι, πρτ. διεμετρούμην, ἄορ. μέσ. ἀπεμετροσάμην (ἐξ-, ξυν-, δι-), ἄορ. παθ. ἐμετρήθην, παθ. πρκ. διαμεμετρημένη (ἡμέρα).

Ρημ. μετρητός, ἰσομετρητός, δυσμετρητός, μετρητέον.

ΣΗΜ. Τὸ μετρεῖν λέγεται ἐπὶ συνεχούς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμεῖν ἐπὶ διακεκριμένου.

μηχανάομαι-ῶμαι (μηχανεύομαι, ἐρευνάσκω τι), ἐκ τοῦ μηχανή, ἀποθ. ἐνεργητ., πρτ. ἐμηχανώμην, μέλ. μέσ. μηχανήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμηχανήσομαι, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχανήσομαι, ὑπερσ. παθητ. ἐμεμηχανήθη καὶ εὐκτ. ἐνεργ. μεμηχανημένος εἶην.

Ρημ. μηχανήμα, μηχανητέον, μηχανητικός.

μιαίνω (μολύνω), θεμ. μιαν-, μίαν-ιω=μιαίνω, πρτ. ἐμιάκωνον, μέλ. μιανῶ. Παθ. μιαίνομαι, μέλ. παθ. μιανθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμιάνθην, πρκ. παθ. μεμιάσομαι.

Ρημ. ἀμιάντος, μίασμα, μίαρός.

μίγνυμι ζῆτει μίγνυμι.

μιμέομαι-οῦμαι, ἀποθ. ἐνεργ. ἐκ τοῦ μῖμος, πρκατ. ἐμιμούμην, μέλ. μέσ. μιμήσομαι, μέλ. παθ. μιμηθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμιμησάμην, ἄορ. παθ. ἐμιμήθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμίμημαι.

Ρημ. μιμητός, μιμητέος, εὐμίμητος, μίμησις, μίμημα, μιμητής, μιμητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα συντάσσεται αἰτιατικῇ. Λέγεται καὶ μιμητῆς εἰμί τινος καὶ μιμητῆς γίγνομαι τινος, καὶ παθ. μίμησις γίγνεται.

μιμνήσκω (ἐνθυμίζω) πάντοτε σύνθετον, (ἀνα-, ὑπο-), πρτ. ἐμίμνησκον, μέλ. ἀναμνήσω, ἀόρ. ἔμνησα. Μέσ. μιμνήσκομαι, πρτ. ἀνεμιμνησκόμεν, μέσ. μέλ. ἀναμνήσομαι, μέλ. παθ. ὡς μέσος μνησθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐμνήσθην, πρκ. μέσ. μέμνημαι, (ὑπότ. μεμνώμην, μεμνήται, μεμνώμεθα, εὐκτ. μεμνήο, μεμνήτο, μεμνήσθε, καὶ μεμνημένος εἶην), ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μέλ. τετελεσμ. μεμνήσομαι.

Ρημ. ἀναμνηστός, ἀείμνηστος, ἐπιμνηστέον, μνήμη, ἀνάμνησις, ὑπόμνησις, μνήμων, μνήμη, μνημονικός, ἀμνήμων.

ΣΗΜ. Θεμ. μνη-. Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. λαμβάνει πρόσφυμα ἰσκ καὶ ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν (μι-μνη-ίσκω=) μιμνήσκω. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ ὑπό- συνηθέστατα καὶ μετ' ἄλλων. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμένον ὑπομιμνήσκω ἐμαυτόν. Ἄντι δὲ τοῦ ἐνεργ. λέγεται καὶ ὑπόμνησιν ποιοῦμαι τινὶ καὶ μνειάν ποιοῦμαι τινί· ἀντί δὲ τοῦ μέσου λέγεται καὶ μνειάν ἔχω τινός καὶ μνειάν ποιοῦμαι τινος. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ μνημονεῦμαι ὑπὸ τινος καὶ μνειίας τυγχάνω ὑπὸ τινος καὶ μνειίας ἀξιοῦμαι ὑπὸ τινος.

μισέω-ῶ, πρτ. ἐμίσειον, μέλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, πρκ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐμισήθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. μεμισημένος.

Ρημ. μισητός, εὐμισήτος, μισητός.

μισθοδοτέω-ῶ (δίδω μισθόν), πρτ. ἐμισθοδοτοῦν, μέλ. μισθοδοτήσω, ἀόρ. ἐμισθοδότησα. Λέγεται καὶ μισθὸν δίδωμι καὶ μισθὸν τελῶ καὶ μισθοφορὰν παρέχω τινί.

μισθοφορέω-ῶ (λαμβάνω μισθόν, εἶμαι μισθοφόρος), πρτ. ἐμισθοφόρουν, μέλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἐμισθοφόρησα. Παθ. μόνον μισθοφοροῖτο. Ρημ. μισθοφορήτέον.

ΣΗΜ. Ἄντι τοῦ μισθοφορῶ λέγεται κατὰ περίφρασιν μισθὸν φέρω, μισθὸν λαμβάνω, μισθὸν ἀρνυμαι καὶ μισθαρνῶ, τοῦ ὁποῦ ἀπαντῶσιν οἱ πρτ. ἐμισθάρνουν, ἀόρ. ἐμισθάρνησα καὶ πρκ. μεμισθάρνηκα.

μισθόω-ῶ (δίδω τι μὲ μισθόν, μισθώνω), ἐκ τοῦ μισθός, πρτ. ἐμίσθουν, μέλ. μισθώσω, ἀόρ. ἐμίσθωσα, πρκ. μεμίσθωκα, ὑπερσ. μεμισθωκῶς ἦν. Μέσ. καὶ Παθ. μισθοῦμαι, πρτ. μέσ. ἐμισθούμην,

μέλ. μέσ. μισθώσομαι, ἄορ. μέσ. ἐμισθωσάμην, ἄορ. παθ. ἐμισθώθην, πρτ. μέσ. καὶ παθ. μεμισθώμην, ὑπερτ. μέσ. ἐμεμισθώμην.

Ρημ. μίσθωσις, μίσθωμα, μισθώσιμος, μισθωτής, μισθωτός, μισθωτικός.

ΣΗΜ. Τὸ μέσ. μισθοῦμαι τι=λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικιάζω τι, τὸ δὲ παθ. μισθοῦμαι=λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς μισθῷ ἑμαυτόν.

μνηστεύω (ἐπὶ ἄνδρὸς, ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύσω, ἄορ. ἐμνήστευσα. Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικὸς, ἀρραβωνίζομαι).

μονόομαι-οὔμαι (εἶμαι μόνος) ἐκ τοῦ μόνος, μέλ. παθ. ἀπομονωθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐμονώθην, πρκ. ἐν τῇ ἀπκρεμφ. μεμονωσθαι, καὶ μτχ. μεμονωμένος. Ρημ. μόνωσις.

μοχθέω-ῶ (κοπιᾶζω) ἐκ τοῦ μόχθος, μέλ. μοχθήσω, ἄορ. ἐμόχθησα.

μυέω-ῶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ τινα) θ. μυε-, μέλ. μυήσω, ἄορ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐμυήθην, μέσ. πρκ. καὶ παθ. μεμύημαι.

Ρημ. ἀμύητος.

μυζέω-ῶ (βυζάνω) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ΣΗΜ. Παρὰ Ξενοφῶντι εὐρίσκειται τὸ ἀπαρέμφ. ἀμύζειν, ὅπερ διορθοῦται εἰς μυζειν. Τὸ ἐκμυζᾶω εἶνε μτν.

μυδάττομαι (σιγχλίνουμαι), ἀποθετικὸν ἐνεργητικόν. Μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Ρημ. μυσαχθής, μυσαχνός.

ΣΗΜ. Θεμ. μυδαγ- (μυτάγ-Ιομαι=μυσάττομαι). Οἱ χρόνοι ἐμυσαττόμην καὶ μυσαχθήσομαι (μέσ.) εἶνε μεταγν., ὃ δὲ ἐμυτάχθην ποιητ. καὶ μεταγν.

μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς ἢ τὸ στόμα) καὶ καταμύω, ἄορ. ἔμυσκα καὶ ξυνέμυσκα, πρκ. συμμέμυσκα.

ΣΗΜ. Θεμ. μυ- (ἐξ οὗ καὶ μύωψ, μύσσης, μυστήριον, μυέω-ῶ κτλ.). Ἐκ τοῦ καταμύω ἐγένετο τὸ μεταγενέστερον καμμύω.

μωραίνω (εἶμαι μωρός), μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ μωρός. Θεμ. μωραν- (μωραν-Ιω=μωραίνω). Ὁ μέλ. μωρανῶ καὶ ὁ ἄορ. ἐμώρανα εἶναι ποιητικ. Τὸ μέσ. μωραίνομαι, ἐμωράνθην, μεμωραμένος καὶ μεμωρημένος εἶναι μεταγενέστερα. Ἀντὶ τούτου λέγεται μωρός εἶμι, ἐπὶ δὲ πραγμάτων μωρία τί ἐστί.

N

ναρκάω-ῶ (αίμωδιάζω ἐγώ) ἐκ τοῦ νάρκη, ἄορ. ἐνάρκησκα.

ναρκόω-ῶ (ναρκώνω τινά) μόνον ὁ πρκαθ. ἀπονενάρκωμαι.

ναυαγέω-ῶ (πάσχω ναυάγιον) ἐκ τοῦ ναυαγός, ἄορ. ἐναυάγησα.

ναυαρχέω-ῶ (εἶμαι ναύαρχος) ἐκ τοῦ ναύαρχος, πρτ. ἐναυαρχέω.

ναυκληρέω-ῶ (εἶμαι ναύκληρος, ἰδιοκτῆτης, κυβερνήτης πλοίου) ἐκ τοῦ ναύκληρος, καὶ ὁ πρτ. ἐναυκληρέω.

ναυκρατέω-ῶ (εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν πλοίων). Μόνον. ὁ μέλ. ναυκρατήσω καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. ναυκρατέομαι-οὔμαι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ναυκράτωρ εἰμί, θαλασσοκρατῶ, θαλασσοκράτωρ εἰμί, ἄρχω τῆς θαλάσσης καὶ παθ. ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

ναυμαχέω-ῶ (κάμνω ναυμαχίαν), πρτ. ἐναυμάχουν, μέλ. ναυμαχήσω, ἄορ. ἐναυμάχησα, πρκ. ναυμαχήθηκα, παθ. ἄορ. κατενεχυμαχήθη.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ναυμάχος (μεταγν.) Λέγεται καὶ ναυμαχίαν ποιοῦμαι. Τὸ ναυμαχίαν ποιῶ=εἶμαι αἴτιος ναυμαχίας* παθ. δὲ ναυμαχία γίνεται.

ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω πλοῖα) μόνον ὁ ἐνεστ. Μέσ. ναυπηγοῦμαι, πρτ. ἐναυπηγοῦμην, μέλ. μέσ. ναυπηγήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐναυπηγησάμην, ἄορ. παθ. ἐναυπηγήθη, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. ἀντινεναυπηγημένος.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὅπερ ἐκ τοῦ ναῦν-πήγνυμι). Τὸ ναυπηγοῦμαι εἶνε μέσον διάμεσον=διὰ τοῦ ναυπηγοῦ κατασκευάζω πλοῖον.

νεανιεύομαι (φέρομαι νεανικῶς, κομπάζω), ἀποθ. Ἄπαντα κατ' ἐνεστ., μέσ. μέλ. νεανιεύομαι, ἄορ. μέσ. ἐνεανιεύσάμην καὶ π. πρκ. ἐν τῇ μτχ. νεανιευμένα.

νεανισκεύομαι (εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

νέμω (μοιράζω, βόσκω). θ. νεμ- καὶ νεμε-, πρτ. ἐνεμόν, μέλ. νεμῶ, ἄορ. ἐνείμα, πρκ. διανεμέμην. Μέσ. καὶ Παθ. νέμομαι, πρτ. μέσ. ἐνεμόμην, μέλ. μέσ. νεμοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐνειμάμην, ἄορ. παθ. ἐνεμήθη, πρκ. μέσ. καὶ παθ. νειέμμαι, ὑπερσ. παθ. διενεμεμήμην.

Ρημ. ἀνέμητος, διανεμητέος, ἐπιεμητέον, νέμησις, μομή, διανομή, νόμος, σύννομος, συννομή, ἐπινομία, νέμεσις, Νέμεα.

νεύω (γνεύω, κάμνω νεῦμα), πρτ. ἀνένευον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι (ἀνα-κατα-), ἀόρ. ἔνευσα, πρκ. νένευκα (προ- δια-).

Ρημ. νεῦμα.

ΣΗΜ. Θέμ. νευ-. Τὸ υ ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ δὲν ἀποβάλλεται μεταξὺ δύο φωνηέντων, τούναντίον δὲ εἰς τὰ πλέω, ῥέω, πνέω κτλ.

νέω (σφρεύω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἔησα καὶ ὁ πρκ. νένημαι.

νέω (πλέω), (νεῖς, νεῖ κτλ.), θέμ. νεΓ-, πρτ. εἰσένευον, μέλ. μέσ. νεύσομαι, ἀόρ.—ἐνευσα, (ἐξ-, προσ-, δι-). πρκ. διανένευκα.

Ρημ. νευστέον.

νήφω (εἶμαι ἐκτὸς μέθης), μόνον κατ'ἐνεστῶτα.

νίζω (νίπτω), συνήθως σύνθ. ἀπονίζω, ἀόρ. ἐνίψα, εὐκτ. ἐκνίψαι. Μέσ. μέλ. ἐκνίψομαι, ἀόρ. ἀπενίψαμην.

Ρημ. δυσέκνιπτος.

ΣΗΜ. Θέμ. νιθ- (νιθ-ιω=νίζω). Τὸ νίπτω εἶνε μεταγενέστερον, ἀρ-χαιότερον δὲ εἶνε τὸ νίζω.

νικάω-ῶ, ἐκ τοῦ νίκη, πρτ. ἐνίκων, μέλ. νικήσω, ἀόρ. ἐνίκησα, πρκ. νενίκηκα, (καὶ συν-, προ-), ὑπερσ. ἐνενικήκειν, μέλ. τετελεσμ. νενικηκώς ἔσομαι. Παθ. νικῶμαι, ἀόρ. παθῆτ. ἐνικήθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. νενικημένος.

Ρημ. ἀνίκητος, νικητικός.

ΣΗΜ. Ὡς παθ. τοῦ νικῶ συνηθέστερον εἶναι τὸ ἠττώμαι.

νίφω (χιονίζω). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ ὑπερσ. νίφη, πρτ. ὑπένιφε. Παθ. νίφομαι.

ΣΗΜ. Θέμ. νιφ- μετὰ τὸ ι μακρὸν. Τὰ ἐξ αὐτοῦ ὅμως ῥηματικὰ παράγωγα ἔχουσι τὸ ι βραχύ, [νιφάς, νιφετός (ποιητ. καὶ μεταγ.), νιφάβλητος, νιφάβλης ἀγάνιφος (ποιητ.).

νοέω-ῶ (ἐννοῶ, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), ἐκ θ. νοε-, πρτ. ἐνόουν, μέλ. νοήσω, ἀόρ. ἐνόησα, πρκ. νενόηκα. Παθ. καὶ Μέσ. νοοῦμαι, πρτ. μέσ. ἐνοοῦμην, μέλ. μέσ. προνοήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνόηθην καὶ ὡς μέσος προνοήθην, ὡς ἐνεργητικὸς δὲ ἀπενόηθην, ἀόρ. μέσ. προνοησάμην, πρκ. παθ. νενόημαι, ὡς ἐνεργητικὸς δὲ ἀπενόημαι καὶ ἀπενενοημένος εἶμι.

Ρημ. νοητός, ἀνόητος, ἀπρονόητος, προνοητέον, νόησις, νόημα, κατανόησις, κατανόημα.

ΣΗΜ. Ἀπαντᾷ πολλάκις καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσον πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προ-, συν- κτλ. Λέγεται καὶ πρόνοιαν ἔχω τινός καὶ πρόνοιαν ποιοῦμαι = προνοῶ, εἰς σύννοιαν ἀφικνοῦμαι, εἰς ἐπίνοιαν τινος ἔρχομαι.

νομίζω (πιστεύω, συνηθίζω), πρτ. ἐνόμιζον, μέλ. νομιῶ, ἄορ. ἐνόμισα, πρκ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, πρτ. ἐνομιζόμεν, μέλ. παθ. νομισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐνομισθην, πρκ. παθ. νενόμισμαι.

Ρημ. νομιστέον, νόμισις, νόμισμα.

νοσέω-ῶ (ἀσθενῶ), πρτ. ἐνόσουν, μέλ. νοσήσω, ἄορ. ἐνόσησα, πρκ. νενόσηκα.

Ρημ. νόσημα, νοσηρός.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ νόσος. Ὡς ἐνεργ. μεταβ. εἶναι τὸ νόσον ποιῶ, ἀμεταβ. δὲ εἶναι τὸ εἰς νόσον πίπτω. Συνώνυμον εἶναι τὸ ἀσθενῶ καὶ ἀρρωστῶ.

νοστέω-ῶ (ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα) ἐκ τοῦ νόστος. Παρ' ἄλλ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστ. περινοστώ καὶ ἄορ. ἐνόστησα καὶ ἐπενόστησα.

νοσφίζομαι (ἰδιοποιοῦμαι τι). Μόνον ὁ ἄορ. ἐνοσφισάμην.

νουθετέω-ῶ (συμβουλεύω), πρτ. ἐνουθέτουν, μέλ. νουθετήσω, ἄορ. ἐνουθέτησα. Παθ. νουθετοῦμαι, ἄορ. ἐναυθετήθην.

Ρημ. ἐνουθέτητος, νουθέτημα, νουθέτησις, νουθετητικός.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ νοῦς καὶ τίθημι. Τὸ παθ. λέγεται καὶ νουθέτησις γίγνεται.

νυκτερεύω (πράττω τι τὴν νύκτα), πρτ. ἐνυκτέρευον, μέλ. νυκτερεύσω, ἄορ. ἐνυκτέρευσα.

Ρημ. νυκτερεῖς, νυκτερευτής.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ νύξ. Τὸ διανυκτερεύω = διέροχομαι τὴν νύκτα.

νυκτοπορέω-ῶ (πορεύομαι ἐν νυκτί) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

νυκτοφυλακέω-ῶ (φυλάττω τὴν νύκτα) καὶ μέλ. νυκτοφυλακῆσω.

ξεναγέω-ῶ (εἶμαι ξενηγός, στρατολογῶ ξένους) ἐκ τοῦ ξενηγός, πρτ. ἐξενάγον. Παθ. ξεναγέομαι-οῦμαι καὶ πρκ. παθ. ἐξενάγημαι.

Ξενίζω (φιλοξενῶ, ὁμιλῶ ὡς ξένος), ἐκ τοῦ ξένος, πρτ. ἐξένιζον, ἄορ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι καὶ ἄορ. παθ. ἐξενίσθην.

Ρημ. ξένισις, ξενισμός.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ξενίζω λέγεται καὶ ξενίσεις ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ξενίζομαι ὑπό τινος λέγεται καὶ ξενίας τυγχάνω ὑπό τινος.

Ξενολογέω-ῶ (συλλέγω ξένους, μισθοφόρους). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐξενολόγησα.

Ξενόομαι-οῦμαι (συνάπτω μέ τινα φιλίαν, ὡς παθ. δὲ=φιλοξενοῦμαι ὑπό τινος), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσος ἐξενώθην, πρκ. μέσ. ἐξένωμαι.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ξενόομαι εἶναι ἀποθ., ὅτε μὲν μετ' ἐνεργ. σημασίας =συνάπτω μέ τινα φιλίαν, ὅτε δὲ παθ. =φιλοξενοῦμαι ὑπό τινος. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐπί. Τὸ ἐνεργ. ἀποξενῶ εἶναι μεταγενέστερον.

Ξέω (ζύνω, σκαλίζω), ἄορ. ἔξεσα (ἀν- ἀπ-), πρκ. παθ. ἔξεσμαι (συν-, ἀπ-).

Ρημ. ξιστός, ξόανον.

ΣΗΜ. Θέμ. ξε(σ)- (τὸ σ μεταξύ δύο φωνηέντων ἐκπίπτει, ἐν δὲ τῷ ἄορίστῳ γίνεσθαι ἀπλοποίησις τῶν σσ.) Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον (ἀπο-, κατα-, ἐνα-).

Ξηραίνω, ἐκ τοῦ ξηρός, ἄορ. ἐξήρανα. Παθ. ξηραίνομαι, καὶ ἄορ. παθ. ἐξηράνθην.

ΣΗΜ. Θέμ. ξηραν-(ξηραν- λ ω=ξηραίνω). Ὁ ἄορίστος ἐκτείνει τὸ α εἰς α μακρὸν, διότι πρὸ τοῦ α ἔχει ρ. Ὁ πρκ. ἐξήραμαι καὶ ἐξήρασμαι ἀνάττικος ὁ μέλ. ξηραίνω ποιητ., ὁ μέσ. ξηρανοῦμαι καὶ παθ. ξηρανήσομαι ἀνάττικοι. Τὸ μέσ. ξηραίνομαι εἶναι συνώνυμον τῷ αὔαινομαι.

Ξυλίζομαι (συλλέγω ξύλα). Μόνον ὁ ἐνεστώς πρκά Ξενοφῶντι.

Ξύω (ζύνω) θ. ξυ-. Ὁ ἐνεστώς ποιητ. καὶ μεταγενέστερος, ἄορ. κνέξυσκα. Μέσ. ἄορ. ἐν τῇ ἀπκρεμφ. ξύσασθαι, παθ. ἄορ. μτχ. ἐπιξυσθεῖς.

Ρημ. ξυστός, ξυήλη (ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ξύλων).

ΣΗΜ. Τὸ ξύω κυριολεκτεῖται ἐπὶ σαρκός, τὸ δὲ ξέω ἐπὶ ξύλων καὶ λίθων.

Ὀγκόω-ῶ (κάνω ὄγκον, φουσκώνω) ἐκ τοῦ ὄγκος. Παρ' ἄττ. ἄπαντᾷ ἢ μτχ. τοῦ μέσου πρκ. ὠγκωμένος (ἐπὶ τῷ γένει).

ὀδεύω (περιπατῶ), μόνον ὁ ἀορ. ὠδευσα. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται ἐν ὀδῶ εἶμι, ἔρχομαι ὀδόν, ὀδῶ βυιδίζω.

ὀδοιπορέω-ῶ (περιπατῶ) ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος. Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὀδοποιέω-ῶ (κάμνω δρόμον), ἐκ τοῦ ὀδοποιός, πρτ. ὠδοποιοῦν καὶ ἀορ. ὠδοποίησα. Μέσ. ὀδοποιοῦμαι, πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. ὠδοποιημένος, (ὠδοπεποιημένος), ὑπερσ. παθ. ὠδοποιημένος ἦν.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ὀδὸν ποιοῦμαι.

ὀδυνάομαι-ῶμαι (θλίβομαι), ἐκ τοῦ ὀδύνη, ἀποθ. μέσ., πρτ. ὠδυνώμην.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ὀδύνη λαμβάνει με καὶ ὀδύνη συνέχει με. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ ὀδύνας παρέχω τινί. Τὸ ὀδυνάω-ῶ εἶναι ποιητ.

ὀδύρομαι (θρηνῶ), θέμ. ὀδυρ- (ὀδύρ-ιομαι-ὀδύρομαι=ὀδύρομαι, Μέσ. ἀποθ., πρτ. ὠδυρόμην καὶ ἰδιωδύρομην, μέλ. ὀδυροῦμαι, ἀορ. μέσ. ὠδυράμην (ἀν-, ἀπ-).

Ρημ. ὀδυρμός.

ὄζω (μυρίζω) μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Ρημ. ὄσμή, εὐώδης, δυσώδης.

ΣΗΜ. Θέμ. ὄδ- (ὄδ-ιω). Λέγεται καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας. Ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι χρόνοι εἶναι οἱ ἐξῆς· παρτ. ὄζων, μέλ. ὄζήσω (καὶ ὄζέσω), ἀορ. ὄζησα (καὶ ὄζεσα), παρκ. β' ὄωδα, ὑπερσ. ὠδῶδειν.

οἶγω ζήτηι ἀνοίγω.

οἶδα (ἤξεύρω) οἶσθα, οἶδε, ἴπτον, ἴστον, ἴμεν, ἴστε, ἴσασι, ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς εἰδῆ κτλ. εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη κτλ., προστ. ἴσθι, ἴστω, ἀπαρ. εἰδέναι, μετχ. εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός. ὑπερσ. ἤδει καὶ ἤδειν, (ἤδεισθα καὶ ἤδεις, ἤδη καὶ ἤδειν, ἤστον, ἤστην, ἤσμεν ἤστε, ἤσαν (καὶ ἤδειμεν, ἤδειτε, ἤδισαν) μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. εἰσομαι (καὶ σπαν. εἰδήσω).

Ρημ. ἰστέον, ἱστορία.

ΣΗΜ. Θέμ. (φιδ-) ιδ-, (φε-φιδ=) ειδ- καὶ τροπή τοῦ ει εἰς οι) οἶδ-. Τὸ οἶδα εἶναι πρκ. β' με σημ. ἐνεστώτος· τὸ οἶσθα ἐγείνεν ἐκ τοῦ οἶδ-θα, τὸ ἴσασιν (ἀντι ἴδασιν) κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων προσώπων. Τὸ οἶδα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον· τὸ σύνοιδα=γνωρίζω τι ἐξ ἐμῆς ἀπιτήψεως, τὸ δὲ οἶδα=γνωρίζω ἐκ πληροφοριῶν. Τὸ μέσον ἀναλελυμένον οἶδα ἐμαυτόν.

οἶδέω-ῶ (πρήσκομαι, φουσκώνω), ἐκ τοῦ οἶδος, πρτ. ἀνώδου ἀορ. ὠδησα. Ρημ. οἶδησις.

οἰκέω-ῶ (κατοικῶ), πρτ. ὠκουν, μέλ. οἰκήσω, ἀορ. ὠκησα,

πρκ. κατώκηκα, ὑπερσ. κατωκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρτ. ὤκου-
μην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. οἰκήσομαι, ἄορ. παθ. ὤκήθην, πρκ. μέσ.
καὶ παθ. κατωκήμαι, ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. κατωκήμην.

Ρημ. οἰκίητος, οἰκημα, οἰκησις, οἰκητής, οἰκίτωρ.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ οἴκος (ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰκίζω=βάλλω ἄλλον νὰ κα-
τοικήσῃ). Ἄπαντ' αὐτὸ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Οἰκῶ καὶ κατοικῶ
=κατοικῶ ἐγώ, οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι. Τὸ οἰκῶ καὶ ἀμεταβάτως κεῖ-
ται ἐπὶ πόλεως=κυβερνῶμαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς οἰκητής εἰμι
καὶ οἰκίτωρ εἰμι καὶ οἰκησὶν ποιοῦμαι, μεταβατικῶς δὲ οἰκησὶν πα-
ρέχω καὶ νέμω, ὡς παθ. δὲ οἰκησὶς γίνεταί.

οἰκοδομέω-ῶ (κτιζῶ οἶκον, θεμελιόω) ἐκ τοῦ οἰκοδόμος, πρτ.
ὠκοδομουν, μέλ. οἰκοδομήσω, ἄορ. ὠκοδόμησα, πρκ. ὠκοδόμηκα.
Παθ. καὶ μέσ. οἰκοδομοῦμαι, πρτ. ὠκοδομούμην, μέλ. παθ. οἰ-
κοδομηθήσομαι, ἄορ. μέσ. ὠκοδομησάμην, ἄορ. παθ. ὠκοδομήθην,
πρκ. ὠκοδόμηκα, ὑπερσ. παθ. ὠκοδομήμην καὶ ὠκοδομημένος ἦν.

Ρημ. οἰκοδομητέον, οἰκοδόμημα, οἰκοδόμησις.

οἰκονομέω-ῶ (διευθύνω τὸν οἶκον), ἐκ τοῦ οἰκονόμος, ἄορ.
ὠκονόμησα, καὶ πρκ. ὠκονόμηκα.

οἰκουρέω-ῶ (διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Ἄντ'
αὐτοῦ λέγεται καὶ οἰκουρός εἰμι.

οἰκτίρω (ἐλεῶ, ἐλεεινολογῶ) καὶ κατοικτίρω, πρτ. ὠκτιρον,
ἄορ. ὠκτιρα. Παθ. οἰκτίρομαι.

Ρημ. ἀνοικτίστως.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ οἴκτος. Θέμ. οἰκτιρ- (οἰκτιρ-ῖω=οἰκτιρῶ
=οικτίρω). Γράφεται καὶ δι' εἰ οἰκτεῖρω, ἀλλὰ τὸ ὀρθότερον εἶναι διὰ ι,
ὡς φαίνεται ἐκ τῶν οἰκτιρμός, οἰκτιρῶν κτλ. Ὡς παθ. εἶναι καὶ τὸ οἴκτου
τυγχάνω ὑπὸ τινος. Συντάσσεται αἰτιατικῶς.

οἰμῶζω (θρηνῶ). Μόνον ὁ μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργητ. οἰμῶζομαι καὶ
ὁ ἄορ. ὠμωζα (ἀν- ἀπ-).

Ρημ. οἰμωγή.

οἰνογοέω-ῶ (κερνῶ κρασί) καὶ μέλ. οἰνογοήσω.

οἶομαι καὶ **οἶμαι** (νομίζω), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως,
(οἶει, οἶεται κτλ.), πρτ. ὠόμην καὶ ὠοίην (ῶου, ῶετο κτλ.), μέλ. μέσ.
οἶήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσος ὠήθην (συν- ἀντ-).

Ρηματ. οἶσις.

οἶχομαι (ἀναχωρῶ), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, παρατ. ὤχουμην (καὶ προ-), μέλ. μέσ. οἶχόσομαι.

Ρημ. οἶχητέον.

ΣΗΜ. Θεμ. οἶχ-, οἶχε-. Ὁ ἐνεστώς ἔχει σημασίαν παρακειμ., ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθ. παρ-, κατ-, δι-, ἐξ-. Ὁ πρτ. ἔχει σημασ. ἀορίστου. Ὁ πρκ. ὤχημαι εἶναι μεταγενέστερος. Τὸ οἶχομαι συντάσσεται μετοχῇ κατηγορηματικῇ, (ἰδὲ λαμβάνω), ὤχητο ἀπιῶν=ἐνεχώρησε ταχέως, ἐγιμεν ἄφαντος.

οἰωνίζομαι (ἐκ σ.μειῶν προμαντεύω), μέσον μετὰ διαθ. ἐνεργητ., πρτ. οἰωνιζόμην, ἀόρ. μέσ. οἰωνισκμην.

Ρημ. οἰωνιστήριον, οἰωνιστικός.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν), θεμ. ὀκελ-, ὀκελ-ῖω = ὀκέλλω, πρτ. ἐπώκελλον, ἀόρ. ὠκειλα καὶ (ἐξ-, ἐπ-).

ὀκλάζω (συγκάπτω τεύς πόδας, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἵππου).

Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. ὠκλαζον.

ὀκνέω-ῶ (φοβοῦμαι, διστάζω). ἐκ τοῦ ὄκνος, πρτ. ὠκνουν, μέλ. ὀκνήσω, ἀόρ. ὠκνησα.

Ρημ. ὀκνητέον, ὀκνηρός.

ΣΗΜ. Λέγεται κατὰ περίφρασιν μεστός εἰμι ὄκνου, ὄκνος ἔστι μοι ποιεῖν τι, μεταθ. δὲ ὄκνον παρέχω τινί, ὄκνον φέρω τινί, καὶ παθ. ὄκνος ἐγγίγνεται.

ὀλιγορέω-ῶ (παρκεμῶ), πρτ. ὠλιγώρουν, μέλ. ὀλιγορήσω, ἀόρ. ὠλιγώρησα καὶ (παρ- κατ-). Παθ. ὀλιγορούμαι, ἀόρ. παθ. ὠλιγορήθην, πρκ. παθ. ὠλιγόρημαι καὶ (παρ-).

Ρημ. ὀλιγορητέον.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ὀλίγωρος (ὅπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ ὥρα (= φροντίς). Ἀντὶ τοῦ ὀλιγορῶ λέγεται καὶ ὀλιγώρως ἔχω πρὸς τι, ὀλιγώρως διάκειμαι πρὸς τι, ἐν ὀλιγορίᾳ ποιοῦμαι τι κτλ.

ὀλισθάνω (γλιστρῶ) καὶ (ἀπ- καὶ δι-) μόνον κατ' ἐνεστώτα.

ΣΗΜ. Θεμ. ὀλισθ-, ὀλισθ-αν. Ὁ τύπος ὀλισθαίνω καὶ οἱ χρόνοι ὀλισθήσω, ὠλισθοί, ὠλισθήσα, ὠλισθήσα εἶναι μεταγενέστεροι.

ὀλλυμι (ἐξολοθρεύω, καταστρέφω), πάντοτε σύνθετον ἀπόλλυμι καὶ (δι-, ἐξ-, προσαπ-, ἀνταπ-) καὶ ἀπολλύω, πρτ. ἀπώλλυν καὶ ἀπώλλυον, μέλ. ἀπολῶ, ἀόρ. ἀπώλεσα, πρκ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν, πρκ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀπόλωλα, καὶ ὑπερσ. ἀπωλώλειν, μέλ. τετελεσμ. ἀπολωλεκώς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ.

ἀπωλλύμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, ἀόρ. β' μέσος καὶ παθ. ἀπωλόμην.

Ρημ. ἐξώλης, προώλης, πκνώλης, ἀπώλεια, ὄλεθρος.

ΣΗΜ. Θέμ. ὄλ-, (ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. λαμβάνει προσφ. νυ, ὄλ-νυ=) ὄλλυ- καὶ ὄλε-. Τὸ μέσον ἀναλελυμένον ἀπόλλυμι ἑμαυτόν. Λέγεται καὶ ὄλεθρον ἤερω τινί.

ὄλοκαυτέω-ῶ (θυσιάζω, προσφέρω ὄλοκαύτωμα), πρτ. ὄλοκαύτου καὶ ἀόρ. ὄλοκαύτῃσα.

ὄλολύζω θ. ὄλολυγ-, ὄλολυγ-ῃω=ὄλολύζω (φωνάζω, δυνατά, ξεφωνίζω, ἐπὶ γυναικῶν), πρτ. συνωλόλυζον, ἀόρ. ὄλόλυξα.

Ρημ. ὄλολυγή, ὄλολυγῶν (εἶδος πιτηνοῦ).

ὄλοφυρομαι (θρηνώ), ἀποθ. μέσον, πρτ. ἀπωλοφυρόμην, μέλ. ὄλοφυροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ὄλοφυράμην, ἀόρ. πκθ. ἐν τῇ μετχ. ὄλοφυρθεῖς.

Ρημ. ὄλοφυρμός, ὄλοφυρσις.

ΣΗΜ. Θέμ. ὄλοφυρ-. (ὄλοφυρ-ῃομαι=ὄλοφύρρομαι=ὄλοφύρομαι). Ὁ ἀόρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος. Λέγεται καὶ ὄλοφυρμῶ χρωῖμαι καὶ ὄλοφύρσιν ποιοῦμαι.

ὀμαλίζω (κάμνω τι ὀμαλόν), μέλ. μέσ. ὡς παθ. ὀμαλιεῖται καὶ πρκ. παθ. ἐν τῇ μετχ. ὀμαλισμένους.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ὀμαλὸν ποιῶ καὶ ὀμαλός εἰμι καὶ ὀμαλύνω, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀόρ. ὀμάλυνα καὶ ἀόρ. παθ. ἐν τῇ μετχ. ὀμαλυνθεῖς.

ὀμηρεύω (εἶμαι δμηρός). Μόνον ὁ ἐνεστ., ὁ μέλ. ὀμηρεύσω καὶ ἀόρ. ὀμήρευσα. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ὀμήρους δίδωμι, λαμβάνω ὀμήρους, ὀμήρους ἔχω.

ὀμιλέω-ῶ (συναναστρέφομαι, ἐσχολοῦμαι, διατρίβω) ἐκ τοῦ ὀμιλος, πρτ. ὀμίλουν, μέλ. ὀμιλήσω, ἀόρ. ὀμίλησα, πρκ. ὀμίληκα, ὑπερσ. ὀμιλήκειν.

Ρημ. ἐνομίλητος, ὀμιλητής, ὀμιλητικός.

ὀμνυμι (ὀρκίζομαι), πρτ. ὄμνυν, μέλ. μέσ. ὦ. ἐνεργ. ὀμοῦμαι, ἀόρ. ὄμοσα, πρκ. ὀμώμοκα, ὑπερσ. ὀμώμοκειν, μέλ. τετελ. ἀντομωμοκῶς ἔσομαι. Μέσ. ὀμνυμαι (δι-, ἐξ-, ἀντ-, ὑπ-), πρτ. ὀμνύμην, ἀόρ. μέσ. ὀμοσάμην, πκθ. μέλ. ὀμοσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὀμώθη, πρκ. παθ. ὀμώμοται (ὀμώμονται καὶ μετχ. ὀμωμοσμένος).

Ρημ. ἀνώμοτος, ἀπώμοτος, ξυνώμοτον, συνωμότης, συνωμοσία.

ΣΗΜ. Θέμ. ὀμ-, ὀμ-νυ- καὶ ὀμο-. Τὸ θέμα ὀμο- φυλάττει τὸν χα-

ρακτῆρα ο βραχύν πρό τῶν ἀπό συμφώνου ἀρχομένων χρονικῶν καὶ παραγωγικῶν καταλήξεων, ἐ δὲ τῶ παθ. μελ. ὁμο-σ-θήσομαι καὶ τῆ μετχ. τοῦ πρκ. ὁμοωσομένος λαμβάνει σ. Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσιν ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ὁμογνωμονέω-ᾶ (εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ πρτ. ὁμογνωμονοῖμεν καὶ πρτ. κατὰ περιφρασιν ὁμογνώμων ἦν, καὶ ἄορ. ὁμογνώμων ἐγενόμην κλπ.

ὁμοιόω-ᾶ (παρομοιάζω, συγκρίνω) ἐκ τοῦ δμοιος, πρτ. ὁμοιοῦν, μέλ. ἐνομοιώσω καὶ ἄορ. ὁμοιώσα. Μέσ. καὶ σπν. παθ. ὁμοιοῦμαι, πκθ. μέλ. ὁμοιωθήσομαι, παθ. ἄορ. ὁμοιώθην καὶ ὡς μέσ., πρκ. μέσ. καὶ παθ. ὁμοιωμικι.

Ρημ. ὁμοίωμα, ὁμοίωσις.

ὁμολογέω-ᾶ (συμφωνῶ μέ τινα), πρτ. ὁμολόγουν, μέλ. ὁμολογήσω, ἄορ. ὁμολόγησα, πρκ. ὁμολόγηκα, ὑπερσ. ὁμολογήκειν καὶ ὁμολογηκώς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. ὁμολογοῦμαι, πρτ. ὁμολογούμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. ὁμολογήσομαι, ἄορ. μέσ. ὁμολογησάμην, ἄορ. παθ. ὁμολογήθην, πρκ. ὁμολόγημαι, ὑπερσ. παθ. ὁμολογήμην καὶ διωμολογημένος ἦν.

Ρημ. ὁμολόγημα, εὐμολόγητος, ὁμολογητέον, διωμολογητέον, ὁμολογία.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ὁμόλογος (ὑπερ ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ λέγω). Ἄπαντῆ καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσον πάντοτε σχεδὸν σύνθετον μετὰ τῆς διὰ κτλ. Λέγεται καὶ ὁμολογίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. ὁμολογία γίγνεται.

ὁμονοέω-ᾶ (συμφωνῶ μέ τινα), πρτ. ὁμονόουν, μέλ. ὁμονοήσω, ἄορ. ὁμονόησα.

Ρημ. ὁμονοητέον, ὁμονοητικός.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ (ὁμόνοος). Λέγεται καὶ περιφρ. εἰς ὁμόνοιαν καθίσταμαι, ἔστι μοι ὁμόνοια πρὸς τινα, ὡς μεταβαστ. δὲ εἶναι τὸ ὁμόνοιαν ἐμβύλλω τινὶ καὶ εἰς ὁμόνοιαν καθίστημι τινα.

ὁμοφρονέω-ᾶ (ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Λέγεται καὶ ταυτὰ γινώσκω, ταυτὰ φρονῶ.

ὄνειδιζω (ὕβριζω), πρτ. ὄνειδιζον, μέλ. ὄνειδιῶ, ἄορ. ὄνειδισα, πρκ. ἐν τῇ μετχ. ὄνειδικώς. Πκθ. ὄνειδίζομαι μόνον.

Ρημ. ὄνειδιστέον, ἐπονειδιστος.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ὄνειδος. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ὄνειδος φέρω τινί, εἰς ὄνειδος τίθημι τινα, ὄνειδος περιπίπτω τινί, εἰς ὄνειδον

καθίστημί τινα. Ὡς παθ. δὲ ὄνειδος γίγνεται μοι, ὄνειδει ἐνέχομαι, ὄνειδῃ ἔχω.

ὄνειροπολέω-ῶ (φαντάζομαι τι κατὰ διάνοιαν). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ὄνειρώττω (ὄνειρεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ἄορ. ὄνειρώξα.

ὄνεύω (σύρω τι διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ ὄνου=(εἰδους ἐργάτου).

Μόνον ὁ πρτ. ὄνευον=ἐκίνουν καὶ περιῆγον, παρὰ Θουκ.

ὀνίνημι (ὠφέλω) ἐκ τοῦ ἐνεστώτος μόνον τὸ γ' ἐνικ. ὀνίησιν, ἄπαρ. ὀνινάναι, μτχ. ὀνινᾶσα, πρτ. ὠφέλουν, μέλ. ὀνήσω, ἄορ. ὠνησζ. Μέσ. ὀνίναμαι (καθ' ὀριστ. εὐκτ. καὶ ἄπαρ. μόνον), πρτ. ὠνινάμην, μέλ. μέσ. ὀνήσομαι, ἄορ. μέσ. ὠνήμην, (μόνον καθ' ὀριστ., εὐκτ. ὀναίμην, ὄναιο, ὄναίτο κτλ. καὶ ἄπαρ. ὄνασθαι), ἄορ. παθ. ἐν τῇ ἄπαρ. ὀνηθῆναι=(ὠφεληθῆναι).

Ρημ. ἀνόνητος, ὄνησις.

ΣΗΜ. Θέμ. ὄνα- καὶ ὄνη-. Λαμβάνει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θέματος (ὄ-νι-να-), ὄ-νι-νη-. Ἐντὶ τοῦ μέσου λέγεται καὶ ὄνησιν ἔχω τινός. Τὸ ὀνίνημι συντάσσεται αἰτιατικῇ προσώπου ἢ πράγματος.

ὀνομάζω, ἐκ τοῦ ὄνομα, πρτ. ὀνόμαζον, μέλ. ὀνομάσω, ἄορ. ὀνόμασα, πρκ. ἐπωνόμακα. Παθ. ὀνομάζομαι καὶ ἐπονομάζομαι, πρτ. ὀνομαζόμην, ἄορ. παθ. ὀνομάσθην, καὶ (ἐπ-), πρκ. παθ. ὀνόμασμαι.

Ρημ. ὀνομαστός, ὀνομαστέον, ὀνομασία, ὀνομαστικός.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ ὀνομάζω λέγεται καὶ ὄνομα τίθεμαι τινι, ἐντὶ δὲ τοῦ ὀνομάζομαι λέγεται καὶ ὄνομά ἐστίν ἐμοὶ καὶ ὄνομα ἔχω ἀπὸ τινος, τὸ δὲ ὄνομα ἔχω=καὶ ὀνειδίζομαι, διότι τὸ ὄνομα εἶνε μέση λέξις.

ὀξύνω (κάμνω τι ὀξύ), θέμ. ὀξύν-, ὀξύ ν-ῖω, ὀξύννω=ὀξύνω, συνήθως παροξύνω καὶ (συν-), παρκατ. παρῶξυνον, μέλλ. παροξυνῶ, ἄορ. παρῶξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, πρτ. παρωξινόμην, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. παρωξύνθη, πρκ. παρωξυμμαι. ὑπρσ. παρωξυντο. Ρημ. παροξυσμός, παροξυντικός.

ὀπισθοφυλακέω-ῶ (φυλάττω τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκουν καὶ ἄορ. ὀπισθοφυλάκησα.

ὀπλίζω (δίδω εἰς τινα ὄπλα) καὶ (ἐξ-, καθ-), πρτ. ὀπλίζον, ἄορ. ὀπλισα (ἐξ-, καθ-). Μέσ. ὀπλίζομαι καὶ (ἐξ-), πρτ. ὀπλιζόμην καὶ (ἐξ-), ἄορ. μέσ. ὀπλισάμην (ἐξ-, ἀνθ-), ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ὀπλίσθην καὶ (ἐξ-), πρκ. μέσ. καὶ παθ. ὀπλισμαι καὶ

(ἐξ-, καθ-), ὑπερσ. ὀπλίσιμην καὶ (ἐξ-). Ρημ. ὀπλιστέον, ὀπλισμα, ὀπλισις, (ἐξ-, καθ-), ἐξοπλισία.

ὀπλιτεύω (εἶμαι ὀπλίτης), πρτ. μόνον κατ' εὐκτ. ὀπλιτεύοι, μέλ. ὀπλιτεύσω καὶ ἄορ. ὀπλίτευσα. Λέγεται καὶ ὀπλίτης εἰμί.

ὀπλοφορέω-ῶ (φέρω ὄπλα). Μόνον ὁ μέλ. ὀπλοφορήσω. 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται κατὰ περίφρασιν συνήθως ἐν ὄπλοις εἰμί κλπ.

ὀπτάω-ῶ (ψήνω) θ. ὀπτα- καὶ ἄορ ὤπτησα. Παθητ. ὀπτῶμαι, πρκ. παθ. ἐν τῇ μτχ. ὤπτημένος.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ὀπτῶ=ψήνω καὶ ὀπτός=ψητός· τὸ δὲ ἐπῶ=βράζω ἐψθός δὲ καὶ ἐψητός=βραστός.

ὄραω-ῶ (βλέπω), πρτ. ἐώρων, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργητ. ὄψομαι, ἄορ. β' εἶδον (ὑποτ. ἰδω, προστακ. ἰδέ, ἰδέτω, εὐκτ. ἰδοίμι, ἀπαρ. ἰδεῖν, μτχ. ἰδών-οὔσα-όν), πρκ. ἐώρακα καὶ σπαν. ὄπωπα, ὑπερσ. ἐωράκειν καὶ ἐορακῶς ἦν. Παθ. ὄρῶμαι, πρτ. ἐωρώμην, μέλ. παθ. ὄφθῆσομαι, ἄορ. παθ. ὄφθην, πρκ. ἐώραμαι (καὶ σπαν. ὄψαι, ὄπται). Μέσ. ὄρῶμαι (προ-ὑφ-, περι-), πρτ. προεωρώμην, ἄορ. β' μέσ. εἰδόμην, (ὑποτ. ἰδωμαι, εὐκτ. ἰδοίμην, ἀπαρ. ἰδέσθαι, μτχ. ἰδόμενος).

Ρημ. ὄρατός, ὀπτός, (πάντοτε σύνθετον) (κάτ-, εἰς-, ὑπ-), προὔπτος, ἄοπτος, ἄορατος, δυσόρατος, προορατός, ὀπτέον (πάντοτε σύνθετον), (ὑπερ-, παρ-, κατ-, περι-), ὄψις, ὄμμα, ὄφθαλμός, ὄραμα, ὄπή, ὀπτήρ, κάτοπτρον.

ΣΗΜ. Θέμ. (Φορα-) ὄρα-. ὀπ- καὶ (Fιδ-) ἰδ-. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, αὐξάνεται δὲ συγχρόνως συλλαβικῶς τε καὶ χρονικῶς. 'Ο ἄορ. β' εἶδον ἐκ τοῦ ἔ-(F):-δον. 'Ο παρακ. (Fε-Φορα-κα=) ἐώρακα καὶ ἐνίστε ἐώρακα καὶ ὑπερσυντέλικος (ἐ-Fε-Φοράκειν=) ἐωράκειν. 'Ο πρκ ὄπωπε λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμ. ὄρῶ ἐμαυτὸν καὶ περιορῶ ἐμαυτὸν.

ὄργάω-ῶ (σφριγῶ, ὀρέγομαι, εἶμαι ὄριμος). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ παθ. ὑπερσ. ὄργήμην.

ὄργιάζω (ἐπιτελῶ τὰ μυστήρια). Μόνον ὁ ἐνεστώς, πρτ. ὄργιάζον, καὶ μέλ. ὄργιάσω. Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. ὄργιάζομαι.

Ρημ. ἀνοργιάστος.

ὄργίζω (θυμῶνών τινα) ἐκ τοῦ ὄργῆ καὶ ἐξοργίζω, μέλ. ἐξοργιῶ, ἄορ. ὄργισα καὶ (ἐξ-). Μέσ. ὄργίζομαι, πρτ. ὄργιζόμην, μέλ. μέσ.

ὀργισῶμαι, μέλ. παθ. ὡς μέσος ὀργισθήσομαι καὶ (συν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ὀργίσθην καὶ (συν-, παρ-). πρκ. μέσ. ὀργισμαί.

Ρημ. ὀργιστέον, ὀργίλος, εὐοργήτως.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον συντάσσεται ὁποῖα, ὀργίζομαι τινι ἂντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ ὀργὴν ἔχω ἐπὶ τινι καὶ δι' ὀργῆς ἔχω τινὰ καὶ ὀργὴν ποιουμαι τινι καὶ ὀργίλως ἔχω τινί κτλ. Ἄντι δὲ τοῦ ὀργίζω λέγεται καὶ εἰς ὀργὴν καθίστημι τινι καὶ ὀργὴν ἐμποιοῶ τινι κτλ., ὡς παθ. δ' εἶναι τὸ ὀργῆς τυγχάνω ὑπὸ τινος.

ὀρέγω (ἀπλώνω τὰς χεῖρας). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ὠρεξα. Μέσ. ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ τι) καὶ ἐπορέγομαι, πρτ. ὠρεγόμεν, μέλ. μέσ. ἐπορέξομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ὠρέχθην, ἀόρ. μέσ. ὠρεξάμην.

Ρημ. ὀργυιά.

ΣΗΜ. Θέμ. ὀρεγ-. Εἶναι συνώνυμον τῷ ἐφίεμαι καὶ ἐπιθυμῶ, συντάσσονται δὲ πάντα α') γενικῆ, β') ἀπαρεμφάτω.

ὀρθόω-ῶ (σηκώνω ὀρθόν, διορθώνω, ἐμψυχώνω) ἐκ τοῦ ὀρθός, μέλ. κατορθώσω, ἀόρ. ὠρθωσα, πρκ. κατώρθωκα. Μέσον ὀρθόομαι-οῦμαι καὶ παθ. κατόρθοῦμαι, πρτ. παθ. κατωρθούμην, παθ. ἀόρ. κατωρθώθην, πρκ. παθ. κατώρθωμαί.

Ρημ. διόρθωσις, ἀδιόρθωτος.

ὀρκίζω (δεσμεύω τινὰ δι' ὄρκου) ἐκ τοῦ ὄρκος, καὶ ἐξορκίζω, πρτ. ὠρκίζον, ἀόρ. ὠρκισα. Μέσ. κατ' ἀπαρμ. ἐνεστῶτος ὀρκίζεσθαι.

ΣΗΜ. Ἄπαντ' καὶ κατὰ περίφρασιν ὄρκον δίδωμι τινι, καὶ ὄρκους καταλαμβάνω τινι καὶ ὀρκόω-ῶ, πρτ. ἐξὄρκουν, ἀόρ. ὠρκωσα. Ἄντι τοῦ ὀρκίζομαι λέγεται ὄρκους ποιοῦμαι.

ὀρμάω-ῶ (παρκκινῶ, θέτω εἰς κίνησιν), πρτ. ὠρμων καὶ (παρ-), μέλ. ὀρμήσω, ἀόρ. ὠρμησα, πρκ. ὠρμηκα. Μέσ. ὀρμῶμαι, πρτ. ὠρμῶμην καὶ (ἐξ-), μέλ. μέσ. ὀρμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ὠρμήθην, καὶ (ἀφ-), πρκ. μέσ. ὠρμημαί, ὑπερσ. ὠρμήμην καὶ (ἐξ-).

Ρημ. παρόρμησις, ὀρμητήριον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐν ὀρμῇ εἶμι καὶ ὀρμῇ ἐπιπίπτει μοι=τῷ ὀρμῶ καὶ συνεξορμῶ, ἄπερ πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὀρμῶμαι. Τὸ δὲ παθ. ὀρμῆ γίγνεται.

ὀρμέω-ῶ (ρθάνω εἰς ὄρμον, ἀράζω), ἐκ τοῦ ὄρμος (=λιμῆν, ἀγκυροβόλι), πρτ. ὠρμων. Παθ. ἐφορμέομαι-οῦμαι.

Ρημ. ἐφόρμησις.

ὀρμιζω (φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον) καὶ ἐξορμιζω, πρτ. ἐξώρ-

μιζον, ἀόρ. ὠρμισα. Παθ. καὶ μέτ. ὀρμίζομαι, πρτ. μέσ. ὠρμιζό-
μην, μέλ. μέσ. ὀρμιούμαι, μέσ. ἀόρ. ὠρμισάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος
ὠρμισθήν. Ρημ. προσόρμισις.

ὄρρωδέω-ῶ (φοβούμαι) ἐκ τοῦ ὄρρος καὶ δέος, πρτ. ὠρρώ-
δουν καὶ ἀόρ. ὠρρώδησα.

ΣΗΜ. Τὸ ὄρρωδέω κυρίως σημαίνει φοβούμενος ὑποστέλλω τὴν οὐράν, ὡς
συνήθως κάμνει ὁ κύων. Ὅρρος=οὐρά.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακκα), θ. ὀρυ-χ, ὄρυχ-ιω=ὀρύσσω,
πρτ. ὠρυιτον, μέλ. ὀρύξω (δι-, κατ-), ἀόρ. ὠρυξα. Παθ. ὀρύτ-
τομαι, πρτ. κατωρυττόμην, μέλ. παθ. κατορυχθήσομαι, ἀόρ. παθ.
περιωρύχθην, πρκ. παθ. ὠρώρυγμα, ὑπερσ. ὠρώρυκτο καὶ ὠρωρυ-
γμένος ἦν.

Ρημ. ὀρυκτός, διῶρυξ, διωρυχή, ὄρυγμα, διόρυγμα.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἀναδιπλοῦνται ἀττικῶς. Τὸ ὀρύττω ὡς β'
συνθετικὸν ἐκτείνει τὸ ο εἰς ω οῖον, τοιχώρυχος, τοιχωρυχέω-ῶ, τοιχωρυ-
χία, τυμβωρύχος, τυμβωρυχέω-ῶ, τυμβωρυχία.

ὀρχέομαι-οὔμαι (χορεύω) καὶ ἐπορχοῦμαι, ἀποθετ. μετ' ἐνεργ.
διαθέσεως, πρτ. ὠρχούμην, μέλ. μέσ. ὀρχήσομαι, ἀόρ. μέσ. ὠρχη-
σάμην καὶ ἐξωρχησάμην.

Ρημ. ὄρχησις, ὄρχηστής, ὄρχηστικός, ὄρχηστρα.

ΣΗΜ. Τὸ ὀρχεῖσθαι σημαίνει συνήθως τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τοῦ σώ-
ματος καὶ ἰδίως τῶν ποδῶν ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ χορεύειν σημαίνει
ὅτι πολλοὶ ὁμοῦ ἄνθρωποι κυκλικῶς ὀρχοῦνται. Ἄλλ' ἢ διαφορὰ αὕτη δὲν δια-
φυλάσσεται πάντοτε.

ὀσιόω-ῶ (καθιστῶ τι ἱερόν, ἀφιερώνω) ἐκ τοῦ ὄσιος. Μόνον ὁ
ἐνεστώς. Μέσ. ἀψοσιόομαι=οὔμαι, μέσ. ἀόρ. ἀψοσιωσάμην, παθ.
ἀόρ. ὠσιώθην.

ὄστρακίζω (καταδικάζω τινὰ εἰς ἐξορίαν), ἐκ τοῦ ὄστρακον,
ἀόρ. ἐξωστράκισα, ἀόρ. παθ. ὠστρακίσθην καὶ (ἐξ-), παρακ. ἐν τῇ
μτχ. ὠστρακισμένος.

ὄσφραίνουμαι (μυρίζομαι), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Μό-
νον κατ' ἐνεστώτα. Ρημ. ὄσφρησις.

ΣΗΜ. Θέμα ὄσφρ- ὄσφρ-ε-, ὄσφρ-αν- (ὄσφραν-ιομαι=ὄσφραίνουμαι). Ὁ
μέλ. ὄσφρανθήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. β' ὠσφρόμην ποιητ., ὁ δὲ ὠσφρανθην καὶ ὠσφρη-
μαι μεταγεν.

ὄστρυνω (προστρύνω), σύνθετον παρ' Ἄττ. ἐξοστρύνω, πρτ. ἐπώ-
τρυνον καὶ ἀόρ. ἐπώτρυνα.

οὐρέω-ῶ (κατουρῶ). Παρ' Ἄπτ. ἀκκντᾶ ὁ πρτ. προσεούρουσιν καὶ τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἄορ. οὐρήσαι.

ὀφείλω (χρεωστῶ), θέμ. ὀφείλ-, ὀφείλ-jω ὀφείλλω, = ὀφείλω, πρτ. ὀφείλων, μέλ. ὀφείλῃσω, ἄορ. ὀφείλῃσα, ἄορ. β' ὄφελον, ὑπερσ. ὀφείλῃκειν. Παθ. ὀφείλομαι, πρτ. ὀφείλόμην, ἄορ. παθ. ἐν τῇ μετχ. ὀφειληθεῖσα. Ρημ. ὀφείλημα.

ὀφλισκάνω (καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον), πρτ. ὀφλισκανον, μέλ. ὀφλήσω, ἄορ. β' ὄφλον, (ὑποτ. ὄφλω, εὐκτ. ὄφλοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ὀφλεῖν, μετχ. ὄφλων), πρκ. ὄφληκα, ὑπερσ. ὀφλήκειν καὶ ὄφληκώς ἦν. Παθ. πρκ. ἐν τῇ μετχ. ὄφλημένος.

Ρημ. ὄφλημα.

ΣΗΜ. Θεμ. ὀφλ-, ὄφλε-, ὀφλ-ισκ-αν- (λαμβάνει τὸ ρῆμα ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ τῷ πρτ. δύο προσφύματα τὸ ἰσκ- καὶ τὸ αν-). Ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλλων καὶ ὁ ἄορ. β' ἀπαντῶσι καὶ σύνθετοι μετὰ τῆς πρὸς. Τὸ μὲν ὀφείλω σημαίνει ἀπλῶς χρεωστῶ, τὸ δὲ ὀφλισκάνω = ἐκ καταδίκης εἰς τὸ διημέσιον ὀφείλω.

ὀχετεύω (φέρω ὑγρὸν δι' ὀχετοῦ) ἐκ τοῦ ὀχετός, πρτ. ἐπωχέτευον καὶ ἄορ. διωχέτευσα. Μέσ. ἄορ. ἐπωχετεύσάμην, παθ. πρκ. τῆς μετχ. ἀπωχετευμένος.

ὀχέω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχήματος), ἐκ τοῦ ὄχος (= ὄχημα), μόνον κατ' ἐνεστώτα. Μέσ. ὀχοῦμαι καὶ (ἐπ-), πρτ. ὀχούμην καὶ (παρ-).

Ρημ. ὄχημα. ὄχησις.

ὀχλέω-ῶ ζήτηι ἐνοχλέω-ῶ.

ὀχυρόω-ῶ (ὀχυρώνω). Μόνον ὁ ἄορ. ὀχύρωσα καὶ μέσ. ἄορ. ὀχυρωσάμην καὶ παθ. πρκ. ἐν τῇ μετχ. ὀχυρωμένος.

ὀψίζω (κάμνω τι ἀργὰ ἢ βραδέως) ἐκ τοῦ ὀψέ, μόνον κατ' ἐνεστώτα. Μέσ. ὀψίζομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐν τῇ μετχ. ὀψισθεῖς.

Ρημ. ὀψιος, ὀψιμος.

ὀψονέω-ῶ (ἀγοράζω προσράγια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

II

παγκρατιάζω (διαγωνίζομαι εἰς τὸ παγκράτιον). Ἄπαντᾶ ὁ ἐνεστ., πρτ. ἐπαγκρατιάζον καὶ ἄορ. ἐπαγκρατίασκ.

ΣΗΜ. Παγκράτιον = ἰγών παρ' ἀρχαίοις περιλαμβάνων συγχρόνως τὴν πάλην καὶ τὴν πυγμαχίαν.

παιανίζω (ψάλλω παιᾶνα), πρτ. ἐπαιάνιζον καὶ (συν-), ἀόρ. ἐπαιάνισα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παιᾶν = ὕμνος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐξίλαστήριος, ἐπινίκιος ᾠδή, ὅστις καὶ παιῶν λέγεται, ἐκ τούτου ὁδὲ καὶ τὸ ἀττικὸν ῥῆμα (παιωνίζω), ἐπαιώνιζον, ἐπαιώνισα, ἐπεπαιώνιστο καὶ ῥηματ. παιωνισμός. Ἀντὶ τοῦ παιανίζω λέγεται καὶ παιᾶνα ἄδω, τὸν παιᾶνα ὑμῶν· παιᾶνα ποιῶμαι.

παιδαγωγέω-ῶ (εἶμαι παιδαγωγός, διδάσκω), πρτ. ἐπαιδαγῶγουν, μέλ. παιδαγωγήσω. Παθ. διαπαιδαγωγοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. παιδαγωγήσομαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐπαιδαγωγήθην.

παιδεύω (διδάσκω, μορφώνω), πρτ. ἐπικίδευον, μέλ. παιδεύσω, ἀόρ. ἐπαίδευσα, πρκ. πεπαίδευκα. Παθ. καὶ μέσ. παιδεύομαι, πρτ. μέσ. ἐπαιδευόμην καὶ (συν-), μέλ. παθ. παιδευθήσομαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. παιδεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπικιδεύθην, ἀόρ. μέσ. ἐπαιδευσάμην, πρκ. πεπαίδευμαι, ὑπερσ. ἐπεπαιδευμην.

Ρημ. πκιδευτός, παιδευτέος, ἀπαιδευτος, πκίδευμα, παίδευσις, παιδευτής, παιδεία.

παίζω, θέμ. παιδ- (παιδ-*j*ω=παίζω) καὶ παιγ-, πρτ. ἐπαιζον, μέλ. δωρικ. παιζοῦμαι, ἀόρ. ἐπαισα. Παθ. πρκ. ἐν τῇ προστ. πεπαίσθω, ἀπαρέμφ. πεπαῖσθαι καὶ μτχ. διαπεπαισμένος.

Ρημ. παιδιά, παίγιον, συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων.

παίω (κτυπῶ) καὶ παραπαίω, πρτ. ἐπαιον, μέλ. παίσω, ἀόρ. ἐπαισα, πρκ. ὑπερπέπαικα. Παθ. παίομαι, πρτ. ἐπαιόμην, ἀόρ. μέσ. ἐπαισάμην· τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ πλῆττω καὶ τύπτω. Ρημ. ἀνάπαιστος.

παλαίω ἐκ τοῦ πάλη καὶ προσπαλκίω, πρτ. ἐπάλαιον καὶ (προσ-), ἀόρ. ἐπάλαισα καὶ (κατ-).

Ρημ. δυσπάλαιστος, πάλκισμα, παλαιστής, παλαιστή, παλαιστρα.

παλινωδέω-ῶ (ἀναιρῶ ὅσα εἶπον), ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστώς.

πάλλω (κινῶ, τινάσσω) καὶ παθ. πάλλομαι μόνον.

πανηγυρίζω (ἐορτάζω), εὐχρηστος ὁ ἐνεστώς.

πάομαι-ῶμαι (κατέχω τι ὡς κ: ἤμά μου), εὐχρηστος μόνον ὁ πρκ. πέπαμαι καὶ ὑπερσ. ἐπεπάμην.

παρακρούω (ἀπατῶ, παραφρονῶ), εὐχρηστον τὸ μέσ. πα-

ρακρούομαι, μέλ. μέσ. παρακρούσομαι, ἄορ. μέσ. παρεκρουσάμην, πρκ. μέσ. ἐν τῇ μετχ. παρακεκρουμένος, καὶ παθ. πρκ. παρακέκρουσται, ὑπερσ. παρεκέκρουστο καὶ παθ. ἄορ. παρεκρούσθην.

Ρημ. παράκρουσις, παράκρουστος.

παραμυθέομαι-οὔμαι (ἐμψυχώνω, παρηγορῶ) ἀποθ. μέσ., πρτ. παρεμυθούμην, μέλ. μέσ. παραμυθήσομαι, ἄορ. μέσ. παρεμυθισάμην.

Ρημ. εὐπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, παραμυθητέον, παραμυθία, παραμύθιον.

παρανομέω-ῶ (κάμνω παρανομίας), πρτ. παρενόμουν, ἄορ. παρενόμωσα, παρακ. παρενόμωκα, ὑπερσ. παρενομοῦμαι. Παθ. παρανομοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐν τῇ μετχ. παρανομηθεὶς, πρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. παρενομηθεῖσθαι. Ρημ. παρανόμημα.

παρασκευάζω ζῆτει σκευάζω

παρασπονδέω-ῶ (παραβιάζω τὰς συνθήκας) ἐκ τοῦ παράσπονδος, πρτ. παρεσπόνδουν, ἄορ. παρεσπόνδωσα, πρκ. παρεσπόνδηκα.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ παρασπονδῶ λέγεται καὶ παράσπονδόν τι ποιῶ, παρὰ τὰς σπονδὰς ποιῶ καὶ παθ. παράσπονδόν τι πάσχω.

παραφρουκτωρέω-ῶ καὶ παραφρουκτωρεύομαι (κάμνω σημεῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὸν ἐχθρόν, ἀνυψῶνων ἀνημμένας λαμπάδας). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

παροινέω-ῶ (φέρομαι κακῶς ἐπάνω εἰς τὴν μέθην, κακομεταχειρίζομαί τινα), πρτ. ἐπαρώνουν, ἄορ. ἐπαρώνωσα, πρκ. πεπαρώνηκα.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα αὐξάνει καὶ ἐξωθέν καὶ ἔσωθεν, εἶναι δὲ καὶ μεταβατικὸν καὶ ἀμετάβατον.

παροξύνω ζῆτει ὀξύνω

παρρησιάζομαι (ὁμιλῶ μετὰ θάρρους καὶ ἀμεροληψίας), ἀποθ. μέσον, πρτ. ἐπαρρησιαζόμην, μέλ. μέσ. παρρησιασομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαρρησιασάμην, πρκ. ἐνεργ. πεπαρρησιασμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παρρησία (ὅπερ ἐκ τοῦ πᾶν καὶ ρῆσις) = ἐλευθεροστομία. Ἡ μετχ. τοῦ πρκ. τὰ πεπαρρησιασμένα ἔχει καὶ παθ. διάθεσ. (=τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημένα). Ἐντὶ τοῦ παρρησιάζομαι λέγεται καὶ περιφραστικῶς παρρησία χρῶμαι καὶ παρρησιάν ἔχω' ὡς μεταβ. παρ-

ρησίαν δίδωμί τι. Ὡς παθ. δὲ τὸ παρηρησία ἐστί.

πάσχω (ὑποφέρω), πρτ. ἔπασχον, μέλ. μέσ. πείσομαι, ἄορ. εἴ ἔπαθον, πρκ. εἴ πέπονθα, ὑπερσ. ἐπεπόνθειν καὶ τετελεσμ. μέλ. πεπονθῶς ἔσομαι. Ρημ. πάθος, πένθος, πάθημα.

ΣΗΜ. Ἐθέμ. παθ. (πάθ-σκ-ω=πάσχω) καὶ πενθ- (πένθ-σομαι=πείσομαι). Τὸ ρῆμα εἶναι διαθέσ. παθητικῆς. Ἄπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀντιπρὸς, πρό. Τὸ εὖ πάσχω ὑπὸ τινος (=εὐεργετοῦμαι ὑπὸ τινος) εἶναι παθ. τοῦ εὖ ποιῶ τινα (=εὐεργετῶ), τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω).

πατάσσω (κτυπῶ) μόνον ὁ ἄοριστος ἐπάταξεν ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πάταγος (πατάγ-ιω=πατάσσω). Οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ ρήματος ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμων αὐτοῦ τύπτω, παίω, πλήττω.

πατέω-ῶ, συνήθως σύνθετον (περι-,κατα-,συμ-), ὁμαλόν.

παύω, πρτ. ἔπαυον, μέλ. πύσω, ἄορ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. μέσ. ἐπαυόμην, μέλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. παύσομαι, μέλ. παθ. παυσθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπαυσάμην, ἄορ. παθ. ἐπαύθην καὶ (ἐπαύσθην), πρκ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπέπαυτο.

Ρημ. ἀπαυστος, παυστέος, παῦλα, ἀνάπαυλα, κατὰπαυλα, ἀνάπαυσις, ἀναπαυτήριος.

παχύνω (κάμνω τινὰ παχύν). Ἄπαντᾷ ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι.

πεζεύω (πορεύομαι πεζός). Ἄπαντᾷ ὁ ἄορ. ἐπέζευσα. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται πεζῆ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι.

πεζομαχέω-ῶ (πολεμῶ ὡς πεζός στρατιώτης) ἐκ τοῦ πεζομάχος καὶ πρτ. ἐπιζομάχουν.

πεζοπορέω-ῶ (πορεύομαι πεζός). Μόνον κατ' ἐνεστώτα.

πειθαρχέω-ῶ (ὑπακούω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. ἐπειθάρχησα.

πείθω (καταπείθω), θ. πειθ- καὶ πιθ-, πρτ. ἔπειθον, μέλ. πείσω, ἄορ. ἐπεισκα, πρκ. πέπεικα, ὑπερσ. ἐπεπείκειν, πρκ. β' ὡς μέσ. ἐπέποιθα, ὑπερσ. ἐπεποιθειν. Μέσ. καὶ παθ. πείθομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέλ. μέσ. πείσομαι, μέλ. παθ. πεισθήσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐπέισθην, πρκ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπείσμην, μέλ. τετελεσμ. πεπεισμένος ἔσομαι.

Ρημ. πειστέον, εὐπειστος (δυσ-, μετα-), πίστις, πειθῶ, πιθανός, πείσμα (=σχοινίον).

πεινάω-ῶ (ἔχω πείναν): πεινῆς, πεινῆ κτλ, ἐκ τοῦ πείνα, πρτ. ἐπείνων, μέλ. πεινήσω, ἄορ. ἐπείνησκα, πρκ. πεπείνηκα.

πειράω-ῶ (δοκιμάζω), πρτ. ἐπείρων, μέλ. πειράσω, ἄορ. ἐπείρασκα. Μέσ. πειρῶμαι, πρτ. ἐπειρώμην, μέλ. μέσ. πειράσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐπειράθην, ἄορ. μέσ. ἐπειρασάμην, πρκ. πεπειράμαι.

Ρημ. ἀπείρατος, πειρατέος, ἀποπειρατέον, πείρασις.

πελάζω (πλησιάζω τινά), πρτ. ἐπέλαζον, ἄορ. ἐπέλασα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πέλας (=πλησίον). Συνηθέστερον εἶναι τὸ συνώνυμον αὐτοῦ πλησιάζω, συντάσσονται δὲ ἀμφοτέρω δοτικῇ.

πέμπω (στέλλω), πρτ. ἐπεμπον, μέλ. πέμψω, ἄορ. ἐπεμψα, πρκ. πέπομφα, ὑπερσ. ἐπεπόμφειν καὶ πεπομφῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, πρτ. ἐπεπόμην, μέλ. μέσ. μεταπέμψομαι, μέλ. παθ. ἐκπεμφθήσομαι, ἄορ. μέσ. διεπεμψάμην, ἄορ. παθ. ἐπέμφθην, πρκ. παθ. (πέπεμμι) προπέπεμπται καὶ μτχ. πεπεμμένος, ὑπερσ. ἐπέπέμμην, προυπέπεμπτο καὶ πεπεμμένος ἦν.

Ρημ. πεμπτός, μετάπεμπτος, ὑπόπεμπτος, πεμπτέος, μεταπεμπτέος, πέμψις, πομπή.

πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος) ἐκ τοῦ πένθος, πρτ. ἐπένθουν, μέλ. συμπενθήσω, ἄορ. ἐπένθησκα καὶ συνεπένθησκα, πρκ. συμπεπένθηκα. Παθ. πενθοῦμαι μόνον.

πένομαι (εἶμαι πτωχός). Ἀποθετ. διαθέσεως οὐδετέρως καὶ συμπένομαι. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται πένης εἶμι καὶ ἐν πενία εἶμι καὶ πενία πιέζομαι.

πεντηκονταρχέω-ῶ (εἶμαι πενηκόνταρχος), κατ' ἐνεσιῶτα μόνον.

πεπαίνω (κάμνω ἢ ὠριμάσθω, μαλακώνω). Ὁ ἐνεστώς καὶ παθ. μέλ. πεπανθήσομαι. Ρημ. πέπανσις.

πέπρωται (εἶναι πεπρωμένον), ποιητ. Ἄπαντ' ἄ μόνον ἢ μτχ. πεπρωμένον καὶ πεπρωμένη παρ' Ἀττικοῖς.

ΣΗΜ. Τὸ (πέπρωται) καὶ πεπρωμένον εἶναι πρκ. ἀχρήστου ρήματος, οὐτινος ἄπαντ' παρὰ ποιητ. ὁ ἄορ. ἔπορον καὶ ἄπαρ. πορεῖν.

περαίνω (τελειώνω τι), πρτ. ἐπέραϊνον, μέλ. περανῶ, ἄορ. ἐπέρανκα. Παθ. περαῖνομαι, πρτ. ἐπερκινόμην, ἄορ. παθ. ἐπεράνθην, μέλ. μέσ. διαπερανοῦμαι, ἄορ. μέσ. διεπερανάμην, πρκ. παθ. πεπέρασμαι (προστ. πεπεράνθω, εὐκτ. πεπερασμένος εἶην).

Ρημ. ἀπέραντος, διαπεραντέον

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πέραν (περαν-**ἰω**—περαίνω, ἀόρ. ἐπέραν-σα-ἐπέραννα=ἐπέρανα). Ἀντὶ τοῦ περαίνομαι λέγεται καὶ πέρας ἔχω καὶ πέρας ἐστί τινος.

περαιόω-ῶ (φέρνω εἰς τὴν ἀντικρὺ ὄχθην τινά, περνῶ). Ἄπαντῶ ὁ μέλ. περαιώω καὶ ἀόρ. ἐπεραιώσα. Μέσ. περαιουῖμαι, πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπεραιώθην, μέσ. ἀόρ. διεπεραιώσάμην, πρκ. μέσ. ἐν τῇ μτχ. πεπεραιωμένος, ὑπερσ. μέσ. διεπεπεραιώοντο.

περάω-ῶ (περνῶ), ἐκ τοῦ πέρα, μέλ. περάσω, ἀόρ. διεπέρασα, πρκ. πεπέρακα.

περιέπω ζήτει ἔπω.

περιττεύω (εἶμαι περιττός), μέλ. περιττεύσω, καὶ ἀόρ. ἐπερίττευσα.

περονάω-ῶ (καρφώνω τι). Ἄπαντῶ προσπερονῶ καὶ παθ. ὑπερσ. προσπεπερονημένοι ἦσαν.

περοίζω (ὀμιλῶ περσικά). Μόνον ὁ ἐνεστώς, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι κατὰ περίφρασιν λέγω περσιστί.

πετάννυμι. Ἄπαντῶ παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε σύνθετον ἀναπετάννυμι (ἀνοίγω) καὶ περιπεταννύω, πρτ. ἐνεπετάννυν, ἀόρ. ἐπέτασα (ἀν-, κατ-, περι-, προ-). Παθ. ἀναπετάννυμαι, πρτ. ἀνεπεταννύμην, πρκ. ἀναπέπταμαι καὶ (κατα).

ΣΗΜ. Θέμ. πετασ- (πετάσ-νυμι—πετάννυμι, ὁ ἀόρ. ἐπέτασ-σα=ἐπέτασα ἐξ ἀπλοποιήσεως τῶν σσ).

πέτομαι (πετῶ), θέμ. πετ-, πι-, πτε-, ἀποθετικὸν καὶ σύνθετον συνδιαπέτομαι, μέλ. ἀναπτήσομαι, ἀόρ. β'.—ἐπτόμην (δι-, ἐξ-, ἀν-, προσ-, ἀπ-, ἐπ-).

Ρημ. πτερόν, πτέρυξ, εὐπετής, προπετής.

πετροόω-ῶ (πετροβολῶ). Ἄπαντῶ ὁ παθ. ἀόρ. κατεπετρώθην μόνον.

πεττεύω (παίζω τοὺς πεσσοὺς). Μόνον ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνιστ. μεταπεττεύομαι.

πέττω (ζυμώνω, χωνεύω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐπέψα. Παθ. πέττομαι, πρκ. μτχ. περιπεπεμμένος.

Ρημ. πέψις, πέμμα, δύσπεπτος.

πήγνυμι (πήζω συναρμόζω) κλι πηγνώω, θέμ. παγ-, πηγ-, πηγ-νυ-, άόρ. έπηξα, πρκ. ένεργ. ώς μέσος πέπηγα, ύπερσ. έπεπήγειν. Παθ. και μέσ. πήγνυμαι, πρτ. έπηγνύμην, μέλ. παθ. παγήσομαι, άόρ. παθ. έπάγην, άόρ. μέσ. παρεπηζάμην.

Ρημ. πηκτός, πήξις, πάγος, πη(α)γετός, πάχος.

πηδάω-ῶ, πρτ. άνεπήδων, μέλ. μέσ. ώς ένεργ. πηδήσομαι, άόρ. έπήδησα, πρκ. έκπεπήδηκα, ύπερσ. έξεπεπηδήκειν, και εκπεπηδηκώς ήν. Ρημ. πήδησις.

πημαίνω (κακοποιώ). 'Ο ένεστώς, ό άόρ. έπήμνηα και παθ. άόρ. έπημάνθην άπαντῶσι.

πηρόω-ῶ (άκρωτηριάζω τινά). 'Απαντᾷ ό άόρ. έπήρωσα. Παθ. άναπηροῦμαι και πρκ. πεπηρωμένος,

πιαίνω (παχαίνω), θέμ. πι-. 'Ο ένεργ. ένεστ. και ό μέσ. πιαίγομαι και πρκ. καταπεπιασμένος εὔχρηστοι.

πιέζω (σφιγγω, τυραννῶ), πρτ. έπιέζον, άόρ. έπίεσα. Παθ. πιέζομαι, πρτ. έπιεζόμην, άόρ. παθ. έπίεσθην.

πιλέω-ῶ (συμπιέζω τι, συγκολλῶ) εκ του πίλος. 'Απαντᾷ ό άόρ. συνεπίλησα. Παθ. συμπιλοῦμαι, άόρ. συνεπιλήθην, πρκ. συμπεπίλημαι και έμπεπίλημαι. Ρημ. πιλητός.

πίμπλημι (γεμίζω), πρτ. έπίμπλην, μέλ. έμπλήσω, άόρ. ένέπλησα, πρκ. έμπέπληκα. Μέσ. και παθ. πίμπλαμαι, πρτ. ένεπιμπλάμην, μέλ. παθ. έμπλησθήσομαι, άόρ. μέσ. α'. ένεπλησάμην, και μέσ. άόρ. β' ένεπλήμην, άόρ. παθ. ώς μέσ. περιεπλήσθην, πρκ. έμπέπλησται.

Ρημ. άπληστος, έμπληστέος, πλήθος, πληθύς, πλήρης, άπλετος (ύπέρμετρος), πλέως κτλ.

ΣΗΜ. Θεμ. πλη-, πλα-, πληθ- (θθεν και ό ένεστώς πληθω, του όποιου εὔχρηστος ή μετχ. πληθουσα) και πλε-. 'Ο ένεστώς πί-μ-πλη-μι λαμβάνει ά αδιπλασιασμόν και μ. ύπερ φυλάττεται παντού και έν συνθέσει.

πίμπρωμι (καίω) συνήθως σύνθετον μετά τής έν έμπίμπρωμι, πρτ. ένεπίμπρων (και σιιηρημ. ένεπίμπρων), μέλ. έμπρήσω, άόρ. ένεπρησα. Παθ. έμπίμπρωμαι άόρ. παθ. ένεπρήσθην.

Ρημ. έμπρησις, πρηστήρ.

ΣΗΜ. Θεμ. πρα-, πρη- και πρηθ-, (έξ οῦ τὸ ποιητ. πρήθω). 'Ο ένεστώς πι-μ-πρη-μι λαμβάνει ένεστωτικόν άναδιπλασιασμόν και μ. ύπερ φυλάττεται και έν συνθέσει.

πίνω, παρατ. ἔπινον, μέλ. μέσ. ὡς ἔνεργ. πίομαι, ἄορ. β' ἔπιον, πρκ. πέπωκα. Παθ. πίνομαι, πρτ. ἐπινόμην, ἄορ. παθ. κατεπόθην, πρκ. προπέποται.

Ρημ. ποτόν, ποτέον, ἄποτος, πότος, πόσις, συμπότης, οἰνοπώτης, ὑδροπώτης, ποτήριον, πῶμα, ἔκπωμα, ἄμπωτις.

ΣΗΜ. Θέμ. πι-, πιν-, πο-. Τὸ θέμα πο ἐκτείνει τὸ ὁ εἰς ω μόνον ἐν τῷ πρκ. πέπωκα καὶ ἐν τοῖς ρηματ. πῶμα καὶ τοῖς μετὰ τοῦ πότης συνθέτοις οἰνοπώτης, ὑδροπώτης, ὑδροπωτῶ, οἰνοπωτῶ, ἄτινα καὶ διὰ τοῦ ο παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

πιπράσκω (πωλῶ), πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακώς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, ἄορ. παθ. ἐπράθην, μέλ. τετελεσμ. ὡς παθ. πεπράσομαι, πρκ. παθ. πέπραμαι καὶ ἐκπέπραμαι, ὑπερσ. ἐπέπρατο.

Ρημ. πρᾶσις, πρατήρ, ἄπρατος, πρατέος, πράσιμος, πρατήριον, ἄπρασία.

ΣΗΜ. Θέμ. πρα-. Ὁ ἐνεστώσ ἐῖναι ποιητ. καὶ μτγν., λαμβάνει δὲ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ πρόσφυμα σκ. Ὁ θεματικὸς χαρακτήρ α ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν (καὶ οὐχὶ εἰς η), διότι προηγείται ρ. Ἀναπληροῦνται οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἐκ τοῦ συνωνύμου πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι ἢ τῆς περιφράσεως πρᾶσιν ποιοῦμαι. Τὸ μέσ. ἀναλελυμένον πέπρακα ἑμαυτόν.

πίπτω, πρτ. ἐπιπτον, μέλ. δωρ. πεσοῦμαι, ἄορ. β' ἔπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν καὶ περιπεπτωκώς ἦν.

Ρημ. ἀμετάπτωτος, πτώσις, πτῶμα, ἄπτως.

ΣΗΜ. Θέμ. πετ-, πτ-. Ὁ ἐνεστώσ λαμβάνει ἀναδιπλασιασμὸν (πί-πτω). Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ πίπτω εἶναι διαθέσεως παθητικῆς, ἐνεργητικὸν δὲ αὐτοῦ εἶναι τὸ βάλλω. Τὸ δίχρονον τῆς παραληγούσης τοῦ ἐνεστώτος εἶναι μακρὸν.

πιστόω-ῶ (βεβχαιώνω) καὶ ἄορ. ἐπίστωσα. Παθ. πιστοῦμαι καὶ πλέον εὔ. Ρημ. πίστωσις.

πιττόω-ῶ (πισσώνω) καὶ ἄορ. παθ. κατεπιττώθην.

πλανάω-ῶ (ἔξαπατῶ) ἐκ τοῦ πλάνη, πρτ. ἐπλάνων, πρκ. ἐν τῇ μετχ. πεπλανηκώς. Μέσ. καὶ παθ. πλανῶμαι, πρτ ἐπλανώμην, μέλ. μέσ. πλανήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσος ἐπλανήθην, πρκ. πεπλάνημαι.

Ρημ. πλανητός, πλανητέον, πλάνος (ἐπιθ. καὶ οὐσιαστ.), πλάνης, πλάνησις, πλανήτης, ἀπλανής, ἀποπλάνησις.

πλάττω (σχηματίζω, μορφώνω στοχάζομαι), πρτ. ἔπλαττον, ἄορ. ἔπλασσα. Μέσ. καὶ παθ. πλάττομαι, πρτ. μέσ. ἐπλαττόμην, ἄορ. μέσ. ἐπλασάμην, ἄορ. παθ. ἐπλάσθην, πρκ. πέπλασμαι.

Ρημ. πλαστός, ἀδιάπλαστος, εὐπλαστος, πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, πλαθάνη, πλάθανον.

πλατύνω (ἐκτείνω, ἀπλώνω) ἐκ τοῦ πλατύς, ἐν χρήσει ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. διαπλατύνω καὶ παθ. πλατύνομαι.

Ρημ. πλαντυντέον.

πλειστηριάζω (ὑπερθεματίζω, πλειοδοτῶ). Μόνον ἢ μτχ. τοῦ ἄορ. πλειστηριάσας ἀπαντᾷ.

πλέκω (πλέλω, ἐπινοῶ δόλον) καὶ ἄορ. ἐπλεζκ. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, πρτ. συνεπλεκόμενην, ἄορ. παθ. σ' ἐπλέχθην, ἄορ. β' παθ. καὶ ὡς μέσος συνεπλάκην, πρκ. πέπλεγμαι.

Ρημ. πλεκτός, πλέγμα, πλοκή, πλόκανον, δίπλαξ.

πλεονάζω (εἶμαι ἄφθονος, περισσεύω) ἐκ τοῦ πλεόν. Εὐχρηστος ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. πλεονάζομαι.

πλεονεκτέω-ῶ (εἶμαι πλεονέκτης, ἔχω περισσότερα ἄλλου) πρτ. ἐπλεονέκτου, μέλ. πλεονεκτήσω, ἄορ. ἐπλεονέκτησα καὶ πρκ. πεπλεονέκτηκα. Παθ. πλεονεκτοῦμαι. Ρημ. πλεονεκτητέον.

πλέω, (πλείς, πλεί, κτλ.), πρτ. ἔπλεον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. πλεύσομαι καὶ δωρικ. πλευσοῦμαι, ἄορ. ἐπλευσα, πρκ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύκειν (εἰς-, παρ-, περι-). Παθ. πρκ. μόνον ἐν τῇ μτχ. πεπλευσμένος.

Ρημ. ἄπλευστος, πλευστέον, (πλόος=)πλοῦς, ἔκπλους.

ΣΗΜ. Θέμ. πλεφ-. Τὸ φ ἢ υ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται καὶ ὁ θεματικὸς χαρακτήρ ε συναίρειται, ὅταν ἀκολουθῇ ε ἢ ει.

πλήθω (εἶμι γεμάτος) ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. πλήθουσιν (ἀγορά).

πλημμελέω-ῶ (κάμνω σφάλματα), ἐκ τοῦ πλημμελής, μέλ. πλημμελήσω, ἄορ. ἐπλημμέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα. Παθ. πλημμελοῦμαι καὶ πρκ. ἐν τῇ μτχ. πεπλημμελημένος.

πλήττω (κτυπῶ) συνήθως σύνθ. ἐκπλήττω (κατα-, ἐπι-), πρτ. ἐξέπληττον, μέλ. ἐπιπλήζω, ἄορ. ἐξέπληξα, πρκ. πέπληγα. Παθ. καὶ μέσ. ἐπιπλήττομαι, πρτ. ἐξεπληττόμην, μέλ. παθ. πληγήσομαι, μέλ. παθ. ὡς μέσος ἐκπλαγήσομαι, ἄορ. παθ. ἐπλήγην καὶ

μέσος και παθ. ἐξεπλάγην και κατεπλάγην, πρκ. πέπληγμαί, ὑπερσ. ἐξεπεπλήγμην, μέλ. τετελ. πεπλήξομαι.

Ρημ. ἐμπληκτος, ἀπόπληκτος, ἀπληκτος, ἀνέκπληκτος, καταπληκτέον, πληγή, ἐκπληξίς, ἐπίπληξις, κατάπληξις, ἐκπληκτικός, καταπλήξ, παραπλήξ.

ΣΗΜ. Θέμ. πληγ- (πλήγ- ω =πλήττω) και πλάγ-. Συνωνυμεί δὲ τοῖς παίω, τύπτω, πληγᾶς ἐμβάλλω, πληγᾶς δίδωμι, πληγᾶς ἐντρίβω, ἄτινα και ἀναπληροῦσι τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Παθητικὰ δὲ τούτων εἶναι τὰ παίωμαί, τύπτομαι και πληγᾶς λαμβάνω, ἄτινα τίθενται και ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ πλήττομαι.

πλινθεύω (κατασκευάζω πλίνθους, οἰκοδομῶ μὲ πλίνθους), ἐκ τοῦ πλίνθος, πρτ. ἐπλίνθειον, ἄορ. ἐν τῇ μτχ. ἐκπλινθεύσας, μέσ. ἄορ. ἐπλινθευσάμην.

πλουτέω-ῶ (εἶμαι πλούσιος) ἐκ τοῦ πλοῦτος, πρτ. ἐπλούτουν, μέλ. πλουτήσω, ἄορ. ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα.

πλουτίζω (κάμνω ἄλλον πλούσιον), μέλ. πλουτιῶ, ἄορ. ἐπλούτιστα, πρκ. πεπλουτικά. Παθ. και μέσ. πλουτίζομαι.

πλύνω (καθαρίζω), θέμ. πλυ-, πλύν-, μέλ. πλυνῶ, ἄορ. ἐξέπλυνα. Παθητ. μόνον ὁ πρκ. καταπέπλυται.

Ρημ. ἐκπλυττος, ἀνέκπλυτος, πλυντικός.

πνέω (φυσῶ), (πνεῖς, πνεῖ κτλ.), πρτ. ἐπνεον, (ἐπνεεις, ἐπνει κτλ.), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. πνεύσομαι, [και δωρικ. πνευσοῦμαι ποιητ], ἄορ. ἐπνευσα, πρκ. ἐπιπέπνευκα. Παθ. διαπνέομαι.

Ρημ. πνεύμα, πνεύμων, πνοή.

ΣΗΜ. Θέμ. (πνε Φ =) πνευ-, πνε- (τὸ Φ ἢ υ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται και ἰσυναίρεται ὁ χαρακτήρ ϵ μετὰ τοῦ ἐπομέγου ϵ ἢ $\epsilon\iota$). Τὸ πνέω ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐκ, ἀνά, ἐν, ὑπεκ, ἐπί. Κατὰ τὴν διάθεσιν τὸ πνέω εἶναι ἐνεργητ. ἀμετάβατον.

πνίγω (σφίγγω εἰς τὸν λαιμὸν μέχρι θανάτου), ἄορ. ἀπέπνιξα. Παθ. και μέσ. ἀποπνίγομαι, πρτ. ἐπνιγόμεν και ἀπεπνιγόμεν, ἄορ. παθ. ἐπεπνίγην.

Ρημ. πνίγος, πνιγμός.

ποθέω-ῶ (ἐπιθυμῶ) ἐκ τοῦ πόθος, πρτ. ἐπόθουν, μέλ. ποθήσω και ποθήσομαι και σπαν. ποθέσομαι, ἄορ. ἐπόθησα και σπαν ἐπόθησα. Παθ. ποθοῦμαι.

ποιέω-ῶ (κάμνω τι), πρτ. ἐποίουν, μέλ. ποιήσω, ἄορ. ἐποίησα,

πρκ. πεποιήκα καὶ πεποιηκῶς εἰμι, (ὑποτ. ἐμπεποιήκω καὶ πεποιή-
κῶς ὦ, εὐκτ. πεποιηκοίμι καὶ πεποιηκῶς εἶην), ὑπερσ. ἐπεποιήκειν
καὶ πεποιηκῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. ποιούμαι, πρκ. ἐποιούμην,
μέλ. μέσ. ποιήσομαι, μέλ. παθ. μεταποιηθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐποιή-
σάμην, ἄορ. παθ. ἐποιήθην, πρκ. πεποιήμαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην.

Ρημ. ποιητός, εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, ἐκποίητος,
ποιητέος, ποιητέον, ποίημα, ποίησις, ποιητής.

ΣΗΜ. Τὸ ποιῶ εἰρήνην, ἐκκλησίαν, μάχην, διδασκαλίαν=γίνομαι
αἴτιος εἰρήνης, ἐκκλησίας, κλπ. Τὸ μέσον ποιούμαι μετ' ἀφρημ. οὐσιαστ.
ἀποτελεῖ περίφρασιν ἰσοδυναμοῦσαν μετὰ τὰ ἀντίστοιχα ῥήματα.

ποικίλλω (κἀμνω τι ποικίλον, παρδαλόν), ἐκ θεμ. πικιλ-
ποικίλ-ῶ=ποικίλλω, ἄορ. διεποίικιλα. Παθ. ποικίλλομαι, πρκ.
πεποίκιλται, καὶ μτχ. πεποικιλμένος.

Ρημ. ποικιλτέον, ποίκιλις, ποίκιλμα, ποικιλτής.

ποιμαίνω (ὀδηγῶ πρόβατα εἰς τὴν βοσκήν) ἐκ θεμ. ποιμαν-,
ποιμαν-ῶ=ποιμαίνω, πρτ. ἐποίμαινον. Παθ. ποιμαίνομαι.

πολεμαρχέω-ῶ (εἶμαι πολέμαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

πολεμέω-ῶ, πρτ. ἐπολέμουν, μέλ. πολεμήσω, ἄορ. ἐπολέμησα,
πρκ. πεπολέμηκα. Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέλ.
μέσ. ὡς παθ. διαπολεμήσομαι.

Ρημ. πολεμητέον, δυσπολέμητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόλεμος. Ἄπαντ' αἰ καὶ σύνθετον. Ἄντι τοῦ πολεμῶ,
λέγεται καὶ πόλεμον ποιούμι, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα, πόλεμον
αἰροῦμαι κτλ. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ=ἐνεργῶ νὰ γίνῃ πόλεμος. Συνώνυμον
εἶνε καὶ τὸ πολεμοποιέω-ῶ, σύνηθες κατ' ἐνεστώτα μόνον.

πολεμῶ-ῶ (κἀμνω τινὰ ἐχθρόν τινι). Σύνθετον ἐκπολεμῶ
καὶ ἄορ. ἐξεπολέμησα. Μέσ. πολεμοῦμαι (γίνομαι πολέμιος), μέλ.
μέσ. πολεμῶσομαι τινι, ἄορ. μέσ. ἐν τῇ ἀπαρ. προσπολεμώσασθαι,
ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐπολεμώθην, καὶ ὑπερσ. ἐπεπολέμωτο.

πολιορκέω-ῶ (ἀποκλείω), πρτ. ἐπολιόρκουν, μέλ. πολιορκήσω,
ἄορ. ἐπολιόρκησα. Παθ. πολιορκοῦμαι, πρτ. ἐπολιορκούμην, μέλ.
μέσ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι καὶ παθ. πολιορκηθήσομαι, ἄορ. παθ.
ἐπολιορκήθην, πρκ. ἐκπεπολιόρκημαι.

Ρημ. δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος, πολιορκία.

πολιτεύω (εἶμαι πολίτης, κυβερνῶ, ζῶ), πρτ. ἐπολίτευον, μέλ.

πολιτεύσω, άόρ. έπολίτευσα. Παθ. και μέσ. πολιτεύομαι, πρτ. έπολιτευόμην, μέλ. μέσ. πολιτεύσομαι, άόρ. πκθ. ώς μέσος έπολιτεύθην, άόρ. μέσ. έπολιτευσάμην, πρκ. μέσ. και παθ. πεπολίτευμαι, ύπερσ. μέσ. πεπολιτευμένος ήν.

Ρημ. πολίτευμα, πολιτεία.

πολυπραγαμονέω-ώ (άσχολουμαι εις πολλάς έργασίας), έκ του πολυπράγμων, πρτ. έπολυπραγαμόνουν και άόρ. έπολυπραγαμόνησα.

πομπεύω (τελώ πομπήν). Άπαντώσιν ό ένεστώς, πρτ. έπόμπευον και άόρ. έπόμπευσα.

πονέω-ώ (κοπιάζω) έκ του πόνος, πρτ. έπόνουν, μέλ. πονήσω, άόρ. έπόνησα, πρκ. πεπόνηκα, ύπερσ. έπεπονήκειν. Μέσ. και παθ. πονοῦμαι, πρτ. διεπονούμην άόρ. μέσ. διεπονησάμην, άόρ. παθ. και ώς μέσ. έξεπονήθην, πρκ. πεπόνημαι, ύπερσ. διεπεπονήμην.

Ρημ. πονητέον, διαπόνημα.

πονηρεύομαι (φέρομαι με τρόπον πονηρόν). Μόνον ό ένεστ. σύνθ. συμπονηρεύομαι και πρκ. πεπονήρευμαι.

πορεύω (κάμνω τινά να πηγαίνη), έκ του πόρος, μέλ. πορεύσω, άόρ. έπόρευσα. Μέσ. πορεύομαι, πρτ. έπορευόμην, μέλ. μέσ. πορεύσομαι, άόρ. παθ. ώς μέσ. έπορεύθην, πρκ. πεπόρευμαι.

Ρημ. πορευτέον, δυσπόρευτος, πορεία, πορευσιμος.

ο **πορθέω-ώ** (έρημώνω, καταστρέφω) και έκπορθώ, πρτ. έπόρθουν, μέλ. πορθήσω, άόρ. έπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα. Παθ. πορθοῦμαι, πρτ. έπορθοῦμην, πρκ. πεπόρθημαι.

Ρημ. άπόρθητος.

πορίζω (προμηθεύω), πρτ. έπόρίζον, μέλ. ποριῶ, άόρ. έπόρισκα, πρκ. πεπόρικα. Μέσ. και παθ. πορίζομαι, κλπ. όμαλώς.

πορδύνω (παρέχω). Μόνον ό ένεστώς και παθ. πρτ. έπορσύνετο.

πραγματεύομαι (καταγίνομαι περί τι), άποθ. μέσον, πρτ. έπραγματευόμην, άόρ. μέσ. έπραγματευσάμην και (δι-), άόρ. παθ. ώς μέσ. έπραγματεύθην, πρκ. μέσ. και παθ. πεπραγματεύμαι.

Ρημ. πραγματεία.

πράττω (κάμνω), πρτ. έπρακτον, μέλ. πράξω, άόρ. έπραξα,

πρκ. α' μεταβ. πέπραχα, ὑπερσ. ἐπεπράχην, πρκ. β' ἀμετάβ. πέπραγα, ὑπερσ. ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, πρτ. ἐπραττόμην, μέλ. μέσ. πράξομαι, μέλ. παθ. πραχθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπραξάμην, ἄορ. παθ. ἐπράχθην, πρκ. πέπραγμακι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην, καὶ διαπεπραγμένος ἦν, μέλ. τετελ. διαπεπραγμένος ἔσομαι.

Ρημ. ἀπρακτος (ἐνεργ. καὶ παθ.) εὐπρακτος, πρακτέος, πρακτέον, δυσπρακτος, πρᾶγμα, πρᾶξις, πράκτωρ.

ΣΗΜ. Θέρ. πραγ-, (πραγ- J) = πράττω. Ἔχει τὸ α μακρόν. Τὸ εὐ πράττω = εὐτυχῶ, τὸ δὲ κακῶς πράττω = δυστυχῶ.

πραῦνω (ἡμερώνω τινά), πρτ. κατεπράνον, μέλ. πραῦνω, ἄορ. ἐπράνα. Παθ. πραῦνομαι, ἄορ. παθ. ἐπραύνθην.

πρεμνίζω (ἐκριζώνω κλάδον δένδρου) ἐκ τοῦ πρέμνον (= κορμός, ρίζα), πρτ. ἐξεπρέμνιζον, ἄορ. ἐξεπρέμνισα. Παθ. μόνον πρεμνίζομαι.

πρέπω (ἐξέχω, ἀρμόζω, πρέπω). Συνήθως ἀπρόσωπον πρέπει, (ὑποτ. πρέπη καὶ πρέπον ἦ, ἀπαρ. πρέπειν, μετχ. πρέπων, ουσα, ον), πρτ. ἔπρεπε, μέλ. πρέψει, ἄορ. ἔπρεψε, (εὐκτ. διαπρέψειε).

Ρημ. εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής.

πρίω (πριονίζω), πρτ. ἐξέπριον, ἄορ. ἔπρισα καὶ πρκ. παθ. διαπεπρισμένος.

προεδρεύω (εἶμαι πρόεδρος). Ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ μέλ. προεδρεύσω.

προηγορέω-ῶ (εἶμαι δικηγόρος τινός). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ πρτ. προηγόρου.

προθυμέομαι-οῦμαι (εἶμαι πρόθυμος). Ἀποθ. μέσ., πρτ. προθυμούμην, μέλ. μέσ. προθυμήσομαι, μέλ. παθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι σπαν., ἄορ. παθ. ὡς μέσος προθυμηθήν.

Ρημ. προθυμητέον.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ περιφορατ. πρόθυμός εἰμι πρὸς τι, ἐπί τι, εἰς τι, πρόθυμον ἑμαυτὸν παρέχομαι, προθυμίαν παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω, προθύμως ἔχω.

προξενέω-ῶ (εἶμαι πρόξενος, γίνομαι αἰτίος τινος), πρτ. προξένουν καὶ ἄορ. προξένησα.

προοιμιάζομαι (προτάσσω πρόλογόν), ἀποθ. μέσ., μέσ. μέλ. προοιμιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπροοιμιασάμην.

προπηλακίζω (μεταχειρίζομαι τινά ὑβριστικῶς), μέλ. προ-

πηλακιῶ, ἄορ. προπηλάκισα. Παθ. ἐνεστ. προπηλακίζομαι, πρτ. προπηλακίζομην, παθ. ἄορ. προπηλακίσθην, πκθ. πρκ. προπεπηλάκισμαι.

προσδοκάω-ῶ (ἐλπίζω, περιμένω), πρτ. προσεδόκων, ἄορ. προσεδόκησ. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσεδοκώμην, ἄορ. παθ. προσεδοκήθην.

Ρημ. προσδοκητέος, ἀπροδοκητος, προσδόκημα, προσδόκιμος.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα παρασύνθετον ἐκ τῆς πρὸς καὶ δοκ (δεκ εἰς οὐ καὶ δέχομαι). Λέγεται καὶ περιφραστ. προσδοκίαν ἔχω, ὡς παθ. δὲ τὸ προσδοκία ἐστί, προσδοκίμος εἰμι. Τὰ δὲ προσδοκίαν ἐμβάλλω τινὶ ἐνεργ. μεταβ. Συνώνυμον εἶναι τὸ καταδοκέω-ῶ, εὐχρηστον μόνον ἐν τῇ μτχ. καταδοκῶν. Τὸ προσδοκέω-ῶ (ιδὲ δοκέω-ῶ) εἶναι διάφορον=προσέτι φαίνομαι.

προσεδρεύω (παραφυλάττω τινὰ καθήμενος πλησίον, παρὰ-μονεύω), πρτ. προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύσω καὶ ἄορ. προσήδρευσα.

προσηλώω-ῶ (καρφώνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παθ. πρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. προσηλώσθαι.

προσκυνέω-ῶ (σέβομαι, λατρεύω τινὰ) θεμ. κυσ-, κυ-, κυνε-, πρτ. προσεκύνουν, μέλ. προσκυνήσω, ἄορ. προσεκύνησα. Παθ. προσκυνέομαι-οὔμαι.

προστατεύω (διευθύνω τινὰ). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. προστατεῦσαι.

προστατέω-ῶ (προστατεύω). Ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλ. προστατήσω καὶ ἄορ. προστατήσασ. Παθ. προστατέομαι-οὔμαι μόνον.

ΣΗΜ. Συνήθως λέγεται προστάτης εἰμί, γίγνομαι, μεταβ. προστάτην καθίστημί τινι καὶ μέσ. προστάτην ποιоῦμαι.

πρυτανεύω (εἶμαι πρύτανις=ἄρχων, πρόεδρος), πρτ. ἐπρυτάνευον καὶ ἄορ. ἐπρυτάνευσα. Παθ. ἐνεστ. πρυτανεύομαι.

πρωτεύω (ἔχω τὴν πρώτην θέσιν), πρτ. ἐπρώτευον, μέλ. πρωτεύσω καὶ ἄορ. ἐπρώτευσα.

προφασίζομαι (εὐρίσκω πρόφασιν) ἀποθ. μέσ., πρτ. προφασισίζομην, μέλ. μέσ. προφασισοῦμαι, ἄορ. μέσ. προφασισιάμην, ἄορ. παθ. ἐν τῇ μτχ. προφασισθέν.

Ρημ. ἀπροφάσιτος, εὐπροφάσιτος.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ πρόφασις (ὅπερ ἐκ τῆς πρό—φημί). Λέγεται καὶ περιφρ. πρόφασιν ἔχω, πρόφασις ἐστὶ μοι, πρόφασιν ποιοῦμαι, πρόφασιν λαμβάνω.

πταίω (σκοντάπτω, σφάλλομαι), μέλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα, πρκ. ἔπταικα καὶ προσέπταικα.

Ρημ. πταίσμα, ἄπταιστος.

πτάρνυμαι (φταρμιζομαι), ἀποθ., εὐχρηστον κατ' ἐνεστῶτα καὶ ἀόρ. β'. ἔπταρρον. Παθ. περιφρ. πταρμὸς ἐπιγίγνεται.

πτερόω-ῶ (κάμνω τινὰ πτερωτόν, ἐνθαρρύνω). Ὁ ἐνεστώσ καὶ ἀόρ. ἀνεπτέρωσα. Παθ. πτερόομαι-οῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐπτερώθην καὶ πρκ. ἐπτέρωμαι.

Ρημ. πτερωτός, ἀπτέρωτος.

πτήσσω (ζαρώνω ἐκ φόβου, τρομάζω), πρκ. ὑπέπτησον, ἀόρ. ἔπτηξα καὶ πρκ. ἔπτηχα.

πτύσσω (διπλώνω) θέμ. πτυκ-, (πτυκ-*j*ω=πτύσσω), σύνθετον ἀναπτύσσω, ἀόρ. περιέπτυσκα. Παθ. καὶ μέσ. ἀναπτύσσομαι (δια-, περι-), πρκ. περιεπτυσσόμεν, ἀόρ. παθ. ἀνεπτύχθην, πρκ. ἀνέπτυγμαί.

πτύω (φτύνω) καὶ ἀόρ. κατέπτυσκα. Ρημ. κατάπτυστος.

πτωχεύω. Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ἀόρ. ἐπτώχουσα.

Ρημ. πτωχεία.

πυκνώω-ῶ (κάμνω τι στερεόν). Παρ' Ἄτι. ἀπαντιᾶ ὁ παθ. ἐνεστ. πυκνοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐπυκνώθην.

πυκτεύω (γρανθοκοπῶ) ἐκ τοῦ πύκτης. Ὁ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. διεπύκτευσα.

πυθάνομαι (πληροφοροῦμαι), ἀποθ. μέσ., πρκ. ἐπυθάνομεν, μέλ. μέσ. πεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπυθόμην, πρκ. πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσμεν.

Ρημ. ἄπυστος, πειστέον, ἔκπυστος, πύστις.

ΣΗΜ. Θέμ. πυθ- καὶ πειθ-. Ὁ ἐνεστώσ πυ-ν-θ-άν-ομαι λαμβάνει ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος καὶ πρόσφυμα αν. Ἄπαντιᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, πρό, διά. Ὡς παθ. εἶναι τό πύστις ἐστὶ.

πωλέω-ῶ καὶ **ἀποδίδομαι**, πρκ. ἐπώλουν καὶ ἀπεδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἀόρ. μέσ. ἀπεδόμην, πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Πλ). πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, πρκ. ἐπωλούμην, ἀόρ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, μέλ. τετελ. πεπράσομαι.

Ρημ. πώλημα, πώλησις, πωλητής, πωλητήριον.

ΣΗΜ. Θέμ. πωλε-, ιδὲ καὶ πιπράσκω. Τὸ πωλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς πρὸ καὶ διά. Τὸ μὲν πωλῶ=ἐκθέτω τι πρὸς πώλησιν, τὸ δὲ ἀποδίδομαι=λαμβάνω τὸ ἀντίτιμον πράγματος, τὸ ὅποιον ἐπώλησα.

Ρ

ράσσω (κτυπῶ, καταθραύω). Μόνον ὁ μέλ. συρράζω, ἀόρ. ἔρραζα καὶ συνέρραζα καὶ ἀόρ. παθ. κατερράχθην.

ραψυδέω-ῶ (εἶμαι ραψυδός, φλυαρῶ). Ἄπαντᾷ ὁ ἐνεστ. ὁ μέλ. ραψυδήσω, ἀόρ. ἀπερραψύδησα καὶ πρκ. ἐρραψύδηκα καὶ παθ. ραψυδέομαι-οὔμαι.

ραθυμέω-ῶ (ἀμελῶ, φυγοπονῶ), ἐκ τοῦ ῥάθυμος, μέλ. κκταρραθυμήσω, ἀόρ. κατερραθύμησα, πρκ. ἐρραθύμηκα. Παθ. πρκ. ἐν τῇ μτγ. κατερραθυμημένα.

ῥάπτω συνήθως συρράπτω, μέλ. ἀπορράψω, ἀόρ. παθ. ἀπερράφην, πρκ. παθ. ἔραμμαι. Ρημ. ραπτός.

ΣΗΜ. Θέμ. (σραψ=) ραψ-. Λαμβάνει ὁ ἐνεστὼς πρόσφυμα τ πρὸς τὸ ὅποιον γίνεται ὁμόπουν καὶ τὸ ψ τοῦ θέματος, τρεπόμενον εἰς π.

ῥέπω (γέρνω, κλίνω), ἀόρ. ἔρρεψα. Ρημ. ροπή, ἀντίρροπος, ῥόπαλον, ἀμφιρρεπής, ῥόπτρον.

ΣΗΜ. Θέμ. ῤρέπ=ρέπ-. Τὸ ῥέπω εἶναι ἀμετάβατον, κυριολεκτεῖται δὲ ἐπὶ τῆς πλάστιγγος.

ῥέω (τρέχω, ἐπὶ ὑγρῶν) θέμ. (σρεῤ=) ρεῤ καὶ ρεε-, (ρεῖς, ρεῖ κτλ.), πρκ. ἔρρεον, (ἔρρεις, ἔρρει κτλ.); μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. εἰσρυήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἔρρῦν καὶ σπαν. περιέρρευσα, πρκ. ἔρρῦκα, ὑπερσ. συνερρυήκειν καὶ συνερρυηκῶς ἦν. Παθ. πρκ. περιερρεῖτο.

Ρημ. περίρρυτος, ἀπόρρυτος, ἐπίρρυτος, ροή, (ῥόος=) ροῦς, ῥύαξ, ρύσις, ρεῦμα, ῥύμη, ρυθ-μός.

ῥήγνυμι (σχιζῶ), θέμ. (ῤραγ=) ραγ-, ρηγ- καὶ ρηγ-νυ-, πάντοτε σύνθετον κκατάρρηγνυμι, πρκ. κκνερρήγνυν, μέλ. κκναρρήξω, ἀόρ. ἔρρηξα, πρκ. ῥ' ὡς παθ. καὶ μέσος διερρωγα, ὑπερσ. συνερρώγειν. Μέσ. καὶ παθ. ῥήγνυμαι, πρκ. ἔρρηγύμην, ἀόρ. μέσ. περικατερρηξάμην, ἀόρ. παθ. ἐρράγην.

Ρημ. ρῆγμα.

ρητορεύω (ὀμιλῶ ὡς ρήτωρ). Ἀπαντᾷ ὁ ἔνεστ., ὁ ἄόρ. ἐπερ-
ρητόρευσα. Παθ. ρητορεύομαι μόνον.

ριγῶ-ῶ (κρυώνω), ὑποτ. ριγῶ, ἀπκρ. ριγῶν, μτχ. ριγῶν,
ῶντος, εὐκτ. ριγῶν, προστ. ἑλλείπει), μέλ. ριγῶσω.

ΣΗΜ. Τὸ ριγῶ καὶ τὸ ἰδρῶ κυρίως ἔχουν χαρακτηῖρα ὡ ἀντί ο. Διὰ τοῦ-
το ἐν τῇ συναρέσει ἀντί οἱ καὶ οὐ ἔχουν φ καὶ ω (ὄρα Γραμ. Γενεράλι σ.
109 σημ.).

ρίπτω καὶ **ριπτέω-ῶ**, θέμ. ριπ-, ριπτ-, ριπτε-, πρτ. ἔρριπτον
καὶ ἔρριπτον, μέλ. ρίψω, ἄόρ. ἔρριψα, πρκ. ἔρριφα. Παθ. ρίπτο-
μαι καὶ ριπτοῦμαι, ἄόρ. παθ. α' ἔρριφθην σπαν. καὶ β' συνηθέστε-
ρος ἔρριφην, πρκ. παθ. ἔρριμμαί.

Ρημ. ρίψις, ρίψασπις.

ρυθίζω (τακτοποιῶ) ἐκ τοῦ ρυθμός. Μόνον ὁ ἔνεστῶς καὶ ἄόρ.
μετερρυθμισκ. Παθ πρτ. μετερρυθμιζόμεν καὶ ἄόρ. παθ. μετερρυθ-
μίσθην.

ρυπαίνω (λερώνω τι). Ἀπαντᾷ μόνον σύνθ. κατ' ἔνεστ. κα-
ταρρυπαίνω, μέλ. καταρρυπανῶ καὶ παθ. ἔνεστ. ρυπαίνομαι.

ροφέω-ῶ (ροφῶ) καὶ ἄόρ. ἀπερρόφησα μόνον.

ρώννυμι (ἐνδυναμώνω) μετγν., παρ' Ἄττ. μόνον ὁ ἄόρ. ἐπέρ-
ρωσκ, ἄόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐρρώσθην, πρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ.
ἐρρώμην. Ρημ. εὔρωστος, ἄρωστος, ρώμη, ρωμαλέος, ρῶτις.

ΣΗΜ. Θέμ. ρωθ (ρῶθ- νυμι=ρώννυμι). Ἀντὶ τῶν ρώννυμι (καὶ ρων-
νύω), ἅτινα δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς, λέγεται περιφραστικῶς ρώμην
ἐμποιῶ, ρώμην παρέχω, ρώμην ἐμβάλλω τινί. Ἀμετάβητον δὲ εἶναι
τὸ ρώμην ἔχω. Ὁ πρκ. ἔρρωμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ τῷ ἔνεστῶτι=εἶμαι δυ-
νατός, ὑγιαίνω ὅθεν καὶ ἡ προστ. ἔρρωσο=ὕγιανε. Ἡ μετχ. τοῦ πρκ.
ἐρρωμένος ἔχει καὶ παραθετικὰ ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος.

Σ

σαλεύω (κινουῦμαι, ἀνησυχῶ) ἐκ τοῦ σάλος. Ὁ ἔνεστ. καὶ
ἄόρ. ἐσάλευσα. Παθ. σαλεύομαι, τὰ λοιπὰ μετγν.

Ρημ. ἀσάλευτος.

σαλπίζω (δίδω τὸ σημεῖον μετὴν σάλπιγγα), θέμ. σαλπιγ-,
(σαλπιγ-γ=σαλπίζω) καὶ ἄόρ. ἐσάλπιγξα. Ρημ. σαλπιγχιτής.

σατραπεύω (εἶμαι ἡγεμόνης, διοικῶ). Ἀπαντᾷ ὁ ἔνεστ. καὶ

πρτ. ἑσατράκευον. Τὰ λοιπὰ περιφρ. σατράπην ποιῶ, καθίστημι, πέμπω καὶ ἐκπέμπομαι.

δάττω (σαμαρώνω, γεμίζω), θέμ. σΓακ-, σΓαγ-, (σΓαγ-*jw* = δάττω). Μόνον ὁ ἑνεστώς, ἀόρ. ἑσαζα καὶ ἐπέσαζα, παθ. πρκ. ἐν τῇ μετχ. σεσαγμένος καὶ μέλ. σετελεσμ. σεσαγμένος ἔσομαι.

Ρημ. ἄσακτος.

σαφηνίζω (καθορίζω, ἐξηγῶ), πρτ. ἑσαφηνίζον καὶ διεσαφηνίζον, ἀόρ. ἑσαφηνίσα καὶ (δι-). Παθ. σαφηνίζομαι καὶ πλέον οὐ.

σθέννυμι (σθῆνω), ἀόρ. ἑσθεσα, ἀόρ. β' ὡς παθ. (ἑσθην) ἀπαρ. ἀποσθῆναι, πρκ. ὡς παθ. ἀπέσθηκα, ὑπερσ. ὡς παθ. ἀπεσθήκειν. Παθ. ἀποσθέννυμαι, πρτ. ἑσθεννύμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. ἀποσθήσομαι, ἀόρ. παθ. κατεσθέσθην. Ρημ. σθετήριος.

ΣΗΜ. Θέμ. σθεσ- (σθέσ-*νυμι* = σθέννυμι), ἐν τῷ ἀορίστ. ἑσθε(σ)-σα γίνεται ἀπλοποίησης τῶν σθ.

σέβω (σέβομαι) μόνον κατ' ἑνεστώτα· συνηθέστερον τὸ μέσ. σέβομαι, πρτ. ἑσεβόμεν καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσος σπανιώτ. (ἑσέφθην) μετχ. σεφθείσα. Ρημ. σεμνός (ἐκ τοῦ σεβ-νός), ἀσεβής, εὐσεβής, σεπτός (ἐκ τοῦ σεβ-τός), σεβασμός, σεβαστός.

σειώ (κουνῶ), πρτ. ἑσειον, ἀόρ. ἑσεισα. Παθ. σειομαι, ἀόρ. παθ. ἐσεισθην. Μέσ. ἀποσειομαί τι, μέσ. ἀόρ. ἀπεσεισάμην τι.

Ρημ. διάσειστος, σεισμός, σεισάχθεια.

σεμνύνω (λαμπρύνω), πρτ. ἐσέμνυνον. Μέσ. σεμνύνομαι (καυχῶμαι, καμαρώνω), πρτ. ἑσεμνυνόμεν, ἀόρ. μέσ. ἑσεμνυνάμην.

σημαίνω (φανερώνω, σφραγίζω), θέμ. σημ-, σημκν-, (σημκν-*jw* = σημαίνω), πρτ. ἐσήμαινον, μέλ. σημκνῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα. Παθ. καὶ μέσ. σημαίνομαι, πρτ. μέσ. ἐπεσημαινόμεν, μέλ. μέσ. ἐνσημκνοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐσημκνάμην, ἀόρ. παθ. ἐσημάνην, πρκ. παθ. σεσήμασμαι. Ρημ. ἀσήμαντος.

σίπω (σαπίζω) καὶ κατασῆπω, πρκ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. ἀποσέσηπα. Παθ. σίπομαι, παθ. μέλ. β' κατασαπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσάπην.

Ρημ. ἄσηπτος, σῆψις, σαπρός.

σιγάω-ῶ (σιωπῶ), πρτ. ἐσίγων, ἀόρ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηκα.

Παθ. σιγῶμαι, μέλ. παθ. σιγηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην, πρκ. σείγημαι, μέλ. τετελ. σεσιγήσομαι.

Ρημ. σιγηλός.

δίνομαι (βλάπτω) ἀποθ. Ἄπαντ' ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. ἐσινόμην.

Ρημ. ἀσινής (= ἀβλαβής).

διτέω-ῶ (τρέφω) καὶ σύνθετον συσσιτῶ, παρασιτῶ, πρκ. συσσίτουν, ἀόρ. συσσεσίτησα, πρκ. συσσεσίτηκα. Μέσ. σιτέομαι-οὔμαι, πρκ. ἐσιτούμην, μέσ. μέλ. σιτήσομαι ἐνίοτε.

Ρημ. σίτησις.

ΣΗΜ. Ὑπάρχει καὶ σιτεύω μτγ. τοῦ ὁποίου ρημ. εἶναι τὸ σιτευτός.

διτηγέω-ῶ (φέρνω σίτον), πρκ. ἐσιτήγουν, μέλ. σιτηγήσω, ἀόρ. ἐσιτήγησα, πρκ. σεσιτήγηκα.

διτίζω (τρέφω) καὶ ἀόρ. ἐσίτησα ζήτη ἐπισιτίζομαι.

διτοποιέω-ῶ (προετοιμάζω διὰ τινος τροφήν) ἐκ τοῦ σιτοποιός. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ μέσ. σιτοποιέομαι-οὔμαι καὶ μέλ. σιτοποιήσομαι εἶνε συνήθεις.

διωπάω-ῶ, πρκ. ἐσιώπων, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι, ἀόρ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα. Παθ. σιωπῶμαι, μέλ. παθ. σιωπηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιωπήθην, ἀόρ. μέσ. κατεσιωπησάμην.

Ρημ. κατασιωπητέον, σιωπηρός, σιωπηλός, ἀποσιώπησις.

σκαρδαμύττω (ἀνοίγω καὶ κλείω συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμούς).

Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἐν τῇ μτγ. σκαρδαμύζας.

σκάπτω, θέμ. σκαπ- καὶ πρόσφ. τ = σκαπτ-, πρκ. ἔσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἀόρ. κατέσκαψα, πρκ. κατέσκαφα. Παθ. ἔσκάπτομαι, πρκ. κατεσκαπτόμην, ἀόρ. παθ. κατεσκάσθην, πρκ. παθ. ἐσκαμμαί.

Ρημ. κατασκαφή, σκάφος, σκαπτήρ.

σκεδάννυμι (σκορπιζώ), θέμ. σκεδασ-, σκεδασ-νυ=σκεδάννυμι.

Μόνον σύνθετον διασκεδάννυμι, παρατ. κατεσκεδάννυν καὶ κατεσκεδάννουν, ἀόρ. διεσκεδάσα. Μέσ. καὶ παθητ. σκεδάννυμαι, πρκ. μέσ. ἐσκεδαννύμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθην καὶ ἀόρ. μέσ. ἀπεσκεδάσάμην, πρκ. ἐσκεδάσμαι, ὑπερσ. μέσ. διεσκεδάσμην.

Ρημ. σκεδαστός.

σκεπάζω (καλύπτω) ἐκ τοῦ σκέπη, καὶ ἀόρ. ἐσκέπασα. Παθ. πρκ. ἐσκέπασμαι.

Ρημ. εὐσκέπαστος.

σκέπτομαι ζήτει σκοπέω-ῶ.

σκευάζω (κατασκευάζω) καὶ συσκευάζω (ἐπι- παρα-, κατα- δια-, ἀνα-), πρτ. ἐπισκευάζον, μέλ. ἐπισκευάσω, ἄορ. ἐσκευάσα, πρκ. ἐπισκευάκα. Μέσ. καὶ παθ. σκευάζομαι, πρτ. διεσκευαζόμεν, μέλ. παθ. ἐπισκευασθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐπισκευασάμην, ἄορ. παθ. συν-εσκευάσθην, πρκ. ἐσκεύασμαι, ὑπερσ. παθ. συνεσκευάσμην καὶ μέσ. συνεσκευασμένος ἦν.

Ρημ. σκευαστός, ἐπισκευαστός, ἄσσκευαστός, σκευασία, ἐπισκευαστής, ἐπισκευή, συσκευασία.

σκευοφόρέω (μετακομίζω σκευή) ἐκ τοῦ σκευοφόρος. Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ μέλ. σκευοφορήσω.

σκευορῶ (πράττω, δολίως ἐνεργῶ, ἐξετάζω). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. διασκευορεῖν. Μέσ. σκευοροῦμαι, πρτ. συνεσκευορούμην, μέσ. ἄορ. ἐσκευορησάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἐσκευώρημαι.

σκηνόω (στρατοπεδεύω, διαμῆνω ἐν τῇ σκηνῇ) ἐκ τοῦ σκηνή, πρτ. ἐσκήνουν, μέλ. σκηνώσω, ἄορ. ἐσκήνωσα καὶ διεσκήνωσα, πρκ. κατεσκήνωκα. Μέσ. σκηνοῦμαι, ἄορ. μέσ. ἐσκηνώσάμην, πρκ. μέσ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ σκηνέω-ῶ καὶ μάλιστα ἐν πολλοῖς χωρίοις, διορθοῦται ὅμως ὑπὸ τῶν κριτικῶν εἰς σκηνόω-ῶ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω με ὀρμήν, παρχγγέλλω), θέμ. σκηπ-, σκηπτ-, μόνον σύνθετον ἐπισκήπτω, πρτ. ἐσκηπτον (ἐπ-, κατ-), μέλ. ἐπισκήψω, ἄορ. ἐπέτκηψα. Μέσ. σκίπτομαι, πρτ. ἐσκηπτόμην, μέλ. μέσ. σκήψομαι, ἄορ. μέσ. ἐσκηψάμην, ἄορ. παθ. ἐπεσκήφθην, πρκ. μέσ. ἐπέσκημμαι.

Ρημ. σκηπτός, σκηπτοῦχος, σκῆψις, ἐπισκῆψις, σκῆπτρον.

σκοπέω (παρατηρῶ ἐξετάζω, σκέπτομαι), ἐκ θέμ. σκεπ-, σκοπε-, πρτ. ἐσκόπουν. Μέσ. καὶ παθ. σκοποῦμαι, πρτ. ἐσκοπούμην, μέλ. μέσ. σκέψομαι ἄορ. μέσ. ἐσκεψάμην, πρκ. ἐσκέμμαι ὑπερσ. προύσκεπτο μέλ. τετελ. ὡς παθ. ἐσκέψομαι.

Ρημ. ἄσκεπτος, (εὐ-, ἀπερι-, ἀνεπι-, ἀπρο-, ἀξίό-), σκεπτέος, σκεπτέον, (δια-, συ-, ἐπι-), σκέψις, σκέμμα.

ΣΗΜ. Οἱ μετ. ἀντὶ τοῦ σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι ἔλεγον τὸ σκέπτομαι καὶ πρτ. ἐσκηπτόμην.

σκοτόω (προξενῶ σκότος, σκοτίζω). Ἀπκντῆ ὁ παθ. ἄορ. ἐσκοτώθην καὶ παθ. πρκ. ἐσκότωμαι.

ΣΗΜ. Ἐν αὐτῷ λέγεται ἐπισκοτέω-ῶ, πρτ. ἐπεσκότουν καὶ ἄορ.

ἐπεσκότιστα καὶ ἀπροσώπ. δυσκοτάζει, πρτ. συνεσκόταζε καὶ ἀόρ. συνεσκότασε καὶ πλέον οὔ.

σκυθρωπάζω (εἶμαι σκυθρωπός), ἐκ τοῦ σκυθρωπός, ἀόρ. ἐσκυθρώπασα καὶ πρτ. ἐσκυθρώπακα.

σκόπτω (περιγελῶ), πρτ. ἔκωπτον, ἀόρ. ἔσκωψα. Παθ. σκώπτομαι, πρτ. διεσκωπτόμην, ἀόρ. παθ. ἐσκίφθην, πρτ. ἐσκωμμαι, ὑπερσ. διέσκωπτο.

Ρημ. σκῶμα, σκῶψις, σκωπτικός, φιλοσκώμων.

σολοικίζω (κάννω σολοικισμούς) ἐκ τοῦ σόλοικος. Μόνον κατ' ἐνεσιῶτα.

σοφίζομαι (ὀμιλῶ σοφιστικῶς, ἐξκαπατῶ), πρτ. ἐσοφίζομην καὶ πρτ. σεσοφισμαι.

σπανίζω (στεροῦμαι τινος), πρτ. ἐσπάνιζον, μέλ. σπανιῶ, ἀόρ. ἐσπάνισα. Μέσ. σπανίζομαι μόνον.

σπάω-ῶ (σύρω, τραυῶ), καὶ ἀνκασῶ (ζυ-, παρα-, δικ-, ἀπο-, ὑπο-), πρτ. συνέσπων, μέλ. σπάσω, ἀόρ. ἔσπασα, πρτ. ἀνέσπακα. Μέσ. καὶ παθ. κατασπῶμαι, πρτ. ἀπεσπώμην, μέλ. μέσ. δικασπασομαι, μέλ. παθ. δικασπασθήτημι, ἀόρ. μέσ. ἐσπασάμην, ἀόρ. παθ. ἀπεσπασθην, πρτ. μέσ. διέσπασμαι.

Ρημ. ἀνάσπαστος, σύσπαστος, ἀδιδασπαστος, νευρόσπαστον, σπασμός.

σπειράω-ῶ (συστρέφω, τυλίσσω), ἐκ τοῦ σπείρα, παρ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ μέσ. συσπειρῶμαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. συνεσπειράθην καὶ πρτ. συνεσπείραμαι.

σπείρω (σπέρνω), θέμ. σπερ- (σπέρ- jω = σπέρρω = σπείρω), μέλ. σπερῶ, ἀόρ. ἔσπειρα. Μέσ. καὶ παθ. σπείρομαι, πρτ. μέσ. διεσπειρομην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσπάρην, πρτ. ἔσπαραμαι.

Ρημ. σπληνός, σπόρος, σπορά, σπορητός.

σπένδω (κάννω σπονδήν, χύνω) καὶ συσπένδω, πρτ. ἔσπενδον, ἀόρ. ἔσπεισα. Μέσ. σπένδομαι καὶ ἐπισπένδομαι, πρτ. ἐσπενδόμην, μέλ. μέσ. σπείσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐσπειτάμην, πρτ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπεισμαι, ὑπερσ. ἔσπειστο.

Ρημ. ἄσπειστος, σπονδή, ἀσπονδος, ἔνσποδος, πηράσπονδος.

ΣΗΜ. θέμ. σπενδ-. Τὸ μὲν σπένδω = κάννω σπονδήν· τὸ δὲ σπένδομαι = κάννω συνθήκας πρὸς τινα καὶ ἐπικυρώνω αὐτὰς διὰ σπονδῶν. Ἀντὶ τοῦ

σπένδομαι λέγεται και σπονδὰς ποιῶμαι, παθ. δὲ τὸ σπονδαί γίνονται, τὸ δὲ σπονδὰς ποιῶ=ἐπιτρέπω νὰ γίνωσι σπονδαί.

σπέρχω (σπεύδω) ποιητ., παρ' Ἀττ. κατασπέρχω και πρτ. κατέσπερχον.

σπεύδω (βιάζομαι, ἐπιταχύνω), ἀμετάβατον, πρτ. ἔσπευδον, μέλ. σπεύσω, ἀόρ. ἔσπευσα. Ρημ. σπουδή.

σπουδάζω (καταγίνομαι μὲ ζῆλον εἰς τι, κοπιᾶζω, σπουδαιολογῶ) ἐκ τοῦ σπουδή, και συσπουδάζω, πρτ. ἐσπουδάζον και (συν-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἀόρ. ἐσπούδασα, πρκ. ἐσπούδκα, ὑπερσ. ἐσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι, πρκ. παθ. ἐσπούδασμαι.

Ρημ. σπουδαστός, ἀξιοσπούδαστος, σπουδαστέος, σπούδασμα, σπουδαστικός, σπουδαῖος, σπουδαστής, περισπούδαστος.

στάζω (στάζω). Μόνον κατ' ἐνεστώτα. Ρημ. στακτός.

σταθμάομαι-ῶμαι (ζυγίζω). Μόνον κατ' ἐνεστώτα.

Ρημ. σταθμητός, ἀστάθμητος.

στασιάζω (κάμνω στάσιν), πρτ. ἐστασιάζον, μέλ. στασιάζω, ἀόρ. ἐστασίασα, πρκ. ἐστασίακα. Παθ. καταστασιάζομαι, ἀόρ. παθ. κατεστασιάσθην και πρκ. κατεστασίασμαι.

Ρημ. ἀστασίαστος.

σταυρόω-ῶ (κάμνω χαράκωμα, περιφράττω διὰ πασσάλων), συνήθως σύνθ. ἀποσταυρῶ, πρτ. ἀπεσταύρουν, ἀόρ. ἐσταύρωσα, ἀόρ. παθ. ἐσταυρώθην, ἀόρ. μέσ. διεσταυρωσάμην, πρκ. πκθ. ἀπεσταύρωμαι, ὑπερσ. περιεσταυρώμην.

Ρημ. σταύρωσις, σταύρωμα.

στεγάζω (κλύπτω), μέλ. στεγάζω και ἀόρ. ἐστεγάσα, παθ. πρκ. ἐστεγάσμαι και μέσ. πρκ. συνεστεγάσμαι.

Ρημ. στεγαστέον, ἀστεγαστος.

στέγω (προφυλάττω) ἐκ τοῦ στέγη, πρτ. ἔστεγον και Παθ. στέγομαι μόνον.

στέλλω (ἐτοιμάζω, ἐνδύω, στέλλω). Παρ' Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον, πρτ. ἐπέστελλον, μέλ. ἀποστελεῶ, ἀόρ. ἔστειλα, πρκ. ἀπέσταλκα, ὑπερσ. ἀπεστάλκειν. Μέσ. και παθ. στέλλομαι, πρτ. παθ. ἀπεστελλόμην, μέλ. παθ. ἀποσταλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἀπεστάλην, ἀόρ. μέσ. ὑπεστειλάμην, πρκ. πκθ. ἀπέσταλμαι και μέσ. ἔσταλμαι. ὑπερσ. παθ. ἀπεστάλην.

Ρημ. στόλος, απόστολος, στολή, ἐπιστολή, ἀναστολή.

ΣΗΜ. Θέμ. στελ- (στέλ-*λ*ω=στέλλω) καὶ σταλ-. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, ἀπό, διά, σύν, περί, πρό, προσαπό κτλ. Ὁ μέσος πρκ. ἔσταλμαι=εἶμαι ἐνδεδυμένος.

στενάζω (ἀναστενάζω) ποιητ., παρ' Ἀττικοῖς μόνον ὁ μέλ. στενάξω καὶ ὁ ἀόρ. ἐστενάξα καὶ ἀνεστενάξα.

Ρημ. ἀστενάκτος, στεναγμός.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα εἶναι θαμιστικὸν τοῦ στένω, ὅτε ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ ἀναπληροῖ τὸ ποιητ. στενάξω.

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀγαπῶ), πρτ. ἔστεργον, μέλ. στέρξω, ἀόρ. ἔστερξα. Παθ. στέρομαι μόνον.

Ρημ. στερκτέον, στοργή, ἄστοργος, φιλόστοργος.

στερέω-ῶ καὶ ἀποστερῶ καὶ στερίσκω, (παίρνω τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ), πρτ. ἀπεστέρουν, μέλ. στερήσω καὶ (ἀπο-), ἀόρ. ἐστέρησα, πρκ. ἀπεστέρηκα. Παθ. ἀποστεροῦμαι καὶ στέρομαι καὶ στερίσκομαι, πρτ. ἀπεστερούμην καὶ ἐστερόμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. στερήσομαι, μέλ. παθ. σπαν. ἀποστερηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐστερήθην, πρκ. ἐστέρημαι, ὑπερσ. ἐστερήμην.

Ρημ. στέρησις, ἀποστέρησις, ἀποστερητής.

ΣΗΜ. Θέμ. στερ-, στερε-, στερ-ισκ-. Ὁ ἐνεστώσ στέρομαι=εἶμαι ἐστερημένος· τὸ μέσον ἀναλελυμ. στερῶ ἑμαυτὸν τινος· τὸ ἐνεργ. συντάσσεται στερῶ τινά τινος καὶ στερῶ τινά τι. τὸ δὲ παθ. στεροῦμαι τινος.

στεφανόω-ῶ (στεφανώνω, στολιζῶ) ἐκ τοῦ στέφανος, πρτ. ἐστεφάνουν, μέλ. στεφανῶσω, ἀόρ. ἐστεφάνωσα, πρκ. ἐστεφάνωκα. Παθ. καὶ μέσ. στεφανοῦμαι, πρτ. ἐστεφανούμην, μέλ. παθ. στεφανωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐστεφανώθην, ἀόρ. μέσ. ἐστεφανωσάμην, πρκ. ἐστεφάνωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης σχηματίζεται καὶ τὸ στέφω, ὅπερ ἔχει μόνον ἀόρ. ἐστεψα καὶ πρκ. ἐστεμμαι.

στέφω ὄρα σημ. τοῦ στεφανόω-ῶ.

στηρίζω (στερεώνω, ἀκουμβῶ) ἐκ τοῦ στήριγξ-ιγγος = στήριγμα. Μόνον ὁ ἀόρ. ἐστήριξα.

στίζω (κίμνω στίγμα, σημαδεύω, στιγματίζω, θέτω στιγμήν), θέμ. στιγ-. Μόνον ὁ παθ. πρκ. ἐστιγμένος.

Ρημ. στίγμα, στιγμή, στικτός, ἄστικτος.

στοιχέω-ᾶ (ἵσταμαι ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ, ἀκολουθῶ) καὶ ἀντιστοιχῶ μόνον κατ' ἐνεστώτα.

στοιχίζω (καρδιάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ Παθ. καὶ μέσ. περιστοιχίζομαι.

στοχάζομαι (σημαδεύω, σκοπεύω, συμπεραίνω), ἀποθ., ἐκ τοῦ στόχος=(σταλίκι), πρτ. ἐστοχαζόμεν, μέλ. μέσ. στοχάσσομαι, ἄορ. μέσ. ἐστοχασάμην, πρκ. μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐστόχασμαι.

Ρημ. στόχαις, στοχασμός, τοχαστικός, ἄστοχος.

στρατεύω (ἐκστρατεύω, ὑπηρετῶ ὡς στρατιώτης) ἐκ τοῦ στρατός, πρτ. ἐστράτευον, μέλ. στρατεύσω, ἄορ. ἐστράτευσα. Μέσ. στρατιεύομαι, πρτ. ἐστρατευόμην, μέσ. μέλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστρατευσάμην, πρκ. ἐστράτευμαι, ὑπερσ. ἐστρατεύμην.

Ρημ. στρατεία, στράτευμα, στρατεύσιμος, ἀστράτευτος, ἐκστρατευτέον.

στρατηγέω-ᾶ (εἶμαι στρατηγός, διευθύνω, ἐπινοῶ στρατηγήματα) ἐκ τοῦ στρατηγός, πρτ. ἐστρατήγουν, μέλ. στρατηγήσω, ἄορ. ἐστρατήγησα, πρκ. ἐστρατήγηκα, τετελ. μέλ. ἐστρατηγηκώς ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, πρκ. ἐστρατήγημαι.

Ρημ. στρατήγημα, στρατηγητέον.

στρατοπεδεύω (ἰδρύω στρατόπεδον, σταθμεύω ἐν στρατοπέδῳ) ἐκ τοῦ στρατόπεδον, πρτ. ἐστρατοπέδευον, ἄορ. ἐστρατοπέδευσα. Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι, πρτ. ἐστρατοπεδευόμην, μέσ, μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐστρατοπεδευσάμην, πρκ. ἐστρατοπεδεύμαι, ὑπερσ. ἐστρατοπεδεύμην.

Ρημ. στρατοπεδεία, στρατοπέδεις.

στρεβλόω-ᾶ (βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, τυραννῶ, ἐξαρθρώνω, διαστρέφω) ἐκ τοῦ στρέβλη=(βαστανιστικὸν ὄργανον). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐστρέβλωσα. Παθ. στρεβλοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι, παθ. ἄορ. ἐστρέβλώθην.

στρέφω (γυρίζω) θέμ. στρέφ- καὶ στροφ-, πρτ. ἔστρεφον, μέλ. ἐπιστρέψω, ἄορ. ἔστρεψα. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, πρτ. ἀνεστρεφόμεν, μέλ. μέσ. ἀποστρέψομαι, μέλ. παθ. ἀναστραφήσομαι, ἄορ.

μέσ. κατεστρεψάμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσος ἐστράφην, (καὶ σπαν. ἐστρέφθην), πρκ. ἔστραμμαι, ὑπερσ. κατεστράμμην, μέλ. τετελ. κατεστραμμέμος ἔσομαι.

Ρημ. στρεπτός, ἀναστρεπτέος, στροφή, ἀναστροφή, καταστροφή, περιστροφή, στρόφιγγς.

στρώννυμι (στρώνω), πρτ. κατεστρώννυμι, ἀόρ. ἐστόρεσα.

Παθ. ὑποστόρνυμαι, πρκ. ἔστρωμαι.

Ρημ. ἄστρωτος, στρώμα, στρωμένη.

ΣΗΜ. Θέμ. στορ καὶ στρω-. Τὸ στρώννυμι καθὼ φωνηεντόληκτον ἔπρεπε κανονικῶς νὰ φέρηται μεθ' ἑνὸς ν (στρώ-νυμι), ἀλλ' ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ ζώννυμι (ζώσ-νυμι) καὶ τῶν λοιπῶν συμφωνολήκτων εἰς νυμι, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ θεματικὸν σ ἀφομοιοῦται τῷ ἐπομένῳ ν τοῦ νυμι. Ὑπάρχει καὶ ἐνεστώσ στορέννυμι καὶ στόρνυμι, ὅστις εἶνε ποιητ.

συκοφάντεω-ῶ (εἶμαι συκοφάντης, ραδιοῦργος, διαβάλλω, κατηγοροῦ ψευδῶς) ἐκ τοῦ συκοφάντης, πρτ. ἐσυκοφάντων, μέλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἐσυκοφάντησα, πρκ. σεσυκοφάντηκα. Παθ. συκοφαντούμαι, πρτ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. ἀόρ. ἐσυκοφαντήθην, πρκ. σεσυκοφάντημαι.

Ρημ. συκοφάντημα, ἀσυκοφάντης.

συλλάω-ῶ (ξεγυμνῶνω νεκρόν, λεηλατῶ), καὶ ἀποσυλῶ, μέλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσύλησα, πρκ. σεσύληκα. Παθ. συλῶμαι καὶ (περι-), ἀόρ. παθ. ἐσυλήθην, πρκ. παθητ. σεσύλημαι, ὑπερσ. παθητ. ἐσεσυλήμην.

Ρημ. σύλησις, συλητέοι, ἱερόσυλος, ἱεροσυλία.

συμμαχέω-ῶ (εἶμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουμι, μέλ. συμμαχήσω καὶ ἀόρ. συνεμάχησα.

ΣΗΜ. Εἶνε παρασύνθετον ἐκ τοῦ σύμμαχος (ὅπερ ἐκ τοῦ σύν-μάχομαι). Ἀντὶ τοῦ συμμαχῶ τιμι λέγεται καὶ συμμαχίαν ποιοῦμαι. Παθ. δὲ εἶναι συμμαχία γίνεται.

συναντάω-ῶ ζήτηι ἀπαντῶ.

συνεδρεύω (συνεδριάζω). Ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστ., ὁ μέλ. συνεδρεύσω καὶ ἀόρ. συνήδρευσα.

συνηγορέω-ῶ (εἶμαι συνήγορος), πρτ. συνηγόρουμι καὶ μέλ. συνηγορήσω.

συρίττω (σφυρίζω, παίζω τὴν φλογέραν, ἀποδοκιμάζω διὰ συριγμῶν), θέμ. συριγ-, (συρίγῃ=συρίττω), πρτ. ἐσύριττον, ἄρ. ἐσύριξα. Παθ. συρίττομαι μόνον.

σύρω, παρ' Ἀττικοῖς σύνθετον διασύρω (ψέγω), πρτ. διέσυρον, ἄρ. διέσυρα. Μέσ. ἐπισύρομαι, ἄρ. μέσ. περιεσυράμην.

Ρημ. συρμός.

δυσπειράομαι-ῶμαι (περιτυλίσσομαι), μέσον, ἄρ. παθ. συνεπειράθην καὶ πρκ. συνεσπείραμαι.

σφαγιάζομαι (θυσιάζω, σφάζω θύματα), ἀποθ. ἐνεργητ., πρτ. ἐσφαγιαζόμεν, ἄρ. μέσ. ἐσφγιασάμην.

σφαδάζω καὶ **σφαδάζω** (σπαρταρῶ, τεράττομαι σφοδρῶς), θέμ. σφαδ-. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐσφάδαζον.

σφαιρίζω (παίζω τὴν σφαῖραν) ἐκ τοῦ σφαῖρα. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ μέλ. ἀντισφαιριῶ.

σφάλλω (κάμνω τινὰ νὰ σκονδέψῃ), μέλ. σφαλῶ, ἄρ. ἐσφηλα. Μέσ. καὶ παθ. σφάλλομαι, πρτ. μέσ. ἐσφαλλόμεν, μέλ. μέσ. σφαλοῦμαι, μέλ. παθ. β' σφαλήσομαι, ἄρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσφάλην, πρκ. παθ. ἐσφαλμικί, ὑπερσ. παθ. ἐσφάλμην.

Ρημ. σφάλμα, σφαλερός, ἐπισφακλής, ἀσφαλής.

ΣΗΜ. Θέμ. σφαλ-(σφάλ-ῃω=σφάλλω). Ὁ ἄρ. ἐσφάλην ὡς παθητικὸς= ἤττηθην, ὁ δὲ παθ. πρκ. ἐσφαλμαι=ἤττημαι. Ἀντὶ τοῦ μέσου σφάλλομαι λέγεται καὶ σφάλμα ποιῶ· παθητικὸν δὲ σφάλμα γίνεταί.

σφάττω (σφάζω) καὶ **σφάζω**, πρτ. ἐσφαττον, καὶ (ἀπ-) καὶ σπαν. ἐσφαζον, ἄρ. ἐσφαξκ. Παθ. καὶ μέσ. σφάττομαι, μέλ. παθ. ἀποσφαγήσομαι, ἄρ. παθ. ἀπεσφάγην, ἄρ. μέσ. ἀπεσφαζάμην, πρκ. παθ. ἐσφαγμαί.

Ρημ. σφαγή, σφάγιον.

ΣΗΜ. Θέμ. σφαγ-(σφάγ-ῃω=σφάττω). Τὸ μέσον πάντοτε σύνθετον, λέγεται δὲ καὶ ἐναλελυμ. σφάττω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ σφάττω λέγεται καὶ περιφρ. σφαγᾶς ποιῶμαι, τὸ δὲ σφαγᾶς ποιῶ=γίνομαι αἷτιος σφαγῶν· παθ. δὲ τὸ σφαγαί γίνονται. Τὸ σφάττω καὶ τὸ παθ. σφάττομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό, πρό, ἐπί.

σφενδονάω-ῶ (σφενδονίζω, ρίπτω λίθους μὲ σφενδόνην) ἐκ τοῦ

σφενδόνη πρτ. ἐσφενδόνων, ἄορ. ἐσφενδόνησα. Παθ. σφενδονῶμαι, πρτ. διεσφενδονώμην.

Ρημ. σφενδόνησις, σφενδονήτης.

σφετερίζω (οἰκειοποιούμαι, κάμνω ἰδικόν μου ζένον πρᾶγμα) καὶ ἄορ. ἐσφετέρισα. Μέσ. σφετερίζομαι, ἄορ. μέσ. ἐσφετερισάμην.

σφίγγω (πιέζω, σφίγγω). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

σφραγίζω. Μόνον τὸ μέσον ἀποθετικὸν ἐπισφραγίζομαι καὶ προσεπισφραγίζομαι (σημαίνω, ἐπιβάλλω, ἐπιθέτω σφραγίδα), μέσ. ἄορ. ἐσφραγισάμην καὶ ἐπεσφραγισάμην, παθ. ἄορ. ἐπεσφραγίσθην, παθ. πρκ. κατεσφραγίσμαι καὶ προσσφραγίσμαι.

Ρημ. σφραγιστὸν (μέτρον).

σφριγάω-ῶ (εἶμαι πλήρης χυμῶν, εἶμαι εὖρωστος, ὀργῶ) ἐκ τοῦ σφρίγος. Μόνον ὁ ἐνεστώς.

σχεδιάζω (λέγω ἢ πράττω τι ἀμελετήτως) ἐκ τοῦ σχεδίου. Μόνον ὁ ἐνεστώς.

σχετλιάζω (νομίζων ἑμαυτὸν ἄθλιον παραπονοῦμαι, ἀγανακτῶ) ἐκ τοῦ σχέλιος, πρτ. ἐσχετλιάζον, μέλ. σχετλιάσω, ἄορ. ἐσχετλίασα. Ρημ. σχετλιασμός.

σχηματίζω (δίδω σχῆμα, μορφήν, σχηματίζω, στολίζω) καὶ μετασχηματίζω, ἄορ. κατεσχημάτισα. Μέσ. σχηματίζομαι, (καλλωπίζομαι,) καὶ παθ. διασχηματίζομαι, πρτ. μέσ. ἐσχηματιζόμενῃ, μέσ. ἄορ. διεσχηματισάμην, πρκ. μέσ. ἐσχημάτισμαι καὶ παθ. μετεσχημάτισμαι.

Ρημ. σχηματισμός, ἀσχημάτιστος.

σχίζω, πρτ. ἐσχίζον, μέλ. κατασχίσω, ἄορ. ἐσχισα. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρτ. ἀπεσχίζομην, μέλ. παθ. διασχισθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐσχίσθην, πρκ. παθ. ἐσχισμαι, μέλ. τετελεσμ. διεσχισμένος ἔσομαι. Ρημ. σχιστός, ἄσχιστος, ὀλίσχιστος, σχίσαις.

ΣΗΜ. Θέμ. σχιδ- (τχιδ- Jw =σχίζω). Ὁ ἄορ. ἐσχίσθην, ὅταν ἔχη μέσῃ σήμασ.—διεφώνησα, διηρέθην.

σχολάζω (εὐκακίῳ, ἀπρακτῳ, καταγίνομαι εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, ἄορ. ἐσχόλασα, πρκ. ἐσχόλακα.

σῶζω (γλυτώνω) καὶ σώω (ἐπιγρ.), πρτ. ἐσῶζον, μέλ. σῶσω, ἄορ. ἐσῶσα, πρκ. σέσωκα, ὑπερσ. διετεσῶκειν καὶ σεσῶκώς ἦν, μέλ. τε-

τέλεισ. σεσφκῶς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. σφίζομαι, πρτ. ἐσφίζομην, μέλ. πκθ. καὶ ὡς μέσος σωθήσομαι, μέλ. μέσ. διασφάσομαι, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθην, ἄορ. μέσ. ἀνεσφάσκημην, πρκ. σέσωμαι καὶ σέσωφμαι, ὑπερσ. ἐσέσωτο καὶ ἐσέσωστο.

Ρημ. διασφαστέον, σωτήρ, σῶμα, σῶς (σῶ-ι-ος), ἄσωτος.

ΣΗΜ. Θέμ. σω- καὶ (σῶι=) σφ-, (σῶι-ζω=σφίζω). Ἐκ τοῦ σω- σχηματίζονται ὁ παθ. μέλ. σωθήσομαι καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐσώθην καὶ ὁ πρκ. σέσωμαι καὶ τινὰ ρηματικά, ἐκ δὲ τοῦ σφ- οἱ λοιποὶ χρόνοι.

σωμασκέω-ῶ (γυμνάζω τὸ σῶμά μου). Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλ. σωμασκήσω, καὶ ὁ ἄορ. ἐσωμάσκησα. Ρημ. σωμασκία.

Λέγεται καὶ ἀσκῶ ἢ γυμνάζω τὸ σῶμα. Παθ. δὲ τὸ σῶμα ἀσκεῖται. Καὶ ὡς μετβ. σωμασκίαν ἐμποιῶ τινι.

σωφρονέω-ῶ (εἶμαι σῶφρων, ὑγιαίνω τὸν νοῦν) ἐκ τοῦ σῶφρων (σῶς-φρήν), πρτ. ἐσωφρόνου, μέλ. σωφρονήσω, ἄορ. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα.

Ρημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ σωφρονῶ λέγεται καὶ σῶφρων εἶμι. Ἐκ τοῦ σῶφρων, τοῦ ὁποῦ ἀντίθετον εἶνε τὸ ἄφρων, γίνεται καὶ τὸ μεταβ. ρῆμα σῶφρονίζω. Ὁ παθ. πρκ. ἐν τῇ μετβ. τὰ σεσωφρονημένα=τὰ σωφρόνως πεπραγμένα.

σωφρονίζω (κάμνω τινὰ σῶφρονα, φρόνιμον), ἐκ τοῦ σῶφρων. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄορ. ἐσωφρονίσα, παθ. ἄορ. ἐσωφρονίσθην καὶ πρκ. σεσωφρόνισμαι.

Λέγεται καὶ σῶφρονά τινά ποιῶ, παθ. δὲ σῶφρων γίγνομαι.

T

ταγεύω (εἶμαι ταγός = ἀρχηγός) ἐκ τοῦ ταγός. Μόνον ὁ ἄορ. ἐτάγευσα. Παθ. ταγεύομαι. Ρημ. ταγείξ.

ταινιόω-ῶ (περιδένω τὴν κεφαλὴν με ταινίας) ἐκ τοῦ ταινίξ. Μόνον ὁ πρτ. ἐταινίουν καὶ ἄορ. ἐταινίωσα.

Λέγεται καὶ ταινίαις ἀναδεῖν τινά.

ταλαιπωρέω-ῶ (καταβασανίζω τινά, κακοπαθῶ), ἐκ τοῦ ταλαίπωρος, πρτ. ἐταλαιπώρουν, ἄορ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαι-

πώρηξ. Μίσ. και παθ. ταλαιπωρούμαι, πρτ. μέσ. έταλαιπωρού-
μην, άόρ. παθ. ώς μέσ. έταλαιπωρήθην, πρκ. τεταλαιπώρημαι.

ταλαδιουργέω-ώ (εργάζομαι τὰ μαλλιά, έριουργώ). Μόνον
ό ένεστώς.

ταμιεύω (είμαι ταμίας, διαχειρίζομαι) εκ του ταμίας, πρτ.
έταμίεον, μέλ. ταμιεύσω, άόρ. έταμίευσκ. Μίσ. ταμιεύομαι, μέσ.
άόρ. έταμιευσάμην, πρκ. τεταμίευμαι.

Ρημ. ταμειεία, ταμειϊον, ταμεισμα, άταμειυτος.

ΣΗΜ. Το μέσ. ταμιεύομαι=άποταμιεύω, μεταχειρίζομαι οικονομικώς.
'Αντί του ταμιεύω λέγεται και ταμίας ειμί. Και μεταβ. ταμίαν τινά
καθίστημι.

ταξιαρχέω-ώ (είμαι ταξίαρχος). Μόνον ό ένεστώς, τὰ λοιπά
περιφραστικώς εκ του ταξίαρχός ειμι.

ταπεινόω-ώ (σμικρύνω, ταπεινώνω) εκ του ταπεινός. Μόνον ό
ένεστώς, ό μέλ. ταπεινώσω και ό άόρ. έταπεινώσκ. Παθ. μέλ.
ταπεινωθήσομαι, παθ. άόρ. έταπεινώθην, παθ. πρκ. τεταπεινώμαι.

ταράττω (άνακατώνω), πρτ. έτάραττον, μέλ. συνταράξω, άόρ.
έτάραξα. Μίσ. και παθ. ταράττομαι, πρτ. έταραττόμην, μέλ.
μέσ. ταράξομαι, άόρ. παθ. και ώς μέσ. έταράχθην, πρκ. τετά-
ραγμαι, ύπερσ. έτεταράγμην.

Ρημ. άτάρακτος, ταραχή, τάραχος.

ΣΗΜ. Θέμ. ταραχ- (ταράχ-ιω=ταράττω). 'Απαντῆ και σύνθετον μετά
των προθεσ. σύν, διά, εκ. Το μέσ. και άναελευμ. ταράττω έμαυτόν, και
άμετάβ. εν ταραχῇ ειμι, εις ταραχὴν καθίσταμαι, ἢ εις ταραχὴν
καθίστημι έμαυτόν. 'Εκ του ταράττω γίνεται κατά συγκοπήν και τὸ
θράττω, άόρ. εθραξα και ρημ. τραχύς.

ταριχεύω (άλατιζω, παστώνω, καπνίζω (κρέας ἢ λχθύς), βαλ-
σαμώνω) εκ του τάριχος. Μόνον ό ένεστώς, παθ. άόρ. έταριχεύθην
και παθ. πρκ. τεταρίχευμαι.

τάττω (θέτω εις τάξιν, τοποθετώ, δικτάττω), πρτ. έταττον, μέλ.
τάξω, άόρ. έταξκ, πρκ. τέταχα, ύπερσ. έπετετάχειν. Μίσ. και παθ.
τάττομαι, πρτ. έτατιτόμην, μέλ. μέσ. παρατάξομαι, μέλ. παθ.
έπιταχθήσομαι, άόρ. μέσ. έταξάμην, άόρ. παθ. και ώς μέσ. έτά-
χθην, πρκ. τέταγμαι, ύπερσ. έτετάγμην, μέλ. τετελεσμ. τετάξομαι.

Ρημ. τακτός, άτακτος, (εύ-, δυσ-, άσύν-, άνεπι-), τκτέος, προσ-

τακτέον, τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, προσταγή, πρόσ-
ταγμα, παράταξις, ἐπίταξις, ἐπιτακτικός.

ΣΗΜ. Θέμ. ταγ- (τάγ- $\text{J}\omega$ —τάττω). Ἄπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ πλεί-
στων προθέσεων. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. τάττω ἐμαυτόν. Ἄπαντᾶ καὶ
περιφραστ. εἰς τάξιν τίθεμαί τι, εἰς τάξιν καθίσταμαι, τάξιν ποι-
οῦμαι, ἔχω τι ἐν τάξει, τὴν τάξιν ποιῶ κτλ. Ἄντι τοῦ συντάττω λέ-
γεται καὶ τὴν σύνταξιν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ προστάττω = καὶ τὴν
πρόσταξιν ποιοῦμαι.

ταφρεύω (κάμνω τάφρον=χαδάκι) ἐκ τοῦ τάφρος. Μόνον ὁ
ἐνεστώς, ὁ μέλ. ταφρεύσω καὶ ὁ ἀόρ. ἐτάφρευσα. Παθ. πρκ. πε-
ριτετάφρευμαι καὶ ἀποτετάφρευμαι.

Ρημ. ταφρεῖα, τάφρευμα.

ταχύνω (κάμνω τι ταχέως) ἐκ τοῦ ταχύς, πρτ. ἐπετάχυνον.

τείνω (τεντώνω), πρτ. ἔτεινον, μέλ. τενῶ, ἀόρ. ἐξέτεινα, πρκ.
ἀποτετάκα. Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, πρτ. ἐτεινόμεν, μέλ. παθ.
ταθήσομαι, μέλ. συνηρ. παρατενοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐπετάθην, ἀόρ.
μέσ. ἀνετεινάμεν, πρκ. τέταμαι, ὑπερσ. ἐπετετάμεν.

Ρημ. ἐκτατός, συντακτέον, τάσις, ἀτενής, ἐντασις, ἐπίτασις, τό-
νος, ἐντονος, σύντονος.

ΣΗΜ. Θέμ. τεν- (τεν- $\text{J}\omega$ —τέννω—τείνω) καὶ (ταν-) τα-. Ἄπαντᾶ
συγγήθως σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐπετάθην καὶ
ἐξετάθην ἐνίοτε ἔχει μέσσην σημασίαν. Ἐνίοτε εἶναι καὶ ἀμετάβητα τὸ παρα-
τείνω (ἐκτείνομαι πλησίον) καὶ τὸ συντείνω (σπεύδω). Τὸ μέσ. αὐτοπα-
θῆς καὶ ἀναλελυμ. συντείνω ἐμαυτόν.

τειχιζῶ (κτιζῶ τεῖχος, περιβάλλω, ὀχυρῶ διὰ τεῖχους) ἐκ τοῦ
τεῖχος, πρτ. ἐτειχίζον, μέλ. τειχιῶ, ἀόρ. ἐτειχισα, πρκ. τετειχικα,
τετελ. μέλ. ἐπιτετειχικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. τειχιζομαι, πρτ.
ἐτειχίζομεν, μέσ. μέλ. τειχιούμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτειχισάμεν, παθ. ἀόρ.
ἐτειχίσθην, πρκ. τετειχισμαι, ὑπερσ. ἐπετειχίσμεν.

Ρημ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ἀτειχιστος.

τειχομαχέω-ῶ (μάχομαι κατὰ τεῖχους, πολιορκῶ), πρτ. ἐτει-
χομάχουν. Παθ. τούτου εἶνε τὸ τειχομαχία καθίσταται.

τεκμαίρομαι (συμπεραίνω) καὶ συντεκμαίρομαι, ἀποθ. μέσ.,
πρτ. ἐτεκμαίρομεν, μέλ. τεκμαροῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐτεκμηράμεν.

Ρημ. ἀτέκμαρτος, ἀξιοτέκμηρτος, τέκμαρσις, τεκμήριον.

τεκμηριόω-ῶ (ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων) ἐκ τοῦ τεκμήριον.

Μόνον ὁ ἐνεστώσ και ὁ ἄορ. ἐτεκμηρίωσα. Λέγεται και τεκμηρίον παρέχομαι ἢ ποιῶ.

τεκνοποιέω-ῶ (ἐπὶ μητρός, γεννῶ), τὸ δὲ μέσ. τεκνοποιούμαι ἐπὶ πατρός. Ἀπαντᾷ ἡ μτχ. τοῦ μέλ. συντεκνοποιήσουςα. Μέσ. τεκνοποιούμαι και ἄορ. ἐτεκνοποιήσάμην. Λέγεται και τέκνωσιν ποιούμαι.

τεκταίνομαι (κατασκευάζω, ἐπινοῶ), ἐκ τοῦ τέκτων, ἀποθετικόν, πρτ. ἐτεκταίνομην, μέλ. τεκτανούμαι, μέσ, ἄορ. ἐτεκτηνάμην.

τελέθω (ἔγω γείνει, ὑπάρχω) ποιητ., ἀπαντῶν κατ' ἐνεστώτα μόνον παρ' Ἀττικοῖς.

τελειόω-ῶ και τελειόω-ῶ (τελειώνω, πραγματοποιῶ) ἐκ τοῦ τέλειος. Τὸ ἐνεργητικόν παρὰ ποιηταῖς και μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ δὲ μόνον ἢ μετοχῇ ἐπιτελεούν. Και τὸ μέσον τελε(ι)οῦμαι παθ. ἄορ. και ὡς μέσ. ἐτελεώθην και ἐτελειώθην, πρκ. τῆς μτχ. τετελειωμένος. Λέγεται και τέλεον ποιῶ ἢ ἀπεργάζομαι.

τελευτάω-ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) ἐκ τοῦ τελευτῆ και ἀποτελευτῶ, πρτ. ἐτελεύτων, μέλ. τελευτήσω, ἄορ. ἐτελεύτησα και (ἐν-) πρκ. τετελεύτηκα, ὑπερσ. ἐτετελευτήκειν και τετελευτηκῶς ἦν. Παθ. τελευτῶ ὑπό τινος (φρονεύομαι ὑπό τινος) μέλ. μέσ. ὡς παθ. τελευτήσομαι.

τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, τελειώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ, ἄορ. ἐτέλεσα, πρκ. τετέλεκα, ὑπερσ. προετετελέκειν. Παθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελούμην, μέλ. παθ. ἀποτελεσθήσομαι, ἄορ. παθ. ἐτελέσθην, ἄορ. μέσ. ἐτελεσάμην. πρκ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. ἐπετετελέσμην.

Ρημ. ἀτέλειστος, τελετῆ, τελεστικός, ἐπιτελεστέος, τελεστήρικα.

ΣΗΜ. Θέμ. τελε(σ)- τὸ σ. μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐκπίπτει, εἰς δὲ τὸν ἄορ. γίνεται ἀπλοποίησις τῶν σσ. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ και σύνθετον. Λέγεται και τέλος ἐπιτίθημι τινι ὡς παθ. δὲ τὸ τέλος λαμβάνω και τέλος ἔχω. Τὸ διατελῶ=τελειώνω, συνήθως δὲ ἀμεταβάτως μετὰ μετοχῆς=εἶμαι διαρκῶς.

τέμνω (κόπτω), πρτ. ἔτεμνον, μέλ. τεμῶ, ἄορ. ἔτεμον, πρκ. ἀποτέμηκα. Παθ. και μέσ. τέμνομαι, πρτ. ἐτεμνόμην, μέλ. παθ. ἀποτηθήσομαι, μέλ. μέσ. ὑποτεμοῦμαι, ἄορ. παθ. ἐτμήθην, ἄορ. μέσ. β' ἐτεμόμην, πρκ. παθ. τέτημημι, ὑπερσ. ἐτετημήμην, μέλ. τετελ. ἐκτετημήσομαι.

Ρημ. ἄτμητος, νεότμητος, τμητέος, τμημα, τμησις, τομή, ἀπό-

τομή, ἀπότομος, σύντομος, τέμενος (τόπος κεχωρισμένος, ἱερός) τομείς, ταμίαις.

ΣΗΜ. Θέμ. τεμ- και τιε-, ταμ-. Ὁ ἐνεστώς λαμβάνει πρόσφυμα νι. Ἄπαντὰ τὸ ῥῆμα πλειστάκις και σύνθετον.

τέρπω (εὐχαριστῶ), μέλ. τέρψω, ἄορ. ἔτερψα. Μέσ. τέρπομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέτ. ἐτέρφθην. Ρημ. τέρψις, τερπνός.

ΣΗΜ. Θέμ. τερπ-. Ἐντὶ τοῦ τέρπω τινά λέγεται και τέρψιν ποιῶ τινι και τέρψιν παρέχω τινί.

τεχνάομαι-ᾶμαι (κάμνω τι μετέχνη), ἐκ τοῦ τέχνη, ἀπόθ. μετὰ σημασι. ἐνεργητ., πρτ. ἐτεχνώμην, και ἄορ. μέσ. ἐτεχνησάμην και ἐξετεχνησάμην.

τίκω (λυώνω τι), θέμ. τικ- και τικ-, πρτ. περιέτηκον, ἄορ. ἐξέτηξα, πρκ. ἐνεργ. με σημασίαν παθ. και μέσ. τέτηκα και (ἐν-), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθ. και μέσ. ἐτετήκειν. Πικθ. τίκομαι, ἄορ. παθ. ῥ'. ἐτάκην και (συν-), ἄορ. παθ. α'. ἐτήχθη (σπαν.).

Ρημ. τηκτός, ἄτηκτος, τηκεδών.

τηρέω-ᾶ (ἐπιτηρῶ, παρκτηρῶ), συνήθως σύνθ. (παρα-, ἐπι-, συμπαρκα), πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα, πρκ. τετήρηκα. Παθ. τηρούμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. τηρήσομαι, (ὡς παθ.), πικθ. ἄορ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι.

Ρημ. τήρησις, τηρητέον.

τιθασεύω (ήμερώνω, ἐπὶ ζώων ἢ και φυτῶν) ἐκ τοῦ τιθασός. Μόνον ὁ ἐνεστώς. Πικθ. τιθασεύομαι και ὁ παθ. ὑπερσ. ἐτεθάσευτο.

τίθημι (θέτω), μέλ. θήσω, ἄορ. ἔθηκα (-κας, κε, ἔθετον ἐθέτην, ἔθεμεν, ἔθετε ἔθεσαν, ὑποτ. θῶ), πρκ. τέθεικα. Μέσ. και παθ. τίθεμαι (σαι, ται, κτλ.), πρτ. ἐτίθημην (εσο, ετο, κτλ.), μέλ. μέσ. θήσομαι, μέλ. παθ. τεθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐθέμην, (ἔθου, ετο κτλ.), ἄορ. παθ. ἐτέθην, πρκ. μέσ. τεθειμαι, πρκ. παθ. κείμαι, ὑπερσ. ἐκείμην.

Ρημ. θετός, συνθετος, (ἀσύν-, προσ-, ἐγκκ-, ἐπι-, εὐεπι-), θετέας, θέσις, θεσμός. θέμις, θῆμα, ἀνάθημα.

ΣΗΜ. Θέμ. θε- και θη-. Ὁ ἐνεστώς και πρτ. ἀναδιπλοῦνται (θι-θη=τιθημι. Ἐν τῷ παθ. μέλ. και ἀορίστῳ δὲν ἐκτείνεται ὁ βραχὺς χαρακτήρ, και τοὶ ἔπονται καταλήξεις ἀπὸ τοιμφόνου ἀρχόμεναι. Τὸ τίθημι ἄπαντὰ σύνθετον πλειστάκις μετὰ διαφόρων προθέσεων και περιφρακτικῶς δὲ πολλάκις φέρεται π.χ. ἐντὶ τοῦ διατίθεμαι=διαθήκας ποιῶμαι, και σύνθημα ποιῶμαι=συντίθεμαί τινι, τὸ δὲ συνθήκαι γίνονται παθ. ὡς και τὸ ἐπιθεσις γίνονται κτλ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς και ἀναλελυμ.

τίθημι ἑμαυτὸν καὶ διατίθημι ἑμαυτόν. Τὸ δίκην ἐπιτίθημι τινι= δίκην λαμβάνω παρὰ τινος=κολάζω τινά. Οἱ πρκ. τέθεικα καὶ τέθειμαι ἐσχηματίσθησαν κατ'ἀναλογίαν τῶν εἶκα καὶ εἶμαι τοῦ ἔημι.

τίκτω (γεννώ), πρτ. ἔτικτον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τέξομαι, ἄόρ. β' ἔτεκον, πρκ. β' τέτεκα.

Ρημ. τέκνον, τοκεῖς, τόκος, πορωτόκος (γυνή), πρωτότοκος (υἱός), ἐπίτοκος.

ΣΗΜ. Θέμ. τεκ-, τκ-. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν (τι-τκ-ω=) τίκτω. Τὸ τίκτω κυρίως λέγεται ἐπὶ γυναικός, τὸ δὲ γεννῶ ἐπὶ ἀνδρός.

τίλλω (ἐκριζώνω, μαδῶ, βρστανίζω) θέμ. τιλ-, (τιλῶ=τίλλω). Μόνον ὁ ἐνεστώς ἐκτίλλω, παθ. πρκ. τέτιλμαι.

Ρημ. τιλτός.

τιμωρέω-ῶ (βοηθῶ, τιμωρῶ), πρτ. ἐτιμώρουν, μέλ. τιμώρῃσω, ἄόρ. ἐτιμώρησα (καὶ προ-), πρκ. τετιμώρηκα, μέλ. τετελ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι, πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέλ. παθ. τιμωρηθήτομαι, ἄόρ. μέσ. ἐτιμωρησάμην, ἄόρ. παθ. ἐτιμωρήτην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. τετιμωρημαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην καὶ τετιμωρημένος ἦν, μέλ. τετελ. τετιμωρημένος ἔσομαι.

Ρημ. ἀτιμώρητος, τιμωρητέος, τιμώρημα, τιμώρησις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τιμωρῆς (ὅπερ ἐκ τοῦ τιμῆ καὶ ὄρα=φροντίς). Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ τινι καὶ τιμωρίαν ποῶ τινι=βοηθῶ τινι. Τὸ δὲ μέσ. τιμωροῦμαι τινι καὶ τιμωρίαν ποιοῦμαι τινι=ἐκδικούμαι τινι, κολάζω.

τίνω (πληρώνω) καὶ (ἀπο-, ἐκ-, συνεχ-), θέμ. τι- καὶ τιν-, πρτ. ἀπέτινον, μέλ. τίσω, ἄόρ. ἔτισα, πρκ. ἐκτέτισα. Παθ. ἄόρ. ἀπετίσθην, πρκ. παθ. ἐκτέτισμαι, ὑπερσ. ἐξετέτιστο, μέσ. ἄόρ. ἐτισάμην.

Ρημ. ἀποτιστέον, ἐκτισμα, τίσις, ἐκτισίς.

τιθεύω (εἶμαι τροφός, βυζαίνω) ἐκ τοῦ τίθη (=**πραμαίνω**). Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ ἄόρ. ἐτίθεισα. Ρημ. τιθεία.

τιτράω-ῶ (τρυπῶ) θέμ. τερ-, τρα-, τιτρα-. Μόνον ὁ ἄόρ. συνέτηρησα, παθ. πρκ. τέτρημαι καὶ ὑπερσ. συνετετρήμην, τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μτγν.

Ρημ. τρητός, ἀτρητος (ἀδιάτρητος=ἀδιαπέρχστος).

τιτρώσκω (πληγώνω), πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλ. κατατρώσω, ἄόρ.

ἔτρωσα. Παθ. τιτρώσκομαι, πρτ. ἐτιτρωσκόμην, μέλ. παθ. τρωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτρώθην, πρκ. παθ. τέτρωμαι, καὶ (κατα-) ὑπερσ. ἐτετρώμην.

Ρημ. τρωτός, ἄτρωτος.

ΣΗΜ. Θέμ. τρω-. Λαμβάνει ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν καὶ πρόσφυμα σκ- (τι-τρώ-σκ-ω).

τλάω-ῶ (τολμῶ, ὑπομένω, ἀνέχομαι) θέμ. τλα-. Μόνον ὁ ἀόρ. ἅ' ἔτλην καὶ ἀπαρέμφ. ἀνατλήναι.

Ρημ. τλήμων.

τοιχωρυχέω-ῶ (τρυπῶ τοὺς τοίχους διὰ νὰ κλέψω) ἐκ τοῦ τοιχωρύχος (=τοίχον-όρύσσω). Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ ἀόρ. ἐτοιχωρύχῃσα.

τοκίζω (δανείζω ἐπὶ τόκῳ) ἐκ τοῦ τόκος. Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. τοκίζομαι. Συνήθως λέγεται δανείζω ἐπὶ τόκῳ.

τολμάω-ῶ (ὑπομένω, θαρρῶ, ἀνακλαμβάνω μὲ τόλμην) ἐκ τοῦ τόλμη, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀόρ. ἐτόλμησα, πρκ. τετόλμηκα. Παθ. ἀόρ. προυτολμήθην, παθ. πρκ. τετόλμηται.

Ρημ. τολμητέον.

τοξεύω (ρίπτω βέλος διὰ τόξου, σκοπεύω) ἐκ τοῦ τόξον, πρτ. ἐτόξευον, ἀόρ. ἐτόξευσα. Παθ. ἐνεστ. τοξεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐτοξεύθην. Ἀποθ. διατοξεύομαι καὶ μέσ. μέλ. διατοξεύομαι μόνον.

Ρημ. τόξευμα, τοξευτής.

τραγωδέω-ῶ (παριστάνω τραγωδίαν ἐν θεάτρῳ, ὀμιλῶ μετὰ τραγικοῦ πάθους) ἐκ τοῦ τραγωδός. Μόνον ὁ ἐνεστώσ καὶ ὁ πρτ. ἐτραγώδουν. Παθ. ἐνεστ. τραγωδοῦμαι καὶ πρκ. τετραγώδημαι.

ΣΗΜ. Τὸ τραγωδῶ ἐγένετο ἐκ τοῦ τραγωδός, ὅπερ ἐκ τοῦ τράγος-ἄιδω· διότι κατ' ἀρχὰς ἐδίδοτο τοῖς νικῶσιν ἐν τραγωδίᾳ τράγος ὡς βραβεῖον. Κατ' ἄλλους πάλιν ἡ λέξις τραγωδός παρήχθη ἐκ τοῦ λυμαιομένου τράγου τὴν ἱερὰν ἄμπελον τοῦ Διονύσου, τὸν ὅποιον ἐθυσίαζον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὡρχεῖτο δὲ περὶ καὶ ἔψαλλον ὁ χορός· ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῶν ἄδόντων ἐν τοῖς Διονυσίοις Σατύρων ἢ Σεληνηῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον τρεγοειδὲς τὸ σχῆμα.

τραυματίζω (πληγώνω) ἐκ τοῦ τραῦμα καὶ κατατραυματίζω, πρτ. ἐτραυματίζον καὶ (κατ-), ἀός. ἐτραυματίσα, Παθ. τραυματίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐτραυματίσθην, πρκ. κατατετραυματίσμαι. Παθ. τούτου τραύματα λαμβάνω ἢ ἔχω ὑπὸ τινος.

τραχύνω (κάννω τραχύ, σκληρόν, εξερεθίζω) ἐκ τοῦ τραχύς. Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ παθ. ἄορ. ἐτραχύνθην καὶ ὁ πρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. τετραχύνθησι. Ὡς ἀμετάβατον τραχύς εἰμι ἢ γίγνομαι.

τρέπω (γυρίζω, στρέφω), θέμ. τρεπ- καὶ τραπ-, πρτ. ἔτρεπον, μέλ. τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, πρκ. τέτροφα. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέλ. μέσ. τρέφομαι, μέσ. ἄορ. α' ἐτρεψάμην, μέσ. ἄορ. β' ἐτρεπόμην, παθ. ἄορ. β' ἐτρέπην, παθ. ἄορ. α' σπαν. ἐτρέφθην, πρκ. τέτραπται, (τετράφεται καὶ τετραμμένοι εἰσὶ, προστ. ἐπιτετρέφω, ἀπαρ. τετράφθησι, μτχ. τετραμμένος), ὑπερσ. ἐτέτραπτο.

Ρημ. δυσκπότερεπτος, τρεπτός, τρεπτεόν, τροπή, ἀνατροπή, (ἐπιπρο-, περι-, ἀπο-), ἀνατροπεύς, τρόπος, ἐπίτροπος, ἐπιτροπεία.

τρέφω (θρέφω, ἀνατρέφω), πρτ. ἔτρεφον, μέλ. θρέψω, ἄορ. ἔθρεψα. Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, πρτ. ἐτρεφόμην, μέλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. θρέφομαι, μέλ. πκθ. τραφήτομαι, ἄορ. μέσ. ἐθρεψάμην, ἄορ. παθ. α' (σπαν.) ἐθρέφθην καὶ παθ. β' ἐτρέφην, πρκ. τέθραμμαι (τέθραπται, τεθράμμεθα, τέθραφθε, ἀπαρ. τεθράφθησι, μτχ. τεθραμμένος), ὑπερσ. ἐτεθράμην.

Ρημ. θρεπτός, θρεπτέος, τροφή, τρογός, τροφίμος, εὐτροφής, θρέπτη, τροφεία.

ΣΗΜ. Θέμ. θρεφ-, τρεφ- καὶ τραφ-. Τὸ θ τοῦ θέμ. θρεφ τρέπεται εἰς ψιλόν (τ) ἕνεκα τοῦ ἐπομένου δευτέρου δασέος φ, ὅταν ὅμως ἐλλείπη τὸ δεύτερον δασύ, ἐπανερχεται τὸ πρῶτον, (ὡς θρέψω κτλ.). Ἐν τῷ παθ. ἄορ. ἐθρέφθην καὶ τῷ πρκ. τέθραφθε τὸ θ δὲν τρέπεται εἰς ψιλόν διότι ἡ ἐπομένη τῷ θ συλλαβῇ ἔχει οὖο δασέα. Τὸ ρήμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προσθέσεων δια-, ἐκ-, παρα-, συμ-, συνει-. Ὁ παθ. ἄορ. διετρέφην ἔχει καὶ μέσην σημασίαν=διέθρεψα ἑμαυτόν. Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ ἀναελυμ. τρέφω ἑμαυτόν.

τρέχω, θέμ. τρεχ-, καὶ δραμ-, πολλάκις σύνθετον, πρτ. ἔτρεχον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι, ἄορ. β' ἔδραμον, πρκ. ἐπιδεδράμην, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν, παθ. πρκ. ἐπιδεδράμηνται μόνον.

Ρημ. τρόχος, τρογός, δρόμος, δρομεύς, δικδρομή, ἐκδρομή, καταδρομή, ἐπιδρομή, ὑποδρομή, δρομικός, πρόδρομος, περιθρεκτέον.

τρέω (φοβοῦμαι, τρέμω), θέμ. τρεσ- και τρε-, μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα.

Ρημ. ἄτρεστος.

τρίβω (προστρίβω, κοπανίζω), πρτ. — ἔτριβον (δι-, ἐνδι-), μέλ. — τρίψω (δια-, συνδια-, κατα-), ἄορ. ἔτριψα, πρκ. τέτριφα (δια-, κατα-). Παθ. και μέσ. τρίβομαι, πρτ. παθ. διετριβόμεν, μέλ. μέσ. και ὡς παθ. προστρίβομαι, ἄορ. μέσ. ἀπετριψάμην, μέλ. παθ. β' κατατριβήσομαι, ἄορ. παθ. α' ἐτριψήην, ἄορ. παθ. β' κατετριβήην, πρκ. τέτριμμα.

Ρημ. ἄτριπτος, ἐπίτριπτος, τριβή, ἀποτριβή, διατριβή, τριψίς, τριμμός, τρίβων, ἀτριβής, παιδοτριβής, ἐντριβής.

τριηραρχέω-ᾶ (εἶμαι τριήραρχος, κυβερνήτης τριήρους), ἐκ τοῦ τριήραρχος, πρτ. ἐτριηράρχουν, μέλλ. τριηραρχήσω, ἄορ. ἐτριηράρχησα, πρκ. τετριηράρχηκα. Μέσ. διάμεσον τριηραρχοῦμαι, παθ. πρκ. ἐπιτετριηράρχημαι, ὑπερσ. ἐπιτετριηραρχήμην.

Ρημ. τριηράρχημα.

τροχάζω (τρέχω). Μόνον ὁ ἐνεστώς και πρτ. ἐτρόχαζον.

τροχιζώ (βασανίζω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ), ἐκ τοῦ τροχός. Μόνον ὁ παθ. ἄορ. ἐτροχίσθην = ἐβασανίσθην. Λέγεται και ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναδιβάζω τινὰ και παθ. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦμαι.

τρώγω (ροκανίζω, τρώγω), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τρώζομαι.

Ρημ. τρωκτός, τράγημα.

ΣΗΜ. Θέμ. τρωγ- και τραγ- [ἄορ. ποιητ. και μεταγ. ἔτραγον]. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω, ὅπερ και εὐχρηστότερον.

τροπάω-ᾶ (κάμνω τρυπᾶν, τρυπᾶ) ἐκ τοῦ τρυπά. Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλλ. τρυπήσω και ὁ παθ. πρκ. τετρύπημαι.

Ρημ. τρυπητής, τρύπανον.

τροφάω-ᾶ (ζῶ τρυφήλως), ἄορ. ἐνετρόφησα και πρκ. τετρώφηκα. Ρημ. τρύφημα.

τρύχω και τρυχώω-ᾶ (κατατριβω, πιέζω), μέλ. ἐκτρυχώσω, ἄορ. ἐξέτρώχωσα. Παθ. τρύχομαι και παθ. πρκ. τετρώχωμαι = ἐξήντημαι.

τυγχάνω (τυχίνω), πρτ. ἐτύγχανον, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. τεύζομαι, ἄορ. β' ἐτυχον, πρκ. τετύχηκα, ὑπερσ. τετυχηκώς ἦν.

Ρημ. τύχη, εὐτυχής, δυστυχής, ἐπιτυχής, ἐντευξίς, ἐπίτευξις, συνέντευξις.

ΣΗΜ. Θέμ. τυχ- και τευχ-. 'Ο ένεστώς λαμβάνει πρότρυμα -αν και ν πρό του χαρακτήρος, όπερ πρό του άρκτικού χ τρέπεται εις γ (τυ-ν-χ-άν-ω= τυγχάνω). Σπανιώτατα άπαντᾶ παρ' Ἀττικοίς και ό πρκ. τέτευχα. Τό ρήμα άπαντᾶ και σύνθετον μετά πολλών προθέσεων. Συντάσσεται δὲ 1) τυγχάνω τινός (=έπιτυγχάνω τι ή τινά), 2) τυγχάνω τινί (=συναντῶ τινα), 3) μετά μετοχῆς κατηγορημ-, ώς τό λανθάνω, φθάνω κλπ. Ἐντὶ τοῦ έντυγχάνω τινί λέγεται έντευξιν ποιούμαι τινι (συναναστρέφομαι τινα).

τυμπανίζω (κτυπῶ τό τύμπανον, φρονεύω διὰ ξυλοκημάτων), έκ του τύμπανου. Μόνον ό άόρ. άπετυμπάνισα, παθ. άόρ άπετυμπανίσθην=έσκοτώθην από τό ξύλον και παθ. πρκ. άποτετυμπάνισται.

τύπτω (κτυπῶ) και άντιτύπτω, πρτ. έτυπτον, μέλ. τυπήσω. Παθ. τύπτομαι. Ρημ. τύπος, τύμπανον.

ΣΗΜ. Θέμ. τυπ-, τύπ-τ-. Τά ρήματα τύπτω, παίω, -πλήττω, [πατάσσω], πληγᾶς δίδωμι, πληγᾶς έντείνω, πληγᾶς έμβάλλω, και πληγᾶς έντρίβω είναι συνώνυμα και άναπληροῦσιν άλληλα κατά τους έλλείποντας χρόνους αυτών. Παθητικά τούτων είναι τά τύπτομαι, παίτομαι, -πλήττομαι, πληγᾶς λαμβάνω (υπό τινος) κτλ.

τυραννεύω και **τυραννέω-ῶ** (είμαι τύραννος, βασιλεύς μονάρχης, κυβερνῶ δεσποτικῶς), έκ του τύραννος, πρτ. έτυράννου, μέλλ. (τυραννήσω), άόρ. έτυράννευσα και έτυράννησα, πρκ. τετυράννευκα. Παθ. τυραννεύομαι και τυραννοῦμαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. τυραννήσομαι. παθ. άόρ. έτυραννεύθην.

Ρημ. άτυράννευτος.

ΣΗΜ. Λέγεται και τύραννός ειμι. Και ώς μέσον καθίστημι έμαυτὸν τύραννον.

τυφλώω-ῶ (τυφλώνω, κέκνω τυφλόν) έκ του τυφλός. Μόνον ό σύνθετος ένεστώς έκτυφλώ. Παθ. τυφλοῦμαι, παθ. άόρ. έτυφλώθην.

τυφώω-ῶ (έμπνέω τυφρον, θυμβώνω) έκ του τυφος. Μόνον ό παθ. πρκ. τετύφωμαι, μτχ. τετυφωμενος=έπηρμένος, ύπερήφανος.

ΣΗΜ. Ὑπάρχει και τυφῶ, μόνον κατ'ένεστώτα, του ύποίου άπαντᾶ ή μτχ. του πρκ. έπιτεθυμμένος.

Υ

ύβριζω (είμαι ύβριστής, προσβάλλω τινά), έκ του ύβρις, πρτ. ύβριζον, μέλ. ύβριῶ, άόρ. ύβρισα, πρκ. ύβρικα, ύπερσ. ύβρίκειν. Παθ. ύβρίζομαι, πρτ. ύβριζόμεην, μέλ. παθ. ύβρισθήσομαι, άόρ.

παθ. ὑβρίσθην, πρκ. ὑβρισμαι, ὑπερσ. ὑβρίσμην καὶ ὑβρισμέην. ἦν.

Ρημ. ὑβριστέος, ὑβρισμα, ὑβριστής, ὑβριστικός.

ὑγιαίνω (εἶμαι καλῶ), ἐκ τοῦ ὑγιής, πρτ. ὑγιαίνον, μέλ. ὑγιανῶ, ἀόρ. ὑγιανα.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ ὑγιαίνω λέγεται εἰμὶ ὑγιής, ὑγιῶς ἔχω, καὶ ὑγιεινῶς διάγω, μεταβατ. δ'εἶνε τὸ ὑγιᾶ ποιῶ.

ὔω (βρέχω) καὶ παθ. πρκ. ἐν τῇ μετγ. ἐρυσμένος μόνον.

Ρημ. ὑετός.

ΣΗΜ. Θεμ. ὑ-. Τὸ μὲν ὔω λέγεται ἐπὶ Θεοῦ=ρίπτω βροχῆν, τὸ δὲ βρέχω=μουσκεύω, κάμνω τι ὑγρόν. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ὕει =ὔδατα ὁ Θεὸς ποιεῖ, ὕδωρ γίνεταί, ὑετός γίνεταί, ὕμβρος γίνεταί, ὕδωρ ἄνωθεν (ἢ ἐξ οὐρανοῦ) γίνεταί.

ὑδροεύομαι (προμηθεύομαι νερόν) ἐκ τοῦ ὕδωρ. Ἀποθετικόν, εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστώτα.

ὑδροπώτew-ῶ (πίνω πολὺ ὕδωρ) ἐκ τοῦ ὑδροπότης. Μόνον ὁ ἐνεστώας. Ἄντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ ὕδωρ πίνω καὶ ὑδροπότης εἰμὶ.

ὑδροφόρεw-ῶ (φέρω ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώας, τὰ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν φέρω ὕδωρ.

ὑλακτέw-ῶ (γαυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώας. Λέγεται καὶ ὑλακῆ χρῶμαι.

ὑμνέw-ῶ (ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, κατηγορῶ ἐνίοτε), ἐκ τοῦ ὕμνος, πρτ. ὕμνου, μέλλ. ὑμνήσω, ἀόρ. ὕμνησα, πρκ. ὕμνηκα. Παθ. ὑμνοῦμαι, πρτ. ὑμνούμην. παθ. πρκ. ὕμνημαι.

Ρημ. ὕμνητής, ὕμνητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὕμνος—ἕδω ρῆμα ὑμνωδῶ, ὅπερ εἶνε συνώνυμον τῷ ὕμνῳ, εὐχρηστον κατ' ἐνεστώτα, ἄλλως συνήθης εἶναι ἢ περίφρασις.

ὑπείkw (ὑποχωρῶ), πρτ. ὑπέικον, μέλ. ὑπείξω, ἀόρ. εἶξα καὶ ὑπεῖξα.

ὑπεροβλαγγέw-ῶ (ὀδκγῶ τὴν φάλαγγα ὥστε νὰ ὑπερβῆ τὰ ἄκρα τῆς ἐχθρικής). Μόνον ὁ ἐνεστώας καὶ ὁ ἀόρ. ἐν τῇ ἀπαρεμ. ὑπεροβλαγγῆσαι.

ὑπηρετέw-ῶ (ὑπηρετῶ ὡς ναύτης, εἶμαι ὑπηρετής, δουλεύω ὑποβοηθῶ), ἐκ τοῦ ὑπηρετής, πρτ. ὑπηρετούν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, πρκ. ὑπηρετήκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι.

Ρημ. ὑπηρετήμα.

ΣΗΜ. Συνώνυμα τῷ ῥήματι τούτῳ εἶνε τὰ: ὑπουργέω-ῶ, διακονέω-ῶ και θεραπεύω. Τὸ ὑπρέτης εἶνε ῥημ. τοῦ ἐρέσσω=δουλεύω εἰς πλοῖον.

ὑπίσχνεομαι-οὔμαι (ὑπόσχομαι) θέμ. σχ- μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σισχ.-ἴσχ και μετὰ προσφύματος νε ἴσχνε-, ἀποθετ. μέσον, πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχῆσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ὑπεσχύομην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχήμην.

Ρημ. ὑπόσχεσις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥήμα τούτο διαφέρει τοῦ ἐπαγγέλλομαι, ὅπερ σημαίνει: ἀφ' ἑαυτοῦ και ἄνευ αἰτήσεως ὑπόσχομαι' ἐν ᾧ τὸ ὑπίσχνεομαι σημαίνει δίδω ὑπόσχεσιν κατ' αἰτήσιν ἄλλου.

ὑπνομαχέω-ῶ (ἀνθίσταμαι εἰς τὸν ὕπνον). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Παρά μτγν. ἀπαντᾷ τὸ ὑπνώω-ῶ, τοῦ ὁποίου παρ' Ἀττικ. ἀπαντᾷ ἢ ὑπστ. τοῦ ἀορ. καθυπινώσῃς.

ὑπνώω (νυστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται διὰ περιφράσεων.

ὑποκρίνομαι (ἀποκρίνομαι, παριστένω εἰς τὸ θέατρον, προσποιῶμαι) ἀποθ. μέσον, πρτ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλ. καθυποκρινούμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, πρκ. ὑποκέκριμι.

Ρημ. ὑποκριτής.

ὑπονομεύω (ἀνοίγω ὑπνόμοις). Μόνον ὁ ἐνεστώς. Λέγεται και ὑπόνομον ὀρύττω.

ὑποπτεύω (ἔχω ὑπόψιν, νομιζω ὑποπτον), ἐκ τοῦ ὑποπτος' πρτ. ὑπώπτευν, ἀόρ. ὑπώπτευσκ. Παθ. ὑποπτεύομαι, πρτ. ὑπώπτευόμην, παθ. ἀόρ. ὑπώπτευθην.

ΣΗΜ. Τὸ ὑποπτος ἔχει και ἐνεργητικὴν και παθ. σημασίαν = ὁ ὑποπτεύων και ὑποπτεύμενος. Συνώνυμον δ' αὐτῷ εἶνε τὸ ὑποτοπῶ κατ' ἀόριστον μόνον ὑπετόπησα και μέσ. πρτ. ὑπετοπούμην, και ὑποτοπεύω μόνον κατὰ πρτ. ὑπετόπευν.

ὑποσκέλιζω (πεδικλώνω τινά, ρίπτω κάτω). Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόρ. ὑπεσκέλισα.

ὑπουργέω-ῶ (βοηθῶ), ἐκ τοῦ ὑπουργός. Μόνον ὁ ἐνεστώς και ὁ ἀόρ. ὑπούργησα. Λέγεται και ὑπουργός εἶμι.

ὑστερίζω (ὑστερῶ), πρτ. ὑστέριζον, μέλ. ὑστεριῶ, ἀόρ. ὑστερίσασα.

ΣΗΜ. Παράγεται ἐκ τοῦ ὑστερος, ἐκ τοῦ ὁποίου και τὸ ὑστερέω-ῶ (μένω ὀπίσω), μέλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα και ὑπερσ. ὑστερήκειν.

ὕφαινω (κατασκευάζω, ἐπι-σὼ δολίως, σχεδιάζω) θέμ. ὕφην-, (ὕφην]ω=ὕφνίνω), πρτ. ὕφνικον, ἀόρ. ὕφνηα. Παθ. ὕφαινομαι καὶ ἐξυφαινομαι, πρκ. ἐνύφνισμαι, παθ. ἀόρ. ὕφάνθην καὶ συνυφάνθην, μέσ. ἀόρ. ὕφνήαμην.

Ρημ. συνυφνίσεις, ὕφάντης, ὕφνιτός.

φαιδρύνω (κάννω λαμπρόν, χαροποιῶ) ἐκ τοῦ φαιδρός, ἀόρ. ἐφαιδρυνα, μέσ. ἀόρ. ἐφαιδρυνάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθην.

ΣΗΜ. ἐκ τοῦ φαιδρός παράγεται καὶ τὸ φαιδρῶ-ω, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἐφαιδρῶθην ἀπαντᾷ. Ἐντὶ τοῦ φαιδρύνω λέγεται καὶ φαιδρός γίγνομαι.

φαίνω (φανερώνω, φέγγω), πκρατ. ἐφνικον, μέλ. ἀποφνῶ, ἀόρ. ἐφνηα, παρακ. ἀποπέφναγα, πρκ. β' ὡς μέσ. πέφνηα. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι, πρτ. ἐφνιόμην, μέλ. μέσ. φανοῦμαι, μέλ. παθ. ὡς μέσ. φανήσομαι, ἀόρ. παθ. β' ὡς μέσ. ἐφάνην, ἀόρ. μέσ. ἀπεφνήνάμην, ἀόρ. παθ. α' ἐφάνθην, πρκ. παθ. πέφνιεντι καὶ γ. πληθ. ἀποπεφασμένοι εἰσί, (ἀπαρ. πέφνιεντι, μτχ. πεφασμένος).

Ρημ. φάσις, ἀπόφσις, φάσιμα, φανός, φανερός, ἐπιφανής, (κατα-, περι-, προ-, ὑπερ-), ἐπιφάνεια, περιφάνεια, συκαφάντης.

ΣΗΜ. Θέμ. φαν- (φάν]ω=φαίνω). Ἄπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ διαφόρων προθέσεων. Τὸ ενεργ.—φαίνω (διαφάνει, ὑποφαίνει) ἀπαντᾷ πολλάκις καὶ ἀμεταβάτως (=διαφάνεται, ὑποφάνεται.) Ὅπ. ἀόρ. ἐφάνθην=ἀπεδείχθην. Τὸ φαίνεται μετοχῇ μὲν συντασσόμενον=εἶμαι φανερός, ἀπαρεμφάτω δὲ εἶνε ἰσοδύναμον τῷ δοκεῖ=φαίνεται.

φαντάζομαι (παρουσιάζομαι, ἐπιδεικνύομαι). Ἄποθετικὸν μέσ., πρτ. ἐφανταζόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. φαντασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφαντάσθην.

Ρημ. φαντασίς, φάντασμα.

φάσκω (λέγω, διισχυρίζομαι) ἐκ θέμ. φα-, φασκ-, (ἡ ὀριστικ. ἄχρηστος, ὑποτ. φάσκω, εὐκτ. φάσκοιμι, ἀπαρέμφ. φάσκειν, μτχ. φάσκων, ουσα, ον, προστ. ἐλλείπει, καὶ πρτ. ἐφασκον.

Ρημ. φάσις, ἀπόφσις, κατάρσις.

φείδομαι (μεταχειρίζομαι οικονομίαν, εἶμαι φειδωλός), θέμ.

φειδ-. Ἀπειθετικὸν μέσον, πρτ. ἐφειδόμεν, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ φειδωλὸς εἰμι. Παθ. δὲ φειδῶ γίγνεται, φειδῶ λαμβάνω κτλ. Ἀντί τοῦ τοῦ φειδομαι εἶνε τὸ ἀφειδῶ. Συντάσσεται 1) γενικῇ καὶ 2) ἀκαρεμφάτῳ.

φενακίζω (ἐξαπατῶ) ἐκ τοῦ φενάκη (=κόμη πρόσθετος, περ-ροῦκα), πρτ. ἐφενάκιζον, μελ. φενακιῶ, ἄορ. ἐφενάκισα, πρκ. πεφενάκισα. Παθ. φενακίζομαι, παθ. ἄορ. ἐφενάκισθην, πρκ. πεφενάκισμαι.

Ρημ. φενάκισις, φενακιστής.

φέρω (βαστάζω, ὀδηγῶ, παράγω), πρτ. ἐφερον, μέλ. οἶσω, ἄορ. ἀ' ἤνεγκα, ἄορ. β' διήνεγκον, πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. εἰσηνήοχεν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, πρτ. ἐφερόμην, μέλ. μέσ. καὶ σπαν. ὡς παθ. οἶσομαι, μέλ. παθ. οἶσθήσομαι καὶ κατενεχθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἠνέγκμην, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἠνέχθην, πρκ. παθ. ἐνήνεγμα, ὑπερσ. προσενήνεκτο.

Ρημ. οἶστόν, ἀπροσοίστως, προσοιστέον, ἐξοιστέον, εἰσοιστέον, φορᾶ, διαφορᾶ, (συμ-, ἐκ-, μετα-, προ-, εἰς-, ἐπι-), φόρος, φόρτος, φόρημα, φερνή, φέρετρον, φερέτρικ, διηνεκτής.

ΣΗΜ. Θέμ. φερ-, οι- καὶ ἐν (ε) κ-. Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων Ὁ ἐνεργ. πρτ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν, τρέπουσι δὲ καὶ τὸ θεματικὸν ε εἰς ο (ὡς καὶ οἱ πρκ. ἐδήδοκα, πέπομφα, κέκλοφα, γέγονα κλπ). Ἀντί τοῦ φέρω καὶ τῶν συνθέτων αὐτοῦ λέγονται καὶ πλείσται περιφράσεις, λ. γ. εἰσφοράς ποιῶμαι καὶ παθ. εἰσφοραί εἶσι, διαφορὰν ἔχω, εἰς διαφορὰν ἢ ἐν διαφορᾷ καθίσταμαι τινα, παθ. διαφορὰ ἐστί, συμφορὰ μοι ἐστί. Ὡς μεταβ. εἰς συμφορὰς καθίστημι τινα, ὡς παθ. δὲ εἰς συμφορὰν πίπτω, συμφοραῖς περιπίπτω, συμφοραῖς ἔχομαι. Τὸ φέρε δὴ ἀμεταβάτως=ἔλα λοιπόν. Ἀντί τοῦ διένεξις, κατένεξις, κλπ. ἀδοκίμων καὶ μεταγενεστέρων λέγεται διαφορὰ, μεταφορὰ, ἀναφορὰ κτλ. Τὸ μὲν φέρω=βαστάζω, τὸ δὲ ἄγω=ὀδηγῶ τινα, τὸν κάμνω νὰ ἔρχηται.

φεύγω, πρτ. ἐφευγον, μέλ. φευξομαι, καὶ δωρικ. φευξοῦμαι, ἄορ. β' ἐφυγον, πρκ. β' πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν καὶ καταπεφευγώς ἦν. Ρημ. φευκτός, φευκτέος, ἀφυκτος, προσφευκτέον, φυγή, φυγᾶς.

ΣΗΜ. Θέμ. φευγ-καὶ φυγ-. Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ διαφορῶν προ

θέσεων. Τὸ φεύγω πολλάκις, ἰδίᾳ ὅταν σημαίνει κατηγοροῦμαι δικαστικῶς, εἶναι παθητικὸν τοῦ διώκω. Ἐντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ περιφραστικῶς φυγὴν ποιῶμαι, εἰς φυγὴν καθίσταμαι, εἰς φυγὴν τρέπομαι. Μεταβ. δὲ ποιῶ τινα φεύγειν, εἰς φυγὴν καθίστημι τινα, ἀναγκάζω τινα φεύγειν, παθ. δὲ εἶναι τὸ φυγὴ γίνεται κτλ.

Φημι (λέγω), πρτ. ἔφην, μέλ. φήσω, ἄορ. ἔφησα. Μέσ. ἐνεστ. μτχ. φάμενος, καὶ πρκ. παθ. ἐν τῇ προστ. πεφάσθω. Ρημ. φατέος, φάσις, ἀπόφασις, κητάφασις, φήμη, προφήτης.

ΣΗΜ. Θέμ. φη-καὶ φα-Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον σύμφημι, ἰπόφημι, ἀντίφημι, ἀναδιβάλλον τὸν τόνον ἐν συνθέσει. Ὁ πρτ. ἔφην καὶ τὸ ἀπαρ. φάνα, ἔχουσι καὶ ἀορίστου σημασίαν. Συνώνυμον τοῦ φημι εἶναι τὸ ὁμοίως σχηματιζόμενον καὶ σπάνιον ῥῆμα ἡμι, ὅπερ ἰδὲ ἐν τῇ Γραμ. Γενερ. σ. 141—142.

Φθάνω, πρτ. ἔφθικον, μέλλ. φθάσω καὶ συνήθ. ὁ μέσ. μέλ. φθήσομαι, ἄορ. ἔφθασα (καὶ προ-) ἄορ. β' ἔφθην, (ὑποτακτ. φθῶ. ἀπαρ. φθῆναι, προστακτ. ἐλλείπει, εὐκτ. φθαίην, μτχ. φθάς).

ΣΗΜ. Θέμ. φθα- φθαν- καὶ φθη-. Τὸ φθάνω συντάσσεται κατηγορηματικῇ μετοχῇ (ἰδὲ τυγχάνω). Τὸ ἔφθην εἰπὼν=πρὸ ὀλίγου εἶπον, οὐκ ἂν φθάνοις λέγων=λέγε ταχέως, οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων=θὰ ἀκούσης ἀμέσως.

Φθέγγομαι (φωνάζω, ὀμιλῶ) ἀποθετ., πρτ. ἐφθειγγόμην, μέλλ. μέσ. φθέγγομαι, ἄορ. ἐσ. ἐφθειγξάμην, πρκ. ἐφθειγμαί.

Ρημ. ἄφθειγκτος, φθόγγος, φθέγμα.

ΣΗΜ. Θέμ. φθέγ-, (φθέγ- λ ομαι=φθέγγομαι). Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον* κατὰ τὴν σημασίαν εἶναι ἐνεργ. ἀμετάβατον.

Φθειρω (καταστρέφω, ἀρχνίζω), πρτ. ἐφθειρον, μέλ. φθερῶ, ἄορ. ἐφθειρα, πρκ. ἐφθαρκα, ὑπερ. διεφθάρκειν. Πκθ. φθειρομαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέλλ. μέσ. ὡς πκθ. φθεροῦμαι, μέλ. πκθ. δικφθαρήσομαι, ἄορ. πκθ. ἐφθάρην, πρκ. ἐφθαρμι, ὑπερσ. διεφθάρην.

Ρηματ. εὐδιάφθαρτος, φθορά, φθόρος.

ΣΗΜ. Θέμ. φθερ-, (φθέρ- λ ομαι=φθέρω=φθειρω) Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον συνηθέστατα μετὰ τῆς διὰ, κατὰ, πρόδια-, συνδια--Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἀναλελυμ. διαφθειρῶ ἑμαυτόν. Τὸ περιφθειρομαι εἶναι ἀποθετικὸν καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ'ἐνεστῶτα (=περιέρχομαι). Ἐντὶ τοῦ ἐνεργητ. λέγεται καὶ περιφραστικ. φθορὰν ἀπεργάζομαι, φθορὰν ἐμποιῶ ἄντι δὲ τοῦ παθ. φθορὰ ἐστί, φθόρος γίνεται.

Φθίνω (μακραίνομαι, τελειώνω), πρτ. ἐφθινον. Μέσ. ἄορ. β' ἐν τῇ μτχ. φθίμενος καὶ ἀποφθίμενος.

Ρημ. φθίσις.

φθονέω-ῶ (ζηλεύω) ἐκ τοῦ φθόνος, πρτ. ἐφθόουν, μέλ. φθονήσω, ἄορ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονοῦμαι, μέλ. μέσ. ὡς παθ. φθονήσομαι, ἄορ. παθ. ἐφθονήθην.

Ρημ. φθονερός.

φιλέω-ῶ (ἀγαπῶ, συνθηζῶ), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἄορ. ἐφίλησα, πρκ. περίληκα. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσομαι, ἄορ. παθ. ἐφιλήθην, πρκ. παθ. ἐν τῇ ἀπκρ. περιλήσθαι.

Ρημ. φίλημα, ἀξιοφίλητος, προσφίλης.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ φιλεῖ λέγεται οἰκείως διάκειμαι τινὶ καὶ οἰκείως ἔχω τινί.

φιλοκερδέω-ῶ (εἶμι φιλοκερδής, ἀγαπῶ τὸ κέρδος) ἐκ τοῦ φιλοκερδῆς. Μόνον ὁ ἐνεστώς. Λέγεται καὶ φιλοκερδῆς εἶμι.

φιλονικέω-ῶ (ἀγαπῶ τὴν νίκην, ἐρίζω) ἐκ τοῦ φιλονίκου, πρτ. ἐφιλονίκουν, μέλ. φιλονικήσω, ἄορ. ἐφιλονίκησα, παθ. πρκ. περιλονίκησθαι.

Ρημ. φιλονικητέον.

φιλοπονέω-ῶ (εἶμαι φιλόπονος, ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι) ἐκ τοῦ φιλόπονος. Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς καὶ ὁ μέσος ἐπιφιλοπονοῦμαι=ἐργάζομαι φιλόπονος. Λέγεται καὶ φιλόπονος εἶμι καὶ φιλόπονος ἔχω.

φιλοσοφέω-ῶ (εἶμαι φιλόσοφος, ἀγαπῶ τὴν σοφίαν) ἐκ τοῦ φιλόσοφος, πρτ. ἐφιλοσόφουν, μέλ. φιλοσοφήσω, ἄορ. ἐφιλοσόφησα, πρκ. πεφιλοσόφηκα.

Ρημ. φιλοσοφητέον.

φιλοτιμέομαι-οῦμαι (εἶμι φιλότιμος) ἀποθετ. μέσ., πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέλ. μέσ. φιλοτιμήσομαι, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, πρκ. μέσ. πεφιλοτιμήμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φιλότιμος λέγεται καὶ περιφραστικῶς φιλότιμος εἶμι, φιλοτιμῶς ἔχω, φιλοτιμῶς διάκειμαι, κτλ. τὸ δὲ φιλοτιμίαν ἐμβάλλω μεταβατικόν.

φιλοφρονέομαι-οῦμαι (μεταχειρίζομαι τινὰ εὐγενῶς), ἐκ τοῦ φιλόφρων, ἀποθ., πρτ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονήσκημην, ἄορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐν τῇ μτχ. φιλοφρονηθεῖς.

Ρημ. φιλοφρόνημα.

φιλοψυχέω-ῶ (εἶμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζώην), ἐκ τοῦ φιλοψυχος, Μόνον ὁ ἐνεστώς, ὁ μέλ. φιλοψυχῆσω καὶ ἀόρ. ἐφιλοψύχισα.

Ρημ. φιλοψυχητέον.

φλέγω (φλογίζω, καίω) τὸ ἐνεργ. σπανιώτατον παρ' Ἀττικοῖς καὶ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. ἐπιφλέσαι. Παθ. φλέγομαι, πρτ. ἐφλεγόμην, ἀόρ. παθ.—ἐφλέχθην (ἔν-κατ-).

Ρημ. εὐφλεκτος, φλόξ, φλεγμονή, φλέγμα.

φλυαρέω-ῶ (μωρολογῶ, λέγω ἀνοησίας), ἐκ τοῦ φλύαρος· πρτ. ἐφλυάρουν, μέλ. φλυαρήσω.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ φλυαρία ἔχει με, εἰς φλυαρίαν ἐμπίπτω κτλ. Συνώνυμα εἶνε καὶ τὰ ρήματα ληρέω-ῶ καὶ ἀδολεσχεύω-ῶ.

φοβέω-ῶ (φοβίζω τινά), πρτ. ἐφόβουν, μέλ. φοβήσω, ἀόρ. ἐφοβήσακ. Μέσ. φοβοῦμαι, πρτ. ἐφοβούμην, μέλ. μέσ. φοβήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφοβήθην, πρκ. μέσ. πεφοβήμαι, ὑπερσ. μέσ. ἐπεφοβήμην.

Ρημ. φοβητέον, φόβητρον, φοβερός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φόβος (ὑπερ ἐκρίζης ψέβ ἐξ ἧς καὶ ρῆμα ποιητ. φέγομαι = φεύγω ἐκ φόβου). Ἄπικντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ- κατά-, ὑπερ-, σύν-. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς φόβον ἐμποιοῦ τινι, φόβον παρέχω τινί, φόβον ἐμῶδῶ (= φοβῶ τινι). Παθ. δὲ φόβος ἐμπίπτει τινί· ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου φοβοῦμαι, λέγεται καὶ καθίσταμαι εἰς φόβον.

φοιτάω-ῶ (συχνάζω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως), πρτ. ἐφοίτων, μέλ. συμφοιτήσω, ἀόρ. ἐφοίτησα, πρκ. πεφοίτηκα.

Ρημ. φοίτησις, φοιτητής, φοιτητέον.

φονεύω (σκοτώνω), πρτ. ἐφόνεουν, ἀόρ. ἐφόνευσκ. Παθ. φονεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐφονεύθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φονεύς (τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ φόβος). Λέγεται περιφραστικῶς φόνον ἐξεργάζομαι καὶ φονεύς εἰμι τινος· τὸ δὲ φόνος γίνεταί καὶ φόνος πρᾶττεται καὶ θνήσκω ὑπὸ τινος εἶνε παθητικά· (ἰδὲ καὶ κτείνω σημ.)

φορέω-ῶ (φορῶ ἐπάνω μου ὡς φόρεμα, ἐνδύομαι), πρτ. ἐφόρουν, μέλ. φορήσω, ἀόρ. ἐφόρησα, πρκ. ἐκπεφόρηκα. Παθ. ἐνεστ. φοροῦμαι καὶ προφοροῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐνερορήθην, μέσ. ἀόρ. ἐξεφορησάμην, παθ. πρκ. τῆς μετοχ. πεφορημένος.

Ρημ. φορητός, ἀφορητός.

φράζω (ἐκφράζω, λέγω), θέμ. φραδ-, (φραδjω=φράζω), πρτ. ἐφραζον, μέλ. φράσω, ἀόρ. ἐφρασα, πρκ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι, πρκ. πέφραμαι.

Ρημ. φραστέον, δύσφραστος, φράσις, εὐφραδής, φραστήρ.

φράττω (φράζω, κλείω με φράκτην), θέμ. φραγ- (φραγ-jω=φράσσω), πρτ. συνέφραττον, ἀόρ. ἐφραξα, ἀόρ. μέσ. ἐφραζάμην, ἀύρ. παθ. ἐφράχθην, πρκ. παθ. πέφραγμα.

Ρημ. ἀφρακτος, κατάφρακτος, φράγμα, ἔμφραγμα, ἀπόφραξις, δρύφακτον (ἀντί δρύφρακτον).

φρίττω (ἀνατριχιάζω, τρομάζω), θέμ. φρικ-, (φρικ-jω=φρίττω), ἀόρ. ἐφριξα, πρκ. πέφρικα.

φρονέω-ῶ (ἔχω τὸ λογικόν μου, σκέπτομαι, ναμίζω), ἐκ τοῦ φρήν, πρτ. ἐφρόνου, μέλ. φρονήσω, ἀόρ. ἐφρόνησα, πρκ. πεφρόνηκα. Παθ. ὑπερφρονοῦμαι μόνον.

Ρημ. φρόνησις, φρόνημα, φρονητέον.

ΣΗΜ. Τὸ φρονῶ ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς ὑπέρ, παρὰ καὶ ἀνά. Τὸ εὐ φρονῶ=ὀρθῶς σκέπτομαι, τὸ δὲ ἰμέγα φρονῶ ἢ μόνον τὸ φρονῶ=μεγαλοφρονῶ, ὑπερηστανεύομαι.

φροντίζω (ἀσχολοῦμαι εἰς τι, σκέπτομαι), πρτ. ἐφροντίζον, μέλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόντισα, πρκ. πεφρόντισα. Παθ. φροντίζομαι.

Ρημ. φροντιστής, φροντιστέον, ἀφρόντιστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φροντίς. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἔστι μοι φροντίς περὶ τινος, εἰσέρχεται μοι φροντίς περὶ τινος, μέτεστί μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμί, φροντιστής εἰμι καὶ γίγνομαι. Τὰ δὲ φροντίδας ἐμβάλλω τινί, καὶ εἰς φροντίδα καθίστημι τινα εἶναι μεταβατικά.

φρουρέω-ῶ (εἶμαι φρουρός, σκοπός, φυλάττω) ἐκ τοῦ φρουρος, πρτ. ἐφρούρου, μέλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρούρησα. Παθ. φρουροῦμαι, πρτ. ἐφρουρούμην.

Ρημ. ἀφρούρητος.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ φρουρῶ λέγεται καὶ φυλακίς φυλάττω, φυλακίς καθίσταμαι καὶ φυλακὴν ἐγκαταλείπω.

φρύγω (ξηρκίνω, καθουδρίζω, κκίω) θέμ. φρυγ-. Μόνον ὁ παθ. πρκ. πέφρυγμα.

Ρημ. φρυκτῆς=ξηροψημένος ἢ ἀναμμένος δχυλός.

φυγαδεύω (ἐκδιώκω, ἐξορίζω· καὶ ἀμετάβ. εἶμαι ἐξόριστος) ἐκ τοῦ φυγᾶς, πρτ. ἐφυγάδενον, μέλ. φυγαδεύσω, ἄορ. ἐφυγάδευσα. Παθ. πρτ. ἐφυγαδευόμην, παθ. ἄορ. ἐφυγαδεύθην.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ φυγαδεύω τινὰ λέγεται περιφραστικῶς καὶ φυγάδα τινὰ ποιῶ, φυγὴν ἐπιβάλλω τινὶ, ἢ ἐπιτίθειμι τινι, φυγῆ ζημιῶ τινα, φυγὴν καταγιγνώσκω καὶ παθ. φυγῆ ζημιούμαι.

φυγγάνω (φεύγω). Παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον ἀποφυγγάνω καὶ κκταφυγγάνω (θέμ. φυγ-, φονγ- αν-, φυγγαν- καὶ φευγ-), πρτ. κατεφυγγανον, μέλ. φεύξομαι, ἄορ. ἐφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν.

ΣΗΜ. Τὸ φυγγάνω πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀναπληροῖ τοὺς λοιποὺς χρόνους αὐτοῦ ἐκ τοῦ φεύγω.

φυλάττω (φρουρῶ, ἀγρουπνῶ, προσέχω) θέμ. φυλακ- (φυλακ-jω =φυλάττω), πρτ. ἐφύλαττον, μέλ. φυλάξω, ἄορ. ἐφύλαξα, πρκ. διαπεφύλαχα. Παθ. καὶ μέσ. φυλάττομαι, πρτ. ἐφυλαττόμην, μέλ. μέσ. ὡς παθ. φυλάξομαι, ἄορ. παθ. ἐφυλάχθην, ἄορ. μέσ. ἐφυλάξάμην, πρκ. διαπεφύλαγμα.

Ρημ. φυλακῆ, προφυλακῆ, φύλαξ, ἀφύλακτος, φυλακτέος, δυσφύλακτος, εὐφύλακτος, φυλακτήριος, φυλακτῆρ, φυλάκτωρ.

φύραω-ῶ (ἀνκμιγνύω, ἀνακατώνω, ζυμώνω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς καὶ ὁ ἄορ. ἐφύρασα, παθ. ἄορ. ἐφύράθην καὶ παθ. πρκ. πεφουραμένος.

φύρω (πλάττω, ζυμώνω, μολύνω) καὶ συμφύρω, θέμ. φυρ- (φυρ-jω, —φύρω=φύρω). Μόνον ὁ ἐνεστῶς. Μέσ. καὶ παθ. φύρομαι, πρτ. ἐφύρομην, πρκ. πέφουρμαι καὶ συμπέφουρμαι.

Ρημ. φύρδην, σύμφουρμα.

φυσάω-ῶ (φυσῶ, φουσκώνω ἀπὸ ἀέρος), πρτ. ἐφύσων, ἄορ. ἐφύσησα. Μέσ. ἀναφυσῶμαι=εἶμαι ὑπερήφανος, πρτ. ἀνεφυσώμην, παθ. ἄορ. ἐφυσήθην (καὶ ὡς μέσ.=ὑπερήφανεύθην), παθ. πρκ. πεφύσημαι καὶ μέσ. πεφυσημένος=ὑπερήφανος, φουσκωμένος.

φυτεύω (γεμίζω μὲ φυτὰ, γεννῶ, προξενῶ) ἐκ τοῦ φυτόν, μέλ. φυτεύσω, ἄορ. ἐφύτευσα. Παθ. ἐνεστ. φυτεύομαι, παθ. ἄορ. ἐφυτεύθην, μέσ. ἄορ. ἐφυτευσάμην (τι), παθ. πρκ. πεφύτευμαι.

Ρημ. φυτευτός, ἀφύτευτος.

φύω (κἄμνω τι νὰ φυτρώσῃ, παράγω, φυτρώνω) θέμ. φυ-,

(φυjω=ρύω), πρτ. ἔφυον, ἄορ. ἔφυτα καὶ β'. ἔφυν ὡς μέσ. καὶ παθ. (ὑποτ. φύω, εὐκτ. -φύοιμι, ἀπαρέμ. φῦναι, μτχ. φύς, φύσα, φύν), πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. πέφυκα, ὑπερσ. ἐπεφύκειν καὶ ἦν πεφυκώς. Μέσ. καὶ παθ. φύομαι, πρτ. ἐφύομην, μέλ. μέτ. ὡς παθ. φύσομαι.

Ρημ. φύσις, φῦμα, φυλή, φύλον, φύλλον, φυτόν (ὡς οὐσιαστ.). ἔμφυτος, σύμφυτος.

Φωνέω-ᾶ (ἐκπέμπω φωνήν, λαλῶ, προσφωνῶ) ἐκ τοῦ φωνή. Συνήθως σύνθετον· μέλ. φωνήσω, (συμ-, δια-), ἄορ. ἐφώνησα, παθ. ἄορ. ἐφωνήθην.

Ρημ. φώνημα, φώνησις.

ΣΗΜ. Τὸ μέσον ἀλληλοπαθές συμφωνοῦμεν ἀλλήλοις. Τὸ προσφωνῶ =προσαγορεύω. Συνώνυμον τούτῳ εἶνε τὸ προσφθέγγομαι. Τὸ διαφωνῶ =διχογνωμῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος.

Φωράω-ᾶ (ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ), πρτ. κατεφώρων, ἄορ. ἐφώρασα. Παθ. φωρῶμαι, πρτ. ἐφωρώμην, παθ. ἄορ. ἐφωράθην.

Χ

χάζω (ὑποχωρῶ, φεύγω, διστάζω) συνήθως ἀναχάζω καὶ διαχάζω, μέσ. πρτ. ἀνεχάζετο καὶ μέσ. ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρ. ἀναχάσασθαι.

χαίρω (αἰσθάνομαι χαρὰν), πρτ. ἔχμιρον, μέλ. χαιρήσω, ἄορ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. γέγηθα.

Ρημ. χαρά, χάρις, περιχαρής, χαρμονή, χαρτός, ἐπίχαρτος.

ΣΗΜ. Θεμ. χαρ- (χαρ-Jω=χαίρω) καὶ χαيره- (ἐξ οὗ ὁ μέλλ. χαιρήσω). Ἄπαντα καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ὑπέρ, σύν, ἐπί, πρό. Συνώνυμα τούτῳ εἶνε καὶ τὰ εὐφραίνομαι, ἡδομαι καὶ ἀγάλλομαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφραστικῶς περιχαρής εἶμι. Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ χαρὰν ἐνεργάζομαι τι, ἀμετάβατον δὲ τὸ χαρὴν ἔχω. Ὁ τύπος χαίρομαι ἐθεωρεῖτο βάρβαρος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.

χαλάω-ᾶ (χαλαρώνω, παραλύω), ἄορ. ἐχάλασα. Παθ. χαλῶμαι καὶ ἄορ. παθ. ἐχαλάσθην.

Ρημ. χάλαισις, χαλαρός.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι) ἐκ τοῦ χαλεπός, πρτ. ἐχαλέπκινον,

μέλ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχαλέπηνζ. Μέσ. χαλεπαίνομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐχαλεπάγηθην.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς φέρω, χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς τινα, χαλεπῶς διατίθεμαι.

χαλινός-ῶ (χαλινῶνω, περιορίζω, συγκρατῶ) ἐκ τοῦ χαλινός, πρτ. ἐχαλίνου, ἀόρ. ἐχαλίνωσα. Παθ. ἐνεστῶς χαλινουῖμαι καὶ ἀποχαλινουῖμαι, παθ. πρκ. ἐγεχαλίνωμι.

Ρημ. ἀχαλίνωτος.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς χαλινῶ δεσμεύω ἢ χαλινὸν ἐμβάλλω καὶ παθ. ὑπὸ χαλινουῖ πιέζομαι, χαλινός ἐμβάλλεται.

χαρίζομαι (κάμνω χάριν, εὐχριστῶ, ὑποχωρῶ) ἐκ τοῦ χάρις, ἀποθετικ. μέσ., πρτ. ἐχαρίζομην, μέλ. μέσ. χαριουῖμαι, ἀόρ. μέσ. ἐχαρισάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. κεχάρισμαι καὶ κεχαρισμένος εἰμί, ὑπερσ. κεχαρισμένος ἦν, μέλ. τετελεσμ. κεχαρισμένος ἔσομαι.

Ρήμ. ἀχάριστος, χαριστέον, χαριστήριος.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος χαρίζω, ὡς καὶ ὁ μέλλον χαρισθῆσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ἐχαρισθῆν εἶνε μεταγενέστεροι. Ἡ μετοχ. τοῦ πρκ. κεχαρισμένος ἔχει καὶ παραθετικὰ κεχαρισμενότερος, κεχαρισμενώτατος ὡς καὶ τὸ ἔρωμένος.

χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα) καὶ ὑποχάστω, θέμ. χεν-, (ἐξ οὗ ὁ πρκ. κέχηνα), (χεν), χεν- (χά-σκ-ω), πρκ. (κέχηνα) μτχ. κέχηνώς, [ἀόρ. ὅ' ἔχωνον].

Ρημ. χάσμα, χάος.

χασμάομαι-ῶμαι (ἀνοίγω τὸ στόμα ἐκ νυσταγμοῦ, χημουριουῖμαι) ἐκ τοῦ χασμη (χασμούρημα). Ἀποθετικὸν μέσον, μέλ. χασμήσομαι. Λέγεται καὶ χασμῆς ἐμπύπλωμαι.

χειμάζω (ἐχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα) ἐκ τοῦ χειμών, πρτ. ἐχειμάζον, μέλ. διαχειμάσω, ἀόρ. ἐχειμάσα. Παθ. χειμάζομαι, (=βασκνίζομαι ὑπὸ κροκοκιδίας), πρτ. ἐχειμαζόμην, ἀόρ. παθ. ἐχειμάσθην.

Ρημ. χειμάδιον.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ παθ. χειμάζομαι λέγεται καὶ χειμῶνι χρωῖμαι, τὸ δὲ χειμαδίῳ χρωῖμαι (=ἐχειμάζω εἰς κατάλληλον τόπον, εἰς χειμαδίῳ).

χειροτονέω-ῶ (ἐκλέγω δι' ἀνυψώσεως τῶν χειρῶν, ψηφοφορῶ), πρτ. ἐχειροτόνου, μέλ. χειροτονήσω, ἀόρ. ἐχειροτόνησα, πρκ. κε-

χειροτόνηκα. Παθ. ἐνεστ. χειροτονοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐχειροτονήθην, παθ. πρκ. κεχειροτόνημαι, παθ. ὑπερσ. ἐκεχειροτονήμην.

Ρημ. χειροτονητός.

χειροόμαι-οὔμαι (κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω) ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐχειρούμην, μέλ. μέτ. χειρώσομαι, μέλ. παθ. χειρωθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐχειρωσάμην, ἀόρ. παθ. ἐχειρωθην, πρκ. παθ. κεχείρωμαι, μέλ. τετελ. κεχειρώσομαι.

Ρημ. εὐχειρώτος, δυσχειρώτος, χειρωτικός, χειρώσις.

χέω (χύνω) μόνον σύνθετον, (κατα-, δια-, ἐν-, ἐπι-), πρτ. ἐνέχεον, μέλ. (—χέω) ὡς ὁ ἐνεστώς, γ'. πρὸς. ἐγγεῖ, ἀόρ. ἐνέχεα. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, πρτ. μέσ. κατεχέομην, μέλ. μέσ. χέομαι, μέλ. παθ. συγχυθήσομαι, ἀόρ. παθ. συνεχύθην, ἀόρ. μέσ. μόνον ἐν τῇ ὑπὸ. ἐγγέωμαι, μτχ. ἐγγεάμενος, πρκ. κέχυμαι, ὑπερσ. ἐξεκεχύμην.

Ρημ. χυτός, χύμα, χύδην, χύσις, χυή, χυός, χυμός, χυλός.

χηρεύω (εἶμι χῆρος, χηρεύω), πρτ. ἐχῆρευον, ἀόρ. ἐχῆρευσα καὶ κατεχῆρευσα.

Ρημ. χηρεία. Λέγεται καὶ περιφραστικῶς ἐν χηρεία εἰμί.

χιλόω-ῶ (τρέφω ζῶα διὰ χιλοῦ) ἐκ τοῦ χιλός (= ἡ χλωρά τροφή τῶν ἵππων). Μόνον ὁ πρτ. ἐχίλου.

ΣΗΜ. Ἐντὶ τοῦ χιλῶ λέγεται κατὰ περίφρασιν χιλὸν ἐμβάλλω τοῖς ἵπποις καὶ παθ. χιλῶ τρέφομαι.

χορεύω (πῆδῶ, πανηγυρίζω) ἐκ τοῦ χορός, πρτ. ἐχόρευον, μέλ. χορεύσω, ἀόρ. ἐπεχόρευσα, πρκ. κεχόρευκα. Παθ. ἀόρ. ἐχορεύθην.

Ρημ. χορεία, χορευτής, χορευμα, ἀχορευτός.

χορηγέω-ῶ (εἶμι χορηγός, ἐξοδεύω πρὸς καταρτισμὸν χοροῦ) ἐκ τοῦ χορηγός, πρτ. ἐχορήγουν, μέλ. χορηγήσω, ἀόρ. ἐχορήγησα, πρκ. κεχορήγηκα. Μέσ. καὶ παθ. χορηγοῦμαι.)

Ρημ. χορηγεῖον, αὐτοχορήγητος.

χόω-ῶ, ζήτει χώννυμι.

χράομαι-ῶμαι (μεταχειρίζομαι) χρῆ, ῆται, ῆσθον κλπ., προστ. χρῶ, χρήσθω, ἀπαρ. χρῆσθαι, πρτ. ἐχρώμην, (ἐχρῶ, ῆτο, ῆσθον κλπ.), μέλ. μέσ. χρήσομαι, ἀόρ. μετ. ἐχρησάμην, πρκ. ὡς ἐνεργ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήμην, ἀόρ. παθ. ἐχρήσθην, παθ. πρκ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. κατακεχρήσθαι καὶ προκατακεχρήσθαι.

Ρημ. χρηστός, ἀχρηστος, εὐχρηστος, δύσχρηστος, πάγχρηστος, χρηστῆον, προχρηστῆον, χρῆσις, χρῆμα, χρήστης.

ΣΗΜ. Θέμ. κρη- και κρα-. Τὸ χρῶ και χρῶμαι ἀρχῆθεν ἦσαν κρήω και κρήομαι, διὰ τοῦτο ἔχουσι τὴν εἰς η συναιρέσιν ὡς και τὸ ζῶ, διψῶ, κλπ. Ὡς παθ. εἶνε τὸ ἐν κρεία εἰμί. Ἄπαντᾶ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, μάλιστα δὲ μετὰ τῆς κατά. Συντάσσεται δοτικῇ.

χρῶω-ῶ (χρησιμοδοτῶ, προαναγγέλλω διὰ χρησμοῦ) θέμα κρα- και κρη-, ἀόρ. ἐχρησα. Μέσ. χρῶμαι (=ἐρωτῶ, συμβουλευόμεαι τὸ μαντεῖον) μόνον κτὰ ιτχ. χρώμενος, μέσ. ἀόρ. ἐχρητάμην, παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην.

Ρημ. χρησμός, χρηστήριον, πυθέχρηστος.

ΣΗΜ. Τὸ χρῶ παρ' Ἀττικοῖς συναίρεται εἰς η και η, ὡς τὸ διψῶ, ζῶ, ὄθεν κράεις-κρήεις, κρᾶει-κρηῖ κτλ. διότι ἦτο κρήω=ῶ, κρήεις-ῆεις, κρήει-κρηῖ.

κρηῖ (πρέπει, εἶναι κρεία) και κρηῶν ἐστιν, ὑποτακτ. κρηῖ και κρηῶν ἦ, εὐκτ. κρηῖη και κρηῶν εἶη, προστακτ. κρησθῶ, ἀπαρ. κρηῖναι και κρηῶν εἶναι, ιτχ. τὸ κρηῶν (ἀκλι-ον), πρτ. ἐκρηῖν και κρηῖν, μέλ. ἐν τῇ εὐκτ. κρηῖσι.

Ἐν συνθέσει ἀπόκρη (=ἀρκεῖ), ἀπαρέμφ. ἀποκρηῖναι και ἀποκρηῖν, ιτχ. ἀποκρηῶν, πρτ. ἀπέκρη, μέλ. ἀποκρηῖσει, εὐκτ. ἀποκρηῖσοι, ἀόρ. ἀπέκρησε, εὐκτ. ἀποκρηῖσαι.

ΣΗΜ. Τὸ κρηῖ εἶναι ἀπρόσωποι, εἶναι δὲ συγχώνευσις τοῦ ἀκλίτου οὐσιαστικοῦ κρηῖ (=κρεία) και τοῦ εἶναι.

κρηῖζω (ἔχω ἀνάγκην, κρηῖζω), πρτ. ἐκρηῖζον.

ΣΗΜ. Θέμ. κρη (κρη-ίζω=κρηῖζω). Λέγεται και περιφραστ. κρηῖαν ἔχω τινός, ἐστί μοι κρηῖα, ἐν κρηῖα εἰμί τινός, ἐν κρηῖα γίγνομαι τινός· τὸ κρηῖαν ἔχω τινί (=παρέχω ὠφέλειαν εἰς τινά)· τὸ ἐν κρηῖα εἰμί εἶναι και παθ. τοῦ κρηῖμαι (=ἐν κρηῖσει εἶμαι).

κρηματίζω (συζητῶ, διαπραγματεύομαι), πρτ. ἐκρημάτιζον, μέλ. κρηματιῶ, ἀόρ. ἐκρημάτισα, πρκ. κερημάτικα. Μέσ. κρηματίζομαι (συναθροίζω δι' ἑμαυτὸν κρηῖματα), μέλ. κρηματιοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἐκρηματισάμην, πρκ. κερημάτισμαι.

Ρημ. κρηματιστέον, κρηματιστής, κρηματισμός, κρημάτισις, κρηματιστικός.

κρησθηριάζομαι (συμβουλευόμεαι τὸ μαντεῖον και λαμβάνω κρησμοῦν) ἐκ τοῦ κρηστήριον, Ἄποθετικόν, μόνον ὁ ἐνεστώς.

χρίω (ἀλείφω, μυρώνω), παρ' Ἀττικοῖς μόνον σύνθετον ἐγχρίω, ὑποχρίω. Μέσ. και παθ. χρίομαι, πρτ. μέσ. ἐχρίομην, ἀόρ. μέσ. ἐχρισάμην, πρκ. παθ. κέχρισμαι, ὑπερσ. ἐκεχρίμην.

Ρημ. χρίμα, [τὸ χρίσμα μεταγ.], χριστός.

χωλαίνω (εἶμαι χωλός). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Συνώνυμα εἶνε τὰ ρημ. χωλεύω και ἀόρ. ἐχώλευσα και ἀπεχώλευσα. Παθ. χωλεύομαι και πρκ. ἀποκεχώλευμαι, και μεταβ. χολέω-ῶ (=κάμνω τινά χωλόν), μόνον ὁ μέσ. πρτ. ἀπεχωλούμην λέγεται και κατὰ περιφρασιν χωλός εἶμι και χωλόν τινά ἀποδείκνυμι.

χωνεύω (λυώνω, χύνω μέταλλον), ἐκ τοῦ χώνη. Παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ σύνθετον καταχωνεύω και συγχωνεύω, ἀόρ συν-εχώνευσα και παθ. ἀόρ. τῆς μτχ. συγχωνευθεῖς.

χώννυμι (σκεπάζω με χῶμα), θέμ. χωσ- (χωσ-νυμι=χών-νυμι) και χο-. Παρ' Ἀττικοῖς χόω-ῶ, (προσχοῖ, γ' ἐνικ. ὄριστικ., ἀπαρ. χούν και συγοῦν), πρτ. ἔχουν, μέλ. χῶσω (και καταχῶσω), ἀόρ. ἔχωσα (και κατ-ἀπ-), πρκ. ἀνακέχωκα. Παθ. προσχοῦμαι, πρτ. προεχοῦτο, ἀόρ. παθ. ἐχώσθην, πρκ. κατακέχωσται (ἀπαρ. κεχῶσθαι).

Ρημ. χῶσις, χῶμα.

χωρέω-ῶ (προχωρῶ, χωρῶ, περιλαμβάνω), σύνθετ. μετὰ πολλῶν προθέσεων, πρτ. ἐχώρουν, μέλ. χωρήσω, μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι, ἀόρ. ἐχώρησα, πρκ. κεχώρηκα, ὑπερσ. προσεκεχωρήκειν. Παθ. ἐνεστ. μτγν., πρτ. συνεχωρούμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθην, πρκ. συγκεχώρηται και μτχ. συγκεχωρημένος.

Ρημ. συγχώρησις, ἀναχώρησις, συχωρητέον.

χωρίζω (ξεχωρίζω), πρτ. κατεχώριζον, ἀόρ. ἐχώρισα. Μέσ. και παθ. χωρίζομαι, πρτ. ἐχωρίζομην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσος ἐχωρίσθην, πρκ. κεχώρισμαι.

Ρημ. ἀχώριστος, χωριστέον.

ψάλλω (πλήττω τὴν χορδήν, καθαρίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐν τῇ ἀπαρεμφ. ψῆλαι, τὰ λοιπὰ ποιητ. και μτγν.

ψαύω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω) θέμ. (ψαί-) ψαυ-, ἀόρ. ἐψαυσα.

Ρημ. ἄψαυστος, ψαῦσμα, ψαυστός.

ψάω-ᾶ (ἐγγίζω, τρίβω), ἀόρ. ἔψησα μόνον. Μέσ. ἀποψῶμαι (σπογγίζομαι).

ΣΗΜ. Καὶ τὸ ρῆμα τοῦτο ἦτο ψήω-ᾶ, ψήεις-ῆς, ψήει-ῆ. Ὅρα Γραμμ. Γενερ. σ. 108 § 368.

ψέγω (κατηγορῶ), πρτ. ἔψεγον, μέλ. ψέξω, ἀόρ. ἔψεξα. Παθ. ψέγομαι.

Ρημ. ψόγος, ψέκτης, ψεκτός, ψεκτέον.

ψευδομαρτυρέω-ᾶ (εἶμαι ψευδομάρτυς, καταθέτω ψευδῆ μαρτυρίαν) ἐκ τοῦ ψευδομάρτυς. Μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ καταψευδομαρτυρῶ. Παθ. ἐνεστ. καταψευδομαρτυροῦμαι, πθλ. ἀόρ. κατεψευδομαρτυρήθην, μέσ. ἀόρ. κατεψευδομαρτυρησάμην.

ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, ἀπατῶ), θεμ. ψεύδ-, μελ. ψεύσω καὶ δωρικὸς ψευσῶ, ἀόρ. διέψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (λέγω ψευδή, πλανῶμαι), πρτ. μέσ. ἐψευδόμην, μέλ. μέσ. ψεύσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐψευσάμην, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐψεύσθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἐψευσμαι, ὑπερσ. ἐψεύσμην καὶ ἐψευσμένος ἦν, μελ. τετελ. ἐψευσμένος ἔσομαι.

Ρημ. ψεύδος, ψεῦσμα, ψεύστης, ψευδής.

ψηλαφᾶω-ᾶ (ψηλαφῶ, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, θωπεύω) καὶ ἐπιψηλαφῶ. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. ἐπεψηλάφησα καὶ παθ. ἐνεστώως ψηλαφῶμαι.

Ρημ. ψηλάφημα.

ψηφίζω (ἀριθμῶ διὰ ψήρων, ψηφοφορῶ, ἀποφασίζω διὰ ψηφορίας) ἐκ τοῦ ψηρος, συνήθως ἐπιψηφίζω, πρτ. ἐπεψηφίζον, μέλ. ἐπιψηφισῶ, ἀόρ. ἐπεψήφισα, πρκ. ἐπεψήφισα. Μέσ. καὶ παθ. ψηφίζομαι, πρτ. μέσ. ἐψηφίζομην καὶ παθ. ἐπεψηφίζετο, μέσ. μέλ. ψηφισοῦμαι, πθλ. μέλ. ψηφισθήσομαι, μεσ. ἀόρ. ἐψηφισάμην, πθλ. ἀόρ. ἐψηφισθην, πρκ. μεσ. καὶ παθ. ἐψήφισμαι, ὑπερσ. παθ. καὶ μέσ. ἐψηφισμην καὶ ἐψηφισμένος ἦν, τετελεσμ. μελ. ἐψηφισμένος ἔσομαι.

Ρημ. ψήρισμα, καταψηφιστέον καὶ ἀποψηφιστέον.

ψήχω (ψάω, τρίβω ἐλαφρῶς, ξύω ἵππον με ξύστραν). Μόνον ὁ ἐνεστώως καὶ ὁ μελ. ψήξει. Παθ. ἐνεστ. ψήχομαι καὶ καταψήχεται μόνον.

ψιθυρίζω (κρυφομιλῶ, σουσουρίζω) ἐκ τοῦ ψίθυρος. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἄορ. ἐψιθύρηται.

Ρημ. ψιθυριστής.

ψιλῶ-ῶ (ἀποσπῶ, ἀφκίρω τὰς τρίγας, μαδῶ) ἐκ τοῦ ψιλός. Μόνον ὁ ἐνεστώς, μελ. ψιλῶσω, ἄορ. ἐψίλωσα. Παθ. ἐνεστ. ψιλοῦμαι, πρτ. ἐψιλούμην, παθ. ἄορ. ἐψιλώθην, παθ. πρκ. ἐψίλωμαι. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ψιλὸν ποιῶ.

ψοφέω-ῶ (κάμνω κρότον, βροντῶ) ἐκ τοῦ ψόφος=κρότος καὶ πρτ. ἐψόφουν. Ὡς μεταβ. τὸ ψόφον παρέχω καὶ ψόφον ποιῶ, παθ.δὲ ψόφος γίγνεται.

ψυχαγωγέω-ῶ (τέρπω, εὐφραίνω, παρκσύρω) ἐκ τοῦ ψυχαγωγός. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἄορ. ἐψυχαγωγῆσα. Μέσ. καὶ παθ. ἐνεστ. ψυχαγωγοῦμαι, μεσ. μελ. ὡς παθ. κατ' εὐκτ. ψυχαγωγῆσαιτο, παθ. ἄορ. ἐψυχαγωγῆθην.

ψύχω (ψυχαίνω, ἀερίζω, στεγνώνω), ἄορ. ἐν τῇ ἀπαρ. διαψύξαι. Παθ. ψύχομαι, ἄορ. παθ. α' ἐψύχθην, ἄορ. παθ. β' ἀπεψύχην, πρκ. παθ. ἐψύγμαι.

Ρημ. ἄψυκτος, ψύξις, ψυκτήρ, ψύχαις, ψυχή, ψυχρός.

ῶδίνω (κοιλοπονῶ, γεννῶ) ἐκ τοῦ ὠδίσ, γεν. -ῖνος. Μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ῶθέω-ῶ (σπρώχνω), πρτ. ἐώθουν, μελ. ῶσω, ἄορ. ἔωσα. Μεσ. καὶ παθ. ὠθοῦμαι, πρτ. ἐώθουμην, μελ. μέσ. διώσομαι (ἄτ-), μελ. παθ. ἐζώθήσομαι, ἄορ. μέσ. ἐώσθην, ἄορ. παθ. ἐώσθην, πρκ. ἔωσμαι.

Ρημ. ὠθισμός, ἄπωσις.

ΣΗΜ. Θέμ. (Fωθ-) ὠθ- καὶ ὠθέ-. Ὁ πρτ. ἐκ τοῦ (F)ώθουν, ὁ ἄορ. ἐκ τοῦ ἔ (F)ωθαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. προωθῶ ἑμαυτόν. Παθ. δὲ εἶναι τὸ ὠθισμός ἐστιν.

ῶνέομαι-οὔμαι (ἀγοράζω), ἀποθετ. μετ' ἐνεργητ. διαθέσεως, πρτ. ἐωνούμην (ἐνεργ. διαθέστ.), μελ. μεσ. ὠνήσομαι, ἄορ. μέτ. ἐπρί-ἀμην, (ὑποτ. πρίωμαι, -η, -ηται, εὐκτ. πρικίμην, -αιο, -αιτο, ἀπαρ. πρίασθαι. μετοχ. πριάμενος), ἄορ. παθ. ἐωνήθην, πρκ. μεσ. καὶ παθ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημένος ἦν.

Ρημ. ὠνησις, ὠνητός, ἀργυρώνητος, ὠνητέος, ὠνή, ὠνητής, ὠνις, ἰσωνία.

ΣΗΜ. Θέμ. (Φωνε-) ὠνε-. Ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων συν-, ἐξ-, προς-, ἀντι-. Λαμβάνει συλλαβική, αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν διὰ τοῦ ε, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ **F**, ὡς καὶ τὰ ὠθῶ, οὐρῶ καὶ ἄγνυμι. Λέγεται καὶ περιφραστ. ὠνὴν ποιοῦμαι, ὠνητῆς εἰμι, τὸ δὲ ὠνητός εἰμι εἶναι παθ., ὡς καὶ τὸ ὠνιός εἰμι.

ὠφελέω-ῶ (βοηθῶ, προσενῶ κέρδος), θεμ. ὠφελε-, πρτ. ὠφέλουν, μελ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφέλῃσα, πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελούμαι, πρτ. ὠφελούμην, μελ. μεσ. ὡς παθ. ὠφελήσομαι, μέλ. παθ. ὠφεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὠφελήθην, πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήμην, μελ. τετελ. ὠφελημένος ἔσομαι.

Ρημ. ὠφέλεια, ὠφέλιμος, ὠφέλημα, ὠφελητέος, ὠφελητέον, ἀνωφελής.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΝΩΜΑΛΑ

Α

ἀδολέσχος ὁ (φλύαρος) καὶ ἀδόλεσχος ὁ, ἡ.

ἀπδών ἡ (ἀηδόνι). γεν. ἀηδόνης ὀμαλ. Παρ' Αἰολεῦσι ὑπάρχει καὶ ἀηδω, γεν. ἀηδούς=οῦς, δοτ. ἀηδοῖ καὶ αἰτ. ἀηδώ.

ἀἴηρ ὁ, γεν. ἀέρος, δοτ. ἀέρι, αἰτ. ἀέρα, κλητ. ὦ ἀήρ. πληθ. ἄχρηστος πλὴν τῆς αἰτ. τοὺς ἀέρας.

ἄθλον τὸ (βραβεῖον), ἄθλου ὀμαλ., **ἄθλος** ὁ (ἀγών) ὀμαλῶς κατὰ τὴν β' κλ.

ἄθως (τὸ ἄγιον ὄρος) ὁ καὶ σπαν. ἡ, τοῦ ἄθω, τῷ ἄθω, τὸν ἄθω καὶ ἄθων, ὦ ἄθως.

αἰδώς ἡ (ἐντροπή), τῆς αἰδοῦς, τῇ αἰδοῖ, τὴν αἰδῶ, ὦ αἰδώς, ἄνευ πληθυντικοῦ ἢ κατὰ τὴν β' κλ. ὀμαλῶς.

αἰθήρ ὁ, γεν. τοῦ αἰθέρος, δοτ. τῷ αἰθέρι, αἰτ. τὸν αἰθέρα, κλητ. ὦ αἰθήρ. Ὁ πληθ. ἄχρηστος πλὴν τῆς αἰτ. τοὺς αἰθέρας.

ἄλς ἡ (θάλασσα) ποιητικόν, γεν. ἄλός κλπ. πληθυντ. οἱ ἄλεις (τὰ ἄλαττα), τῶν ἄλῶν, τοῖς ἄλσι, τοὺς ἄλας, ὦ ἄλεις.

ἄλω ἡ (τὸ ἄλῶνι), τῆς ἄλω, τῇ ἄλω, τὴν ἄλω, ὦ ἄλω. Πληθυντ. αἱ ἄλω, τῶν ἄλων, ταῖς ἄλω, τὰς ἄλω, ὦ ἄλω.

ἄρνός ὁ (ἄρνιον) καὶ ἄρῆν σπαν., τοῦ ἄρνός, τῷ ἄρνί, τὸν ἄρνα, ὦ ἄρνι. Δυϊκ. τῷ ἄρνε, τοῖν ἄρνοι. Πληθ. οἱ ἄρνες, τῶν ἄρνῶν, ταῖς ἄρναί, τοὺς ἄρνας, ὦ ἄρνες.

Ἀνάχαρσις ὁ γεν. τοῦ Ἀναχάρσιος (καὶ-ιδος), τῷ Ἀναχάσει, τὸν Ἀνάχρσιν, ὦ Ἀνάχρσι.

ἄναξ ὁ (βασιλεὺς), ἄνακτος κλπ., κλητ. ὦ ἄναξ καὶ ὦναξ καὶ (ἐπὶ Θεοῦ) ὦ ἄνα.

ἄνθος τὸ ὀμαλόν, γεν. πληθ. τῶν ἀνθέων καὶ σπαν. ἀνθῶν.

ἀνήρ ὁ, γεν. ἀνδρός κλπ. κλητ. ὦ ἄνερ. πληθ. οἱ ἄνδρες, γεν. τῶν ἀνδρῶν, δοτ. τοῖς ἀνδράσι, αἰτ. τοὺς ἄνδρας, κλ. ὦ ἄνδρες.

Ἀπόλλων ὁ, τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ Ἀπόλλωνι, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ (ἐπὶ ὄρκου) Ἀπόλλω, ὦ Ἀπολλον.

Ἄρης ὁ, τοῦ Ἄρεως, τῷ Ἄρει, τὸν Ἄρη (καὶ Ἄρην), ὦ Ἄρες (καὶ Ἄρης).

Ἀριοβαρζάνης ὁ, τοῦ Ἀριοβαρζάνους (καὶ -ου), τῷ Ἀριοβαρζάνει καὶ Ἀριοβαρζάνη, τὸν Ἀριοβαρζάνην, ὦ Ἀριοβαρζάνη.

Ἄρτεμις ἡ, τῆς Ἀρτέμιδος, τῇ Ἀρτέμιδι, τὴν Ἄρτεμιν (καὶ Ἀρτέμιδα), ὦ Ἄρτεμι.

ἄστηρ ὁ, τοῦ ἀστέρος κτλ. ὁμαλ. πλὴν τῆς δοτ. πληθ. ἀστράσιν.

ἄστν τό· τοῦ ἀστεως (καὶ Ἰωνικῶς ἄστεος), τῷ ἄστει, τὸ ἄστν, ὦ ἄστν. Δυϊκ. τὸ ἄστει, τοῖν ἀστέσιν. Πληθ. τὰ ἄστη, τῶν ἀστεων, τοῖς ἀστεσι, τὰ ἄστη, ὦ ἄστη.

Ἄστυάγης ὁ, γεν. Ἀστυάγους, δοτ. Ἀστυάγει, αἰτ. Ἀστυάγη καὶ (Ἀστυάγη) κλ. δὲν ἔχει.

B

βορέας ὁ, γεν. τοῦ βορέου κτλ. καὶ βορρᾶς, γεν. τοῦ βορρᾶ (καὶ βορροῦ), δοτ. τῷ βορρᾶ, αἰτ. τὸν βορρᾶν. Τὸ δὲ Βορέας γεν. τοῦ Βορέου κτλ. εἶναι ὄνομα θεοῦ.

βοῦς ὁ καὶ ἡ, γεν. βοός, δοτ. βοί, αἰτ. βοῦν, κλητ. βοῦ· τὸ βοέ, τοῖν βοοῖν. Πληθ. ὄν. βόες, γεν. βοῶν, δοτ. βουσί, αἰτ. βοῦς, κλητ. βόες.

Γ

γάλα τό· τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι, τὸ γάλα. Πληθ. τὰ γάλακτα, τῶν γάλακτων, τοῖς γάλαξιν, τὰ γάλακτα, ὦ γάλακτα.

γαστήρ ἡ (κοιλία), τῆς γαστρος, τῇ γαστροί τὴν γαστέρα, ὦ γαστήρ. Δυϊκ. τὴ γαστέρε, τοῖν γαστέροιν. Πληθ. αἰ γαστέρες, τῶν γαστέρων, ταῖς γαστράσι, τὰς γαστέρας, ὦ γαστέρες.

γέλως ὁ, τοῦ γέλωτος κλπ. ὁμαλῶς.

γέρας τό (βραχβεῖον), τοῦ γέρως, τῷ γέρω, τὸ γέρας. Δυϊκ. τὸ γέρα, τοῖν γερῶν. Πληθ. τὰ γέρα, τῶν γερῶν, τοῖς γέρασι, κλπ.

γῆ ἡ· (ἐκ τοῦ γέα), τῆς γῆς, τῇ γῆ, τὴν γῆν, ὦ γῆ, ἄνευ πληθυντικοῦ. Λέγεται δὲ καὶ ἡ γαιῖα, τὴν γαῖαν.

γῆρας τό. τοῦ γήρωσ, τῷ γήρω, κλπ. ἄνευ πληθυντικοῦ.

Γλοῦς ὁ, τοῦ Γλοῦ, τῷ Γλοῦ, τόν Γλοῦν, ὦ Γλοῦ.

Γνώσις ὁ, τοῦ Γνώσιος, τῷ Γνώσι, τόν Γνώσιν.

γόνυ τό· τοῦ γόνατος, τῷ γόνατι, τό γόνυ. Δυϊκ. τῷ γόνατε, τοῖν γονάτοι. Πληθ. τὰ γόνυα, τῶν γονάτων, ταῖς γόνασι.

Γοργῶ ἡ· τῆς Γοργοῦς, τῇ Γοργοί, τήν Γοργῶ καί ἡ Γοργών, τῆς Γοργόνας τῇ Γοργόνι, τήν Γοργόνα. Πληθ. αἱ Γοργόνες, κλπ.

γραῦς ἡ (γραῖα), τῆς γραός, τῇ γραί, τήν γραῦν, ὦ γραῦ, τῷ γραί, τοῖν γραοῖν. Πληθ. αἱ γραῖες, τῶν γραῶν, ταῖς γραυσί, τὰς γραῦς, ὦ γραῖες,

γυνή ἡ· τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τήν γυναῖκα, ὦ γυναί. Δυϊκ. τῷ γυναικει, ταῖν γυναικοῖν. Πληθ. αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν, ταῖς γυναιξί, τὰς γυναῖκας, ὦ γυναῖκες.

δάκρυον τό, ὁμολών πληθ. τῆς δοτ. πληθ. τοῖς δάκρυσι καί ταῖς δάκρυσι.

δάπις ἡ (τάπης), τῆς δάπιδος, κλπ. ὁμαλῶς.

δεῖνα ὁ, ἡ, τό, γεν. δεῖνος, δοτ. δεῖνι, κλπ. Ἄπαντ' καί ἄκλιτον, ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα κτλ.

δέλεαρ τό (ἀπάτη), τοῦ δελέκτος, τῷ δελέκτι, τό δέλεκο. Πληθ. τὰ δελέατα.

δέμας τό (ἀνάστημα) μόνον κατ' ὄνομαστ. καί αἰτιατ.

δένδρον τό, τοῦ δένδρου, ὁμαλῶς, πληθ. τῆς δοτ. πληθ. τοῖς δένδροις καί δένδρεσι.

δέος τό (φάθος), δέους, δέει. μόνον εἰς τόν ἐνικόν.

δέπας τό, δέπκος, δέπαι καί δέπα, δέπας, δέπας, πληθ. δέπα καί δοτ. δέπασι.

δέρας τό (δέρμα), δέρατος κλπ. ὁμαλῶς.

δέρρις ἡ (δέρμα), δέρρεως κλπ.

δάς ἡ (δαδί), τῆς δαδός, τῇ δαδί, τήν δαδα, ὦ δάς. Δυϊκ. τῷ δαδε, ταῖν δαδοῖν. Πληθ. αἱ δαδες, τῶν δαδων, ταῖς δασί, τὰς δαδας, ὦ δαδες.

δεσμός ὁ, γεν. τοῦ δεσμοῦ ὁμολ., πληθ. οἱ δεσμοί καί τὰ δεσμᾶ.

Δημίτηρ ἡ, τῆς Δημητρος, τῆ Δημητρι, τὴν Δήμητρα, ὦ Δημητερ.

δίψα ἡ, τῆς δίψης καὶ τὸ δίψος-ους.

δόρου τό. τοῦ δόρατος, τῷ δόρατι καὶ τῷ δορί, τὸ δόρυ, ὦ δόρυ. Πληθ. τὰ δόρατα, τῶν δοράτων, τοῖς δόρασι κτλ.

δρυμὸς ὁ (δάσος), πληθ. οἱ δρυμοὶ καὶ τὰ δρυμά.

δρυῶς ἡ, δρυός, δρυί, δρυῶν, δρυῶ. Δυϊκ. δρυέ, δρυοῖν. Πληθ. δρυέες, δρυῶν, δρυσί, δρυϊ, δρυέες.

δυσμαί αἱ· μόνον κατὰ πληθυντικόν, τῶν δυσμῶν, ταῖς δυσμαίς, τὰς δυσμάς, ὦ δυσμαί.

Ε

ἔαρ τό, τοῦ ἔαρος καὶ ἤρος, τῷ ἔαρι καὶ ἤρι, τὸ ἔαρ, ὦ ἔαρ, ἄνευ πληθυντικοῦ.

ἐγκάτα τὰ (ἐντόσθια), τῶν ἐγκάτων, τοῖς ἐγκάτοις, ἄνευ ἐνικοῦ.

ἐγγελευς ἡ καὶ σπαν. ὁ, γεν. ἐγγέλυος, δοτ ἐγγέλυι, αἰτιατ. ἐγγελυν, κλητ. ὦ ἐγγέλυ. Δυϊκ. ἐγγέλει, ἐγγελέοιν. Πληθ. ἐγγέλεις, γεν. ἐγγέλεων, δοτ. ἐγγέλεσι, αἰτ. ἐγγέλεις, κλητ. ὦ ἐγγέλεις.

εἰκῶν ἡ, τῆς εἰκόνας, ὁμακῶς καὶ γεν. εἰκοῦς καὶ αἰτ. εἰκῶ, ἐξ ἀχρήστου ὀνόμ. εἰκῶ.

ἔλαιον τό, μόνον καθ' ἐνικόν.

Ἐρμῆς ὁ (Ἐρμέης), Ἐρμου, Ἐρμῆ, Ἐρμῆν, Ἐρμῆ. (ἔχει δυϊκὸν καὶ πληθυντ. ὅταν σημαίνει ἄγαλμα τοῦ Ἐρμου), δυϊκ. τῷ Ἐρμᾶ, τοῖν Ἐρμαῖν. Πληθ. οἱ Ἐρμαῖ, Ἐρμῶν, Ἐρμαῖς, Ἐρμας, Ἐρμαῖ.

ἔσπερα ἡ· μόνον καθ' ἐνικόν.

ἐτησίαι οἱ (ἄνεμοι καθ' ὠρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους πνέοντες), τῶν ἐτησίων, τοῖς ἐτησίαις, τοῦς ἐτησίαις· ἄνευ ἐνικοῦ.

ἔως ἡ (κύρη), τῆς ἔω, τῆ ἔω, τὴν ἔω, ὦ ἔως, ἄνευ δυϊκ. καὶ πληθυντ.

Ζ

Ζεὺς ὁ, τοῦ Διὸς (καὶ σπαν. Ζηνός) τῷ Δίι (καὶ σπαν. Ζηνί) τὸν Δία (καὶ σπαν. Ζῆνα), ὦ Ζεῦ

Ζῆνις ὁ, τοῦ Ζήνιος, τῷ Ζήνι, τὸν Ζήνιν, ὦ Ζήνι.

Ζηνόθεμις ὁ, τοῦ Ζηνοθέμιδος, τῷ Ζηνοθέμιδι, τὸν Ζηνόθεμιν, ὦ Ζηνόθεμι.

ζυγός ὁ, τοῦ ζυγοῦ, τῷ ζυγῷ κλπ. καὶ τὸ ζυγόν, τοῦ ζυγοῦ κτλ. Πληθυντ. παρ' Ἀττικαῖς μόνον τὰ ζυγά, τῶν ζυγῶν.

Η

Ἡρακλῆς-ῆς ὁ, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα, Ἡρά- κλεις.

ἦρως ὁ, (κλίνεται καὶ κατὰ τὴν γ' κλίσιν ὁμαλῶς καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν) τοῦ ἦρωος, καὶ ἦρω, τῷ ἦρωι καὶ ἦρω, τὸν ἦρωα καὶ ἦρω, ὦ ἦρωος. Πληθ. οἱ ἦρωες καὶ ἦρωες τῶν ἠρώων, τοῖς ἦρωσι, τοῦς ἦρωσι καὶ ἦρωας, ὦ ἦρωες.

ἦχώ ἡ (ἀντήχησις), τῆς ἠχοῦς, ἠχοῖ, ἠχώ, ὦ ἠχοῖ.

ἦώς ἡ (αὐγή), τῆς ἠοῦς, τῇ ἠοί, τὴν ἠῶ, ὦ ἠώς.

Θ

Θαλῆς ὁ, τοῦ Θάλεω καὶ μεταγεν. Θαλοῦ καὶ Θάλητος, τῷ Θαλῆι καὶ μεταγ. Θάλητι, τὸν Θαλῆν καὶ μεταγ. Θάλητα, ὦ Θαλῆ.

Θέμις ἡ, Θέμιδος, Θέμιδι, Θέμιν, ὦ Θέμι. Παρ' Ὀμήρ, θέμι- στος καὶ θέμιτος, θέμιστα καὶ θέμιν, θέμιστες, θεμιστέων, θέ- μιστας.

Θέσπις ὁ, ἡ, γεν. Θέσπιος καὶ Θέσπιδος, Θέσπιδι, Θέσπιν καὶ Θέσπιδα, ὦ Θέσπι.

Θέτις ἡ, (θεά) τῆς Θέτιδος, τῇ Θέτιδι, τὴν Θέτιν, ὦ Θέτι.

θριξ, τῆς τριχός, τῇ τριχί, κλπ. πληθ. δοτ. θριξί.

θυγάτηρ ἡ, τῆς θυγατρός, τῇ θυγατρί, τὴν θυγατέρα, ὦ θύ- γατερ, ὁμακλ. πληθ. τῆς δοτ. πληθ. θυγατράσι.

θώς ὁ, θωός ὁμακλ. γεν. καὶ δοτ. θωοῖν καὶ γεν. πληθ. θώωι.

Ι

ἶρις (οὐράνιον τόξον, καὶ θεά), τῆς ἶριδος, τῇ ἶριδι, τὴν ἶριν, ὦ ἶρι.

ἰκτίνος ὁ, (πτηνόν, περδικογέρακον) τοῦ ἰκτίνου, τῷ ἰκτίνῳ, τὸν ἰκτίνον καὶ ἰκτίνα, καὶ δοτ. πληθ. τοῖς ἰκτίνοις καὶ ἰκτίσι.

ἰππεύς ὁ, γεν. ἰππέως, ὁμαλῶς, πληθ. ὄν. ἰππῆς, καὶ αἰτ. ἰππέας.

ἴς ἡ, γεν. ἰνός, ἰνί, ἰνα, πληθ. ἴνες καὶ δοτ. ἴνεσι.

ἰυγξ ἡ, (σουσουράδα) γέν. ἰυγγος, κλπ.

ἰχθύς ὁ, ἰχθύος, κλπ. πληθ. ἰχθύες, αἰτ. ἰχθύς.

Κ

κάλπις ἡ, (ὕδρια), τῆς κάλπιδος, τῇ κάλπιδι, τὴν κάλπιν, ὦ κάλπι. Πληθ. αἰ κάλπιδες, κλπ.

κέραρ τὸ (ἡ καρδίκα), ἔλλειπτικόν, μόνον καθ' ἐνικὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν.

κέρας τὸ (κέρατον), τοῦ κέρως, τῷ κέρα. κλπ. Δυῖκ τῷ κέρα, τοῖν κερῶν. Πληθ. τὰ κέρα, τῶν κερῶν, τοῖς κέρασι.

κλείς καὶ **κλήης** ἡ (κλειδί), τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τὴν κλειν, ὦ κλείς. Δυῖκ. τῷ κλειδε, ταῖν κλειδοῖν. Πληθ. αἰ κλειδες, τῶν κλειδῶν, ταῖς κλεισί, τὰς κλειδας καὶ τὰς κλείς, ὦ κλειδες.

Κλεόμαντις ὁ, τοῦ Κλεομάντιος, τῷ Κλεομάντι, τὸν Κλεόμαντιν, ὦ Κλεόμαντι.

κνέφας τὸ (σκότος), τοῦ κνέφους, τῷ κνέφῳ, τὸ κνέφας, ὦ κνέφας, ἄνευ δυῖκ. καὶ πληθυντικοῦ.

κοινωνός ὁ καὶ ἡ, τοῦ κοινωνοῦ κτλ. κατὰ τὴν β' ἀλλὰ οἱ κοινωνῶνες, τῶν κοινωνῶνων, τοὺς κοινωνῶνας, ἐκ τοῦ κοινωνῶν-κοινωνός.

κρέας τὸ, τοῦ κρέως, τῷ κρέῳ, κλπ. Δυῖκ. τῷ κρέῳ, τοῖν κρεῶν. Πληθ. τὰ κρέα, τῶν κρεῶν, τοῖς κρέασι.

κρίνον τὸ, ὁμαλῶς, ἡ δὲ δοτ. πληθ. τοῖς κρίνεσι.

Κρής ὁ (κάτοικος τῆς Κρήτης), Κρητὸς· πληθ. ὄν. Κρήτες γεν. Κρητῶν κλπ. θ. Κρηῖσσα.

κόνις ἡ (σκόνη), τῆς κόνεως ἢ κόνιος, δοτ. κόνι κλπ.

κονίς ἡ (ὡς ψειρῶν), κονίδος, Πληθ. ὄν. κονίδες.

κύων ὁ καὶ ἡ, γεν. κυνός, κλπ. ὦ κύον, Δυῖκ. κύνε, κυνοῖν. Πληθ. κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας, ὦ κύνες.

Λ

λίπα (έλαιον), αίτ. μόνον ἐν τῇ φράσει «λίπα ἀλείφουσαι».

λαγῶς ὁ, καὶ λαγῶς, γεν. λαγῶ, ἢ λαγῶ, αίτ. λαγῶν ἢ λαγῶν, πληθ. ὄν. οἱ λαγῶ, καὶ αίτ. λαγῶς.

λέμβος ὁ, (βάρκα) τοῦ λέμβου κλπ.

λέξις ἡ, τῆς λέξεως, λέξει, λέξιν κλπ.

λεοντέν ΛΕΟΝΤῆ ἡ, (δέρμα λέοντος), λεοντῆς, κλπ. ὁμαλ.

λίψ ὁ, ἡ, γεν. λίβός (ὁ Ν Δ. ἄνεμος).

λύγξ ὁ, ἡ, (σαρκοφάγον ζῷον), γεν. λυγκός, κλπ.

λύγξ ἡ, (λόξυγγας), γεν. λυγγός, κλπ.

λύχνος ὁ, πληθ. λύχνοι καὶ λύχνα.

Μ

μάκαρ (μακάριος), παρ. Ἄττ. πρῶτογράφοις μόνον ἢ γεν. πληθ. μακάρων.

μάλη (μασχάλη), μόνον ἢ γεν. ἐν τῇ φράσει «ὑπὸ μάλης».

μάρτυς ὁ καὶ ἡ, μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα καὶ μάρτυν, ὦ μάρτυ. Τὰ λοιπὰ ὁμαλῶς, δοτ. πληθ. μάρτυσι.

μέλι τὸ, τοῦ μέλιτος, τῷ μέλιτι, τὸ μέλι, ἄνευ δοικ. καὶ πληθ.

μέλε (φίλε), μόνον κατὰ κλητικὴν.

μηδεῖς (μειδέεις), μηδεμία, μηδέν, γεν. μηδενός, μηδεμιάς, μηδενός, κλπ. Πληθ. μεδένες, μηδένων, μηδέτι, μηδένας.

μῆνις (ὀργή), παρ' Ἄττικοῖς γεν. τῆς μήνιος, τὴν μῆνιν.

μήτηρ, τῆς μητρός, τῇ μητρί, τὴν μητέρα, ὦ μήτηρ κλπ. ὁμαλῶς, δοτ. πληθ. μητράσι.

Μίνως ὁ, (Βασιλεὺς Κρήτης), τοῦ Μίνωος καὶ Μίνω, τῷ Μίνω, τὸν Μίνων καὶ Μίνω, ὦ Μίνως.

μέγας ὁ, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα, ἢ ὄνομ. αίτιατ. καὶ κλητ. τοῦ τοῦ ἄρσεν. καὶ οὐδ. κατὰ τὴν γ' ἐκ θεμ. μέγα' αἱ λοιπαὶ πτώσεις καὶ τὸ βηλ. κατὰ τὴν β' ἐκ θεμ. μεγάλο.

μόσδον ὁ, (ξύλιος πύργος), γεν. μόσσονος ὁμαλ. καὶ δοτ. πληθ.

μοσσύνοις ἐξ ὀνομ. μόσσυνος.

μορμῶ ἡ, γέν. μορμόος—οὔς καὶ Μορμών, —όνος (θῆλυ τέρας).

N

ναῦς ἡ (πλοῖον), τῆς νεώς, τῆ νηί, τὴν ναῦν, ὡ ναῦ. Δυικ. τοῖν νεοῖν. Πληθ. αἱ νῆες, τῶν νεῶν ταῖς ναυσί, τὰς ναῦς ὡ νῆες.

νέκταρ, (ποτὸν τῶν θεῶν), γέν νέκταρος μόνον.

νέωτα, μόνον ἐν τῇ φράσει «ἐς νέωτα» (τὸ ἐπόμενον ἔτος).

νήστις ὁ καὶ ἡ, γέν. νήστιος καὶ νήστιδος, νήστιδι, νήστιν· πληθ. νήστιδες, αἰτ. νήστιδας καὶ νήστεις.

νύξ ἡ, τῆς νυκτός, τῆ νυκτί, κλπ. ὀμακῶς.

νώτος ὁ καὶ τὸ **νώτον** (ἡ ῥάχις) ὀμακλόν· ὁ πληθ. δμῶς τὰ νῶτα ἀείποτε.

νεώς ὁ (ναός), νεῶ, νεῶ, νεῶν, πληθ. ὀνομ. νεῶ, αἰτ. νεώς

νόος, γέν. νόου ποιητ.. παρ' Ἄττ. συνήθως σινηρ. νοῦς, γέν. νοῦ. Παρὰ μτγν. κατὰ γ' κλίσι. νοός, νοῖ, νόα, κλπ.

O

οἷς ὁ καὶ ἡ (πρόβατον), γέν οἰός, δοτ. οἰί, αἰτ. οἶν, Πληθ. οἶες, γέν. οἰῶν, δοτ. οἰσί, αἰτ. οἷς, κλητ. ὦ οἷες.

ὄναρ ἑλλειπτικόν, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτίατ.

ὄνειρον τό, ἡ **ὄνειρος** ὁ, τοῦ ὄνειρου καὶ ὄνειρατος, τῷ ὄνειρῳ, καὶ ὄνειρατι κτλ., πληθ. τὰ ὄνειρα καὶ ὄνειρατα κλπ.

ὄρνις (ἀρσενικὸν μὲν—τὸ πτηνόν, θηλυκ, δὲ ἡ ὄρνιθα), ὄρνιθος, ὄρνιθι, αἰτ. ὄρνιν καὶ ὄρνιθα, ὦ ὄρνι. Πληθ. ὄρνιθες καὶ ὄρνεις, ὄρνιθων, ὄρνισι, αἰτ. ὄρνιθας καὶ ὄρνεις καὶ ὄρνις κτλ. ὦ ὄρνιθες.

ὄως τὸ (αὐτί), τοῦ ὠτός, τῷ ὠτί. Δυικ. τῷ ὠτε, τοῖν ὠτοιν. Πληθ. τὰ ὠτα, τῶν ὠτων, τοῖς ὠσί.

ὄφελος τὸ (ὠφέλεια), ἑλλειπτικόν, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ.

Οἰδίπους ὁ, Οἰδίποδος, Οἰδίποδι, Οἰδίπουν, κλητ. Οἰδίπους.

Παρὰ τραγικοῖς γέν. Οἰδίπου, αἰτ. Οἰδίποδα καὶ κλητ. Οἰδίπου.

II

παῖς ὁ καὶ ἡ, παιδός, παιδί, παιδα, ὦ παῖ. Δυικ. παιδε, παιδιν. Πληθ. παιδες, παιδων, παισί, παιδας, ὦ παιδες.

πατήρ ὁ, πατρός, πατρί, πατέρα, ὦ πάτερ κλπ. καὶ δοτ. πληθ. πατράσι.

πλοῦτος ὁ, καὶ τὸ πλοῦτος, ὁμαλόν. Εἰς τὸν πληθοντ. μόνον οἱ πλοῦτοι, τῶν πλούτων, τοῖς πλούτοις, τοὺς πλούτους.

Πνύξ ἡ, τῆς Πυκνός (μεταγ. Πνυκός), τῆ Πυκνί ἢ Πνυκί, τὴν Πύκνα καὶ Πνύκα, ὦ Πνύξ.

Ποσειδῶν ὁ· τοῦ Ποσειδῶνος, τῶ Ποσειδῶνι, τὸν Ποσειδῶνα καὶ (ἐπὶ ὄρκου) τὸν Ποσειδῶ, ὦ Πόσειδον.

πρᾶος, πραεῖα, πρᾶον. Εἰς μὲν τὸν ἐνικὸν κλίνονται ὁμαλῶς· εἰς δὲ τὸν πληθ. οἱ πρᾶοι, τῶν πρᾶων καὶ πραέων, τοῖς πραέσι, τοὺς πρᾶους· τὸ δὲ οὐδέτ. τὰ πραέα, τῶν πραέων, τοῖς πραέσι, τὰ πραέα, ὦ πραέα.

πρεσβευτής ὁ, (ἀπεσταλμένος)· εἰς τὸν ἐνικ. καὶ δυικ. κλίνεται κατὰ τὴν πρῶτην. Πληθ. οἱ πρέσβεις, κατὰ τὴν γ'.

πῦρ τό· τοῦ πυρός κλπ. Δυικ. τῶ πυρώ, τοῖν πυροῖν. Πληθ. τὰ πυρά, τῶν πυρῶν, τοῖς πυροῖς.

πολύς ὁ, πολλή, πολὺ. Ἦ ὄνομ. αἰτ. καὶ κλητ. κατὰ τὴν γ'· ἐκ θέμ. πολυ· αἱ λοιπαὶ πτώσεις καὶ τὸ θηλ. ἐκ θέμ. πολλο.

πρέσβυς ὁ ἢ **πρεσβύτης** (γέρον), γεν. πρεσβύτου, δοτ. πρεσβύτη, αἰτ. πρεσβύτην καὶ πρέσβυν, κλητ. ὦ πρεσβῦτα καὶ πρέσβυ· πληθ. οἱ πρεσβῦται κατὰ τὴν α' κλίσιν.

P

ραφανίς ἡ, (ρεπάνι), γεν. ραφκνίδος, κλπ.

ρίνη ἡ, (λίμα) γεν. ρίνης, κλπ.

ρίς ἡ· (μύτη), ρινός, ρινί, ρίνα.

ροῦς ὁ· ἐκ τοῦ ρόος, γεν. ροῦ, δοτ. ροί, αἰτ. ροῦν, οἱ δὲ τύποι ροός, ρόα μτην.

Σ

σέβας τό· μόνον εἰς τήν ὄνομ. καί αἰτιατ. τοῦ ἐνικοῦ.

σέλας (λάμψις) ἑλλειπτικόν, μόνον εἰς τήν ὄνομ. καί αἰτ. παρ' Ἀττικοῖς.

σῆς ὁ, (σκόληξ), τοῦ σεός, τῷ σεί. Πληθ. σέες, σέων, σῆσι, σέας καί σεῖς· τὰ δὲ σητός, σητί, σῆτες, σῆτας εἶναι μεταγν.

σίτος ὁ ὁμαλόν. πληθ. μόνον τὰ σίτα, τῶν σίτων, τοῖς σίτοις τὰ σίτα.

σκότος ὁ τοῦ σκότου, κτλ. καί τὸ σκότος τοῦ σκότους, μόνον καθ' ἐνικόν ἀριθμόν.

στάδιον τό, ὁμαλόν· π' ηθ. οἱ στάδιοι, καί τὰ στάδια.

σταθμός ὁμαλ. Πληθ. οἱ σταθμοὶ καί τὰ σταθμὰ (μέτρα βάρους).

Συέννεσις, τοῦ Συεννέσιος, τῷ Συεννέσι, τὸν Συέννεσιν, ὦ Συέννεσι.

σκῶρ τὸ σκατός, σκατί. Δυικ. σκάτε, σκατοῖν. Πληθ. σκάτα, σκατῶν, σκασί, σκάτα.

σῶς (σῶος) αἰτ. τὸν σῶν. Πληθ. οἱ σῶ, τοὺς σῶς, Θηλ. ἡ σῶς. τήν σῶν. Πληθ. αἱ σῶ. Οὐδ. τὸ σῶν καὶ πληθ. τὰ σῶ, τὰ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ σῶος ὁμαλῶς.

στέαρ τό, (ζύγγι), γεν. στέατος, στέατι κλπ.

Τ

τᾶν (φίλιε) μόνον ἐν τῇ κλητικῇ, «ὦ τᾶν».

τάπις ἡ (τάπης, χαλί), τῆς τάπιδος, τῇ τάπιδι, ὁμαλῶς.

ταῶς ὁ τοῦ ταῶ (καὶ ταῶνος) τῷ ταῶ καὶ ταῶνι, τὸν ταῶν καὶ ταῶνα κατὰ τὴν Ἀττ. β' κλίσιν.

τέρας, τοῦ τέρατος, τῷ τέρατι, τὸ τέρας· πληθ. τὰ τέρατα καὶ τέρα, τῶν τεράτων καὶ τερῶν, τοῖς τέρασι, τὰ τέρατα καὶ τέρα.

τύρσις ἡ (πύργος, ἑπαλξίς), τῆς τύρσιος, τῆ τύρσι, τὴν τύρσιν. Πληθ. αἱ τύρσεις.

Τισσαφέρους, τοῦ Τισσαφέρου, τῷ Τισσαφέρει, τὸν Τισσαφέρην, ὃ Τισσαφέρην.

τυφῶς (ἀνεμοστρόβιλος), τοῦ τυφῶ, καὶ τυφῶνος μτγ., τῷ τυφῶ, τὸν τυφῶν, ὃ τυφῶς.

Υ

ὔδωρ τό, ὕδκτος, ὕδατι, ὕδωρ. Πληθ. ὕδκτα, ὕδκτων, ὕδασι.

υἱός ὁ τοῦ υἱοῦ καὶ υἱέος, τῷ υἱῷ καὶ υἱεῖ, τὸν υἱόν, ὃ υἱέ. Δυικ. τῷ υἱῷ καὶ υἱέ, τοῖν υἱῶν καὶ υἱέων. Πληθ. οἱ υἱοὶ καὶ υἱεῖς, τῶν υἱῶν καὶ υἱέων, τοῖς υἱοῖς καὶ υἱέσι, τοὺς υἱοὺς καὶ υἱεῖς, ὃ υἱοὶ καὶ υἱεῖς.

ὑπαρ (ἀντίθετ. τοῦ ὄναρ, ὀπτασιζ, τὴν ὀποῖαν βλέπει τις ἐξυπνος), ἐλλειπτικόν, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτιατ.

Φ

φρέαρ τό, (πηγάδι) τοῦ φρέατος, τῷ φρέατι, τὸ φρέαρ. Πληθ. τὰ φρέατα, τῶν φρέατων, τοῖς φρέασι, τὰ φρέατα.

φρουδος ὁ, ἡ φρούδη, τὸ φρουδος, γεν. φρουδου. Πληθ. οἱ φρουδοί, αἱ φρουδαί, τὰ φρουδα.

φῶς τό· τοῦ φωτός, τῷ φωτί, τὸ φῶς, ὃ φῶς. Δυικ. τὸ φῶτε, τοῖν φῶτειν. Πληθ. φῶτα, φῶτων, τοῖς φῶσι, τὰ φῶτα.

Χ

χείρ ἡ· τῆς χειρός, τῆ χειρί, τὴν χεῖρα, ὃ χεῖρ· τὴ χεῖρε, ταῖν χεροῖν (καὶ χειροῖν). Πληθ. αἱ χεῖρες, τῶν χεῖρῶν, ταῖς χερσαί, τὰς χεῖρας, ὃ χεῖρες.

χοῦς ὁ· (τὸ χῶμα) καὶ αἰτ. χοῦν· αἱ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦν-

ται ἐκ τῆς λέξεως χῶμα

χοῦς ὁ, (μέτρον ὑγρῶν), χόος, χοί, χόα, ὦ χοῦ. Πληθ. οἱ χόες, τῶν χοῶν, τοῖς χουσί, τοὺς χόας, ὦ χόες.

χρέος τό· τοῦ χρέους καὶ αἰτ. το χρέος. Πληθ. τὰ χρέα, τῶν χρεῶν, τὰ χρέα.

χρεῶν (τὸ δίκαιον, τὸ πεπρωμένον) ἄκλιτον οὐδέτερον τῆς μετοχῆς τοῦ χροῖ.

χρέως τό, (χρέος), ἄκλιτον.

χρῶς ὁ (τὸ δέριμα), τοῦ χρωτός, τῷ χρωτί καὶ χρῶ, τὸν χρῶτι· ὁ πληθυντικὸς μὲν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΩΣΙΝΑΝΙΩΝ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

- Σελίς 6 ἀντί ἀπηλήλιφα γράφε ἀπαλήλιφα
 Σελίς 8 » ἀμφισθητικός » ἀμφισθητητικός
 Σελίς 39 » ῆ » ῆ
 Σελίς 47 » τῶ » τῶ
 Σελίς 40 » κεκκινουργικῶς » κεκκινουργικῶς.

Σελίς. 49 ἐν τῷ ρήμ. καλλιερῶ - ῶ νὰ προστεθῆ: Μεσ. πρτ. **ἐκαλλιερῶμην**, μέσ. ἀόρ. **ἐκαλλιερῶσάμην**, ἀόρ. παθ. **ἐκαλλιερῶθην** καὶ ὑπερσ. μέσ. **ἐκεκαλλιέρητο**. Ρημ. **ἀκαλλιέρητος**. Ἀντὶ τοῦ παθ. καλλιερῆται λέγεται τὰ ἱερά **καλὰ ἦν** καὶ γίγνεται τὰ ἱερά.

Σελίς 58 ἀντὶ κατεκρήμισαν γράφε κατεκρήμισα.

Σελίς 81 σημ. ἀντὶ ὄνομά ἐστιν ἐμοί γράφε ὄνομά ἐστιν ἐμοί.

Σελίς 83 σημ. ἀντὶ ὄρκους κατακλμβάνω τινὰ γράφε ὄρκους κατακλμβάνω τινά.

Σελίς 85 νὰ προστεθῆ εἰς τὸ ρημ. παροινῶ: Παθ. **παροινούμαι** καὶ ἀόρ. παθ. **ἐπαρωνήθην**.

Σελίς 94 ἀντὶ τοῦ ρηματ. ἐκπλυτος γράφε ἐκπλυτος.

Σελίς 109 ἀντὶ τοῦ ρημ. συλητέοι γράφε συλητέον

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ ΗΔΗ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

- Εντέρπη**, συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων τῶν σχολείων.
Πυρρίχη, ἥτοι δίστιχα πατριωτικά, ἀδόμενα ὑπὸ τῶν μα-
θητῶν κατὰ τὸν πυρρίχιον χορὸν δρ. 0,30
- Γεωγραφία Κρήτης**, νεωτάτη ἐκδοσις κατὰ τὸ ἀναλυ-
τικὸν πρόγραμμα τῆς Ἄν. Διευθύνσεως τῆς Ἡδοείας, μετὰ
εἰκόνων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Δημ. καὶ Ἑλλην.
Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων δρ. 0,30
- Κατάλογος ἀνωμάλων ρημάτων καὶ ὀνομάτων**
τῆς Ἀττικῆς Διαλέκτου, περιέχων ἅπαντα τὰ ρήματα μετὰ
πελλῶν σημειώσεων, πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Γυμνα-
σίων καὶ Ἑλληνικῶν σχολείων καὶ Ἀνωτέρων. Παρθενα-
γωγείων. δρ. 1,50

